

Prizonier al Neprihănirii – Caracterul lui Dumnezeu descoperit în Hristos
O colecție de articole publicate pe Internet, la adresa **www.gsm1888.ro**

– Nu se comercializează –

GILI CÂRSTEA

PRIZONIER AL NEPRIHĂNIRII

CARACTERUL LUI DUMNEZEU DESCOPERIT ÎN HRISTOS

2009

INTRODUCERE

Dumnezeu este dragoste.

Aceasta va fi concluzia finală a mării controverselor. Acceptând să apară în fața instanței întregului univers, Dumnezeu și martorii Săi au demonstrat, pe baza faptelor doveditoare, că guvernarea divină a procedat corect în tragedia care a lovit universul, că a acționat pe temelia legii, în total acord cu principiile fundamentale ale neprihănirii, și că în procedura Sa cu păcatul și păcătoșii „nu a săvârșit nicio nelegiuire” și „niciun vicleșug” (Isa 53:9). Hotărârea finală va suna așa: „Domnul este fără prihană în mijlocul ei. El nu face nicio nelegiuire” (Țefania 3:5).

Atunci vor înțelege toți dinamica nimicirii, că nu Dumnezeu este la originea morții în univers, și că moartea a doua este consecința firească a deciziei voluntare de a te deconecta de la izvorul vieții.

Atunci toată tragedia aceasta a rebeliunii va fi văzută în lumina corectă a legii desăvârșite a libertății, care a fost menținută chiar cu prețul vieții lui Dumnezeu. Se va înțelege atunci că nimeni nu este constrâns să slujească, și că Dumnezeu nu ia măsuri disciplinare împotriva celor care nu iubesc legea desăvârșită a libertății. Împărăția lui Dumnezeu nu este o planetă-pușcărie, un gulag din care nu poți ieși niciodată, în care ești condamnat la slujire eternă, împotriva voinței tale.

Mai mult, toți vor înțelege, și vor vedea demonstrat fără umbră de îndoială, că păcatul ucide, așa cum a avertizat Dumnezeu de la început. Vrajmașul lui Dumnezeu a deformat adevărul despre natura păcatului, și astfel miliarde de oameni au fost antrenați în marea controversă de partea lui Satana. Minciuna lui că păcatul nu omoară pe nimeni a ajuns doctrină biblică, iar oamenii luptă cu disperare pentru apărarea ei.

Dacă verdictul instanței universale va fi acesta, că Dumnezeu este dragoste, nu este greu să deducem de aici că Părintele nostru ceresc este un Prizonier al Neprihănirii, un Serv al Servilor, o temelie sigură pe care se sprijină eternitatea.

CINE ESTE DEASUPRA LEGII MORALE?

Nu cred că există religie sau popor care să afirme că dumnezeul lor este nedrept, vicios sau nelegiuit. Orice zeu este sfânt, corect, drept și fără vină. Indiferent ce acțiuni ar întreprinde el, rezultatul final este bun, justificat, corect și inatacabil. Allah, Buda sau Iehova se află din oficiu deasupra oricăror suspiciuni de nedreptate sau tiranie. Fiind în afara jurisdicției legilor omenești, și acționând pe baza unor rațiuni superioare, ei procedează corect chiar dacă faptele lor sunt în conflict flagrant cu dreptatea așa cum o cunoaștem noi.

Aceasta este concepția multora dintre noi cu privire la caracterul lui Dumnezeu. El fiind sfânt și corect dincolo de orice suspiciune, nimic din ce întreprinde nu poate fi pus în discuție, nimic nu este în afara legii sau problematic. Dorește să înșele un împărat spre a-l duce la moarte? O face asmuțind îngerii să fie „un duh de minciună în gura proorocilor lui,” așa cum a procedat cu Ahab (2 Cron 18). Vrea să explice poporului Său prin pilde nebunia în care se află? Omoară pe soția mesagerului Său, așa cum a făcut cu Ezechiel (Eze 24:16-18). Își dă seama că a făcut o greșală structurală majoră aducând la existență neamul omenesc (Gen 6:6)? Nici o problemă, trimite potopul și anulează toată opera dintr-o mișcare. Ce contează că „opera” erau poate cinci miliarde de ființe omenești, afară de o mulțime de animale...

Adolf Hitler a măcelărit doar câteva milioane de oameni, dar omenirea îl condamnă vehement pentru atrocitățile pe care le-a impus Europei prin lege. Pentru poporul german, faptele lui erau îndreptățite, necesare și benefice. Ei nu discutau motivațiile, deoarece marele conducător avea rațiuni superioare, un orizont strategic global și o viziune divină. Dorea să populeze planeta cu o rasă pură, energică și eficientă? Nici o problemă dacă elimina prin gazare categoriile

sociale defavorizate sau populații considerate inferioare. Avea rasă pură nevoie de „spațiu vital”? Nici o problemă dacă teritoriile vecine erau anexate sub amenințare sau prin violență. Atâta timp cât guvernul slujea o cauză sfântă, poporul era alături, indiferent de mijloacele prin care erau realizate scopurile acestuia.

Nu facem noi la fel cu guvernarea divină? Nu susținem noi că Dumnezeu este drept și prin urmare toate faptele Lui, indiferent cât de crude sau violente ar fi ele pentru vrăjmașii Lui, devin sfinte? De unde vine mentalitatea aceasta că un Dumnezeu sfânt Își poate permite orice fără să devină nelegiuit? Ce înseamnă fărădelegea atunci când vorbim despre Dumnezeu?

Noi, creștinii, am moștenit din evul mediu o mentalitate greșită despre Dumnezeu. Credem că atunci când sunt făcute de un Dumnezeu sfânt și drept, nelegiuirile se transformă în neprihănire și devin justificabile, corecte, necesare. Aceasta era teologia prietenilor lui Iov, pe care Hristos pur și simplu a desființat-o. Venit să prezinte lumii caracterul Tatălui, Domnul Hristos Și-a desfășurat întreaga lucrare în supunere perfectă față de lege. Unora care astăzi cred că Dumnezeu este deasupra legii, Hristos le-a spus că nu a venit să strice legea, să o subordoneze intereselor Lui superioare, ci să o împlinească. Credem noi astăzi că Dumnezeu împlinește legea, în loc să o subordoneze intereselor Lui superioare?

Marea controversă a pornit și este încă întreținută de acuzațiile diavolului că Dumnezeu operează în afara legii, că Își permite extravagante și nelegiuiri pe care le declară sfinte în virtutea poziției supreme pe care o deține. De ce hrănesc adventiștii asemenea poziții false evitând să numească nelegiuirea și neprihănirea pe numele lor adevărat? De ce susținem noi ca popor concepția că o faptă poate fi încadrată în funcție de motivația din spatele ei? În lumea noastră justiția este reprezentată ca fiind legată la ochi. Vrem să spunem că dreptatea trebuie aplicată după lege, și nu după interese, după obrazul omului sau după gustul judecătorului.

Există o justiție divină. Suntem dispuși să o vedem și pe ea legată la ochi? Sau guvernarea divină operează în afara legii, pe când supușii ei se află sub jurisdicția legii, care trebuie aplicată corect?

Să ne imaginăm că s-ar dovedi cumva, fără umbră de îndoială, că potopul a fost plănuit și declanșat de Satana. Ați mai fi de acord să susțineți că a fost o acțiune corectă, necesară, dreaptă? Dacă miliardele care au fost nimicite atunci ar avea ocazia să-l cheme în instanță, și v-ați afla printre membrii juriului, ați mai susține că potopul a fost o aplicare corectă a dreptății și că autorul ei este nevinovat?

Să ne imaginăm acum că diavolul ar fi chemat în instanță de miile de martiri care au plătit cu viața pentru apărarea credinței dată sfinților odată pentru totdeauna. Toți proorocii Domnului, de la Abel la Zaharia, plus apostolii, creștinii sfâșiați prin arene de fiare sălbătice, valdenzii, albigenzii, curajoșii care s-au împotrivit puterii ecleziastice a bisericii și au sfârșit în camerele de tortură ale Inchiziției, toți cei al căror sânge a curs pentru convingeri religioase, toți stau față în față cu diavolul și cer dreptate. Vă aflați în juriu. Sunteți dispus să dați un verdict de nevinovăție bazat pe argumentul că Satana și-a apărât împărăția, și-a protejat supușii de ereziile distrugătoare aduse de acei oameni și a garantat astfel dreptul necredincioșilor de a-și trăi viața așa cum vor? El nu a făcut decât să-și protejeze împărăția și să-și urmărească interesele. De ce în cazul lui să nu se aplice formula „scopul scuză mijloacele”?

Cauza lui Dumnezeu nu va fi niciodată sprijinită prin teologia aceasta a sfințirii fărădelegii. Atunci când un sfânt calcă legea, în acea clipă el devine un nelegiuit, oricine ar fi el. Scriptura este explicită la acest subiect, iar primul vizat este chiar Dumnezeu:

„Dacă cel neprihănit se abate de la neprihănirea lui și săvârșește nelegiuirea, dacă se ia după toate urâciunile celui rău, s-ar putea să trăiască el oare? Nu, ci toată neprihănirea lui va fi uitată, pentru că s-a dat la nelegiuire și la păcat; de aceea va muri în ele” (Eze 18:24).

Dumnezeu este „Cel Neprihănit.” În ziua când El Se „ia după toate urâciunile celui rău” cum ar putea să rămână totuși neprihănit? Cel rău a fost de la început mincinos, criminal și hoț. El amăgește, denigrează, amenință, constrânge, și în final nimicește pe opozanții lui. Omenirea l-a urmat pe căile nelegiuirii și reflectă chipul și asemănarea lui în toate domeniile vieții.

Conceptul acesta că poți călca legea fără să devii nelegiuit pune împărăția lui Dumnezeu într-o poziție deplorabilă. Pare o lume perfectă, întemeiată pe principii solide de dreptate, dar al cărei Meșter și Ziditor nu Se supune legilor. Mai rău, călcările Lui de lege sunt apreciate ca fiind corecte, justificate și necesare, iar oștile de supuși aplaudă și încurajează aceste nelegiuiri. În timp ce minuscule abateri fără voie ale supușilor sunt pedepsite cu cea mai mare asprime, actele majore de crimă și genocid ale conducătorilor trec fără urmări. Pe când legea apără guvernul de cele mai mărunte ofense ale supușilor, aceștia nu au nicio protecție față de abuzurile guvernanților. Aici se ajunge atunci când conducătorii sunt deasupra legii.

Legea regală a împărăției lui Dumnezeu nu este un set de reglementări care asigură supraviețuirea guvernării divine. Ea este o transcriere fidelă a caracterului Tatălui nostru ceresc, cea mai sigură protecție pentru supușii împărăției că drepturile lor sunt garantate împotriva oricăror abuzuri. Împlinirea perfectă a legii de către Hristos este o descoperire a faptului că Tatăl este prin natura Lui un prizonier al neprihănirii. În împărăția lui Dumnezeu legea dragostei care nu face rău aproapelui obligă mai întâi pe guvernanți, și apoi pe supuși. Acolo Cel mai mare este slujitorul tuturor, iar slujitorul este primul care răspunde în fața legii. Legea vieții și a libertății este esența sufletului lui Dumnezeu, o constituție eternă imprimată în inimile locuitorilor universului ca o barieră împotriva nelegiuirii și haosului. Oricine se plasează în afara ei, Dumnezeu sau creatură, pășește în neleguire.

Când vom începe să privim evenimentele istoriei din această perspectivă vom fi mai pregătiți să ne ocupăm locul în galeria martorilor lui Dumnezeu în ultima ședință de judecată a procesului Său.

CARACTERUL LUI DUMNEZEU: SUBIECT IMPORTANT LA MINNEAPOLIS

Mulți se întreabă ce legătură există între solia 1888 și caracterul lui Dumnezeu. O cercetare atentă a manuscriselor 1888 descoperă mai multe lucruri interesante: 1) descoperirea soliei foarte prețioase a început cu dilema veche de când marea controversă: „Atunci, de ce legea?” 2) subiectul a fost deturnat de mai marii noștri pe o linie moartă; „Care lege? Morală, sau ceremonială?” 3) EGW nu s-a lăsat amăgită de manevra lui Satana, numind cu insistență solia ca fiind despre „neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea,” nicidecum îndreptățirea prin credință și 4) ea a identificat solia ca fiind începutul marii strigări.

Dar cel mai interesant lucru este faptul că, deși ea nu a participat la prezentarea soliei decât ca un spectator fascinat și plin de entuziasm (martori oculari povestesc despre ea, stând pe primul rând, aplecată în față, ascultând atentă prezentările lui Waggoner și rostind din când în când: „Fraților, aici este mare lumină”) predicile ei de la acea sesiune abundă de apeluri către cunoașterea caracterului lui Dumnezeu. Iată câteva pasaje:

„Cum Îl putem înțelege pe Dumnezeu? Cum Îl putem cunoaște pe Tatăl nostru? Noi trebuie să-L strigăm cu numele drag de Tată. Cum vom reuși să-L cunoaștem pe El și puterea dragostei Sale?

„Tot universul privea cu profund interes. De ce? Între puterea întunericului și Prințul luminii urma să se dea marea bătălie. Satana lucra permanent să-și consolideze puterea. În ce consta puterea lui? El afirma că este prințul acestei lumi și își exercita puterea asupra locuitorilor lumii. El exercita această putere într-un asemenea mod măiastru, astfel ca oamenii să nu Îl poată recunoaște pe Dumnezeu.

El dorea ca fiii oamenilor să capete o asemenea imagine despre lucrarea lui, încât să fie fascinați de puterea lui. Făcând așa, el așeza permanent pe Dumnezeu într-o lumină greșită. El Îl prezenta ca fiind un Dumnezeu nedrept, lipsit de milă. El agita permanent mințile așa ca ei să aibă o imagine incorectă despre Dumnezeu” (The EGW 1888 Materials, 75).

De ce oare nu a vorbit ea despre neprihănirea prin credință – doar aceasta era solia – ci a insistat așa de mult pe caracterul lui Dumnezeu? Este greu de presupus că a fost o întâmplare. Noi credem că, în acest moment crucial, Duhul Sfânt confirma că avem nevoie să înțelegem că neprihănirea lui Hristos este același lucru cu caracterul lui Dumnezeu revelat în trup. Aceasta era ultima lumină a harului vindecător pe care biserica trebuia să o cunoască înainte de ștergerea păcatelor.

Ea continuă astfel pasajul de mai sus:

„Cum putea Dumnezeu să fie prezentat corect în fața lumii? Cum Se putea face El cunoscut ca fiind un Dumnezeu al dragostei, plin de îndurare, amabilitate și milă? Cum putea lumea să afle acest lucru? Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, iar El urma să prezinte lumii caracterul lui Dumnezeu.”

În timpul sesiunii din 1888, îngerul Domnului i-a descoperit profunda semnificație a soliei trimise prin frații Waggoner și Jones, spunând:

„Mai este multă lumină care trebuie să strălucească din legea lui Dumnezeu și din evanghelia neprihănirii. Această solie, înțeleasă în adevăratul ei caracter, și proclamată prin Duhul, va lumina pământul cu slava ei. Marea și decisiva chestiune trebuie adusă înaintea tuturor popoarelor, neamurilor și limbilor. Lucrarea care va încheia solia îngerului al treilea va fi însoțită de o putere care va trimite razele Soarelui Neprihănirii în toate aspectele vieții, și se vor lua decizii pentru Dumnezeu ca Guvernator suprem; legea Sa va fi văzută ca fiind regula guvernării Sale” (The EGW 1888 Materials, 166).

La scurt timp după Minneapolis 1888, dânsa spunea:

„La întâlnirea de la Kansas, m-am rugat lui Dumnezeu ca puterea vrăjmașului să fie zdrobită, și poporul care a fost în întuneric

să-și poată deschide inima și mintea în fața soliei pe care El o trimite, ca să poată vedea adevărul, nou pentru multe minți, ca un adevăr vechi într-un cadru nou. Capacitatea de înțelegere a poporului lui Dumnezeu a fost orbită; căci Satana a prezentat greșit caracterul lui Dumnezeu. Bunul și delicatul nostru Domn a fost prezentat în fața poporului îmbrăcat în trăsăturile de caracter ale lui Satana, iar bărbații și femeile care au căutat adevărul au privit la Dumnezeu așa de mult într-o lumină falsă, încât este greu să împrăștii norul care ascunde de ochii lor slava Sa. Mulți au trăit într-o atmosferă de neîncredere, și se pare că le este aproape imposibil să se prindă de nădejdea care le este prezentată în evanghelia lui Hristos” (RH 23 iulie 1889).

Deoarece „ultima solie a harului” va fi „o descoperire a caracterului dragostei Sale,” este imperios necesar ca biserica să înțeleagă, în sfârșit, că Legea este regula guvernării lui Dumnezeu, care nu poate fi schimbată, călcată sau ocolită, indiferent cât de urgente ar fi situațiile, indiferent cât se serioase implicațiile, indiferent cât L-ar costa pe Dumnezeu noile provocări generate de copiii Săi.

O SCRISOARE „PIERDUTĂ” ȘI UN REDACTOR NECREDINCIOS

Exilată în Australia de dragostea fraților pentru vechile hotare, sora White începe să prindă proporțiile reale ale tragediei de la Minneapolis. Ea înțelege tot mai clar implicațiile neprihănirii lui Hristos în legătură cu legea. Își dă seama că Dumnezeu dorea să revină asupra unui aspect cu totul pierdut din viziunea păzitorilor legii. Ei aveau nevoie să înțeleagă faptul că legea este o transcriere a caracterului lui Dumnezeu, ca să poată astfel avea o perspectivă corectă a punctelor fierbinți ale marii controversă în care urmau să intre.

Pe data de 6 iunie 1896, exact acum 108 ani, sora White scria lui Uriah Smith, la redacția Review and Herald: „Legea ne-a fost un îndrumător spre Hristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință.” În acest pasaj, Duhul Sfânt vorbește, prin apostolul Pavel, în special despre legea morală.”

Era prima ei luare de poziție în controversa despre legea din Galateni, iar biserica trebuia să știe. Dar redactorul de la Review, care avea altă părere asupra acestei chestiuni, a aruncat scrisoarea în sertarul biroului lui, unde a zăcut 56 de ani, departe de ochii bisericii mondiale. Viziunea ei era mult mai profundă decât discuțiile despre îndreptățire, dar acum Smith era cu totul rupt de realitatea soliei ingerului al treilea.

„Refuzul de a renunța la păreri preconcepute și de a accepta acest adevăr [că legea din Galateni este în special legea morală] se află în mare parte la baza opoziției manifestate la Minneapolis față de soția Domnului transmisă prin frații Waggoner și Jones. Prin stârnirea acelei opoziții, Satana a reușit în mare măsură să îndepărteze de la poporul nostru puterea specială a Duhului Sfânt, pe care Dumnezeu dorea să le-o împărtășească. Vrajmașul i-a împiedicat să obțină eficiența pe care ar fi putut să o aibă în comunicarea adevărului către

lume, așa cum l-au proclamat apostolii în ziua cincizecimii. Lumina care trebuie să lumineze întreg pământul cu slava ei a fost respinsă și, prin acțiunea propriilor noștri frați, a fost într-o mare măsură ținută departe de lume.”

Smith nu putea pricepe despre ce fel de eficiență în proclamarea adevărului vorbește sora White, deoarece el fusese opozantul principal în 1888. Nu avea nici o idee despre ce fel de lumină și slavă este vorba aici. El pierduse oportunitatea veacurilor de a participa la marea strigare, refuzând orbește solia care descoperea caracterul lui Dumnezeu. Ea continuă:

„Noi nu trebuie să-L privim pe Dumnezeu ca așteptând să-l pedepsească pe păcătos pentru păcatul său. Păcătosul aduce el însuși pedeapsa asupra lui. Propriile lui acțiuni declanșează o suită de circumstanțe care produc un rezultat sigur. Fiecare călcare a legii se întoarce împotriva păcătosului, lucrează în el o schimbare a caracterului și-l determină să păcătuiască din nou cu mai multă ușurință. Alegând să păcătuiască, oamenii se despart de Dumnezeu, se desprind de sursa binecuvântării, iar rezultatul sigur este ruina și moartea” (The EGW 1888 Materials, 1574).

Nu poate exista explicație mai clară asupra principiilor neprihănirii decât aceasta. Chiar și sora White era uimită de descoperirile pe care le primea, spunând că abia începem să avem o slabă licărire despre ce înseamnă credința. Iar eu aș adăuga, credința lui Isus, care știa că despărțirea de Dumnezeu este cauza morții, nu pedeapsa lui Dumnezeu pentru neascultare.

Acest articol al ei zace și acum în sertarele teologiei adventiste, iar ruina și moartea nu sunt încă văzute a fi desprinderea voluntară de sursa binecuvântării. Astfel, „opозиția manifestată la Minneapolis față de solia Domnului transmisă prin frații Waggoner și Jones” continuă și astăzi, împiedicând biserica să vadă slava lui Dumnezeu luminând pământul.

„SĂ-I FACĂ ȘI SĂ-I PĂSTREZE NEPRIHĂNIȚI”

Imediat după Minneapolis, împreună cu Jones și Waggoner, Ellen White a început să viziteze adunările de tabără cu scopul de „a da o șansă poporului,” dacă cei din poziții de răspundere nu doresc să primească ceea ce ea numea „o foarte prețioasă solie” trimisă în 1888 prin frații Waggoner și Jones. Inima ei vibra de emoție și îngrijorare. Emoție, deoarece îngerul o avertizase despre importanța copleșitoare a soliei, și îngrijorare, din cauza opoziției îndârjite cu care solia era tratată în inima lucrării de la Battle Creek. Ea știa ce consecințe teribile poate avea rebeliunea atunci când Dumnezeu trimite raze prețioase de lumină.

Pe măsură ce asculta pe „solii delegați ai lui Hristos” prezentând solia în fața adunărilor pe care le vizitau, convingerea ei că solia este adevăr prezent pentru ultima generație se întărea tot mai mult. Concepțiile despre neprihănirea lui Hristos se conturau tot mai pronunțat, înțelegând că Dumnezeu încerca să Se descopere corect poporului rămășiței. Pana ei devenea tot mai insistentă că solia nu era despre îndreptățirea prin credință, așa cum presupunea Uriah Smith, ci despre caracterul lui Dumnezeu. Articolul ei publicat în Semnele Timpului din 20 ianuarie 1890 a fost scris, probabil, cu un an înainte, dacă ținem seamă de procedura relativ lentă a publicării articolelor de revistă în acel timp. Astfel, la un an după Minneapolis, ea deja atrăgea atenția că prețioasele raze de lumină deschid orizonturi nebănuite în creștinism. Iată ce spunea ea în articolul amintit:

„Satana căuta să oprească orice rază de lumină care venea de la tronul lui Dumnezeu. El căuta să împrăstie umbrele lui pe tot pământul, pentru ca oamenii să nu mai cunoască imaginea adevărată a caracterului lui Dumnezeu și astfel cunoștința de Dumnezeu să fie

uitată pe pământ. El a amestecat în așa măsură adevărul de importanță vitală cu eroarea, încât acesta și-a pierdut semnificația. Legea lui Iehova a fost împovărată cu cerințe și tradiții, iar Dumnezeu a fost prezentat ca fiind sever, exigent, răzbunător și arbitrar. A fost prezentat ca unul care se bucură când creaturile Sale suferă. Chiar atributele care aparțin caracterului lui Satana au fost prezentate de cel rău în așa fel încât să se creadă că aparțin caracterului lui Dumnezeu. Isus a venit pentru a-i învăța pe oameni despre Tatăl, pentru a-L prezenta corect înaintea copiilor căzuți de pe pământ.”

Apoi ea leagă imediat eforturile lui Satana de a prezenta greșit caracterul lui Dumnezeu de maniera în care Hristos operează schimbări în natura umană:

„Singurul mod prin care putea să-i facă și să-i păstreze neprihăniți pe oameni era să Se facă vizibil și familiar ochilor lor, așa încât oamenii să poată obține mântuirea pe care El a adus-o, devenind părtași de natura Sa divină.”

Limbajul ei simplu pentru îndreptățire și sfințire este „să-i facă și să-i păstreze neprihăniți.” Cum? Făcându-i părtași de natură divină. Nu aceasta este taina evlaviei? Paragraful de încheiere este cum nu se poate mai clar:

„Hristos a înălțat caracterul lui Dumnezeu, atribuindu-i lauda și realizarea întregului scop al misiunii Sale pe pământ – să-i facă pe oameni dreți prin descoperirea lui Dumnezeu” (ST 20 ian. 1890).

Nu aceasta ar trebui să fie și misiunea bisericii?

PEDEAPSĂ DIVINĂ ÎN PATRIA FĂRĂDELEGII

Înainte de rebeliunea lui Lucifer, viața universului se desfășura în interiorul neprihănirii veșnice, în hotarele legii, care era o transcriere a caracterului lui Dumnezeu. Din această cauză, armonia și pacea nu permiteau niciun loc pentru neînțelegere, conflict, suferință sau moarte. Creatorul și ființele create locuiau în interiorul acestui cerc al legii desăvârșite a libertății, în pace, dragoste și respect reciproc. Ei locuiau în patria neprihănirii.

Lucifer, devenit Satana, a creat o lume complet opusă, o țară a fărădelegii, un teritoriu nou în afara neprihănirii. Deși proiectul inițial fusese anunțat ca fiind o glorioasă patrie a libertății și fericirii, pe parcurs ea s-a dovedit o sclavie inumană, producătoare de agonie, disperare și moarte veșnică. Spre a salva aparențele, marele amăgitor a propus gloatelor lui că Dumnezeu ar fi vinovat pentru toate relele din regatul fărădelegii. El și-a folosit puternica și strălucitoarea lui minte spre a așeza în spatele lui Dumnezeu consecințele naturale ale locuirii într-o țară a fărădelegii.

Așa a ajuns Dumnezeu să fie acuzat că „a pedepsit și va pedepsi până la exterminare pe toți cei care vor refuza oferta Sa de har salvator.” Satana a stat ascuns în spatele tuturor evenimentelor violente ale istoriei, arătându-L cu degetul pe Dumnezeu ca fiind vinovat. Deși Dumnezeu Se afla la locul faptei doar ca să salveze ce se putea salva, El a fost arestat ca făptaș al crimelor oribile pe care le producea fărădelegea, marea invenție a rebelilor.

Noi suntem uluiți privind cum păzitorii legii Îl prezintă pe Dumnezeu operând în țara fărădelegii, cu armele fărădelegii, pentru cauza neprihănirii. Orbire mai mare decât aceasta este greu de imaginat.

Dumnezeu nu poate opera în afara neprihănirii, peste caracterul Său. Nelegiuirea este absolut străină firii Lui. La fel, Satana nu

poate folosi armele neprihănirii; ele sunt complet străine caracterului lui. De ce vor teologii noștri să arunce o punte între lumină și întuneric? De ce vor ei să convingă rămășița că Dumnezeu poate folosi arme păcătoase și totuși să rămână sfânt? Cum pot ei aprecia un Dumnezeu sfânt făcător de rele? De ce doresc ei să-L scoată pe Dumnezeu din patria neprihănirii, dacă făcând așa acuzația lui Satana este susținută?

În interiorul neprihănirii, Dumnezeu oferă viață. În afara neprihănirii nu există viață. În regatul fărădelegii nu există nimic altceva decât moarte. Dumnezeu nu intervine în regatul fărădelegii spre a aduce moarte, deoarece ea există acolo în toată furia ei. Tot ce poate face Dumnezeu, acolo unde voința liberă a cuiva permite, este să salveze pe cei care au ochi să vadă realitatea. El este disperat de orbirea noastră, și face orice efort potrivit cu neprihănirea spre a ne salva. Dincolo de această frontieră, El este neputincios. Propriul Său caracter a făcut din El un prizonier al neprihănirii. De ce vrem noi să facem din El un sol al nelegiurii?

Trăim astăzi o glorioasă experiență când, sub lucrarea neobosită a Duhului Sfânt, oameni de pe toate continentele încep să descopere amprentele lui Satana în toate cazurile de genocid ale istoriei. În lumina caracterului blând al lui Dumnezeu încep să se vadă toate manevrele lui Satana de a-și acoperi urmele. Ne apropiem vertiginos de ultima ședință a procesului în care Tatăl nostru ceresc, sub ochii întregului univers, va fi declarat, pe baza dovezilor, nevinovat de tot sângele vărsat în această patrie a fărădelegii.

Ce fascinație poate exista în această nehibzuită insistență că Dumnezeu este la originea nimicirilor planetare?

ZILE DE LUPTĂ – NOI VARIANTE ALE MARII CONTROVERSE

Direct sau indirect, mulți din poporul nostru încep să se exprime cu privire la conflictul din jurul caracterului lui Dumnezeu în aceste ultime zile. Ideile se conturează din ce în ce mai clar, iar prăpastia dintre lumină și întuneric se adâncește tot mai mult.

Spre a justifica intervențiile violente ale lui Dumnezeu în vechime, unii încep să propună bisericii o variantă ciudată a mării controverse. Evident jenați de standardul neprihănirii, care este legea morală, ei spun că Dumnezeu este deasupra legii, și prin urmare, nu trebuie să judecăm acțiunile Sale prin prisma acestei legi. El guvernează universul după legea dragostei, pe care ei o văd a fi altceva decât cele zece porunci.

Întrebarea noastră este: Care este această lege a dragostei care ni se propune și cum sună ea? Prin ce definim dragostea, ca să știm ce face și ce nu face ea?

Un soț își adoră soția, îi declară zilnic dragoste eternă, dar într-o zi o găsește în pat cu alt bărbat și îi împușcă pe amândoi. Dragoste?

Un rege își iubește supușii până la sacrificiu, dar măcelărește fără milă pe locuitorii unei provincii care nu mai vor să trăiască sub jurisdicția lui.

Un dictator își iubește națiunea, dar elimină de pe scenă, prin crimă, pe toți cei care îndrăznesc să ridice glasul împotriva abuzurilor lui.

O biserică, da, Filadelfia, biserica iubirii frățești, exclude fără nici o remușcare pe membrii ei care au început să nutrească pasiune pentru apropiata revenire a lui Hristos, cum a fost cazul familiei sorei White.

Cum apreciem binele și răul fără un standard? Cum putem ști dacă o faptă este bună sau rea, fără un model universal valabil?

Sigur, până la izbucnirea rebeliunii din cer, dragostea și armonia care existau acolo nu cereau o exprimare publică a legii. Aceasta era scrisă în mințile tuturor și funcționa ireproșabil. Dar în clipa când cineva a strigat că sistemul este greșit, în aceeași clipă a fost nevoie de un standard. Deoarece atacul viza fundamental guvernarea lui Dumnezeu, era imperios necesară o exprimare a caracterului lui Dumnezeu. De acum, lumile aveau nevoie să știe ce face și ce nu face Dumnezeu.

Rebelii spuneau că nu mai vor să trăiască sub jurisdicția divină dacă nu se aduc anumite modificări în ordinea cerească. Astfel, Dumnezeu a fost obligat să detalieze pentru toți felul în care este El, a trebuit să dea o descriere a temeliilor pe care stă pacea. Așa a apărut LEGEA. Mulți îngeri au fost uimiți. Nici nu știau că există așa ceva. Dar atunci când este confruntată cu nelegiuirea, dragostea trebuie cântărită, măsurată, evaluată.

De acum, lumile puteau răspunde la acuzațiile aduse de Lucifer. Iar Dumnezeu a făcut încă un pas, a mers o milă în plus, a întors și celălalt obraz. El a acceptat ca acțiunile Sale să devină un caz public, un subiect de analiză colectivă. El S-a așezat de bună voie pe banca acuzării în procesul intentat de heruvimul luminos și sfânt.

Avea și alte opțiuni, dacă nu era prizonierul neprihănirii:

Putea, din dragoste pentru milioanele de vieți torturate și distruse, să spulbere grupul de rebeli. Avea puterea fizică și unelte necesare. După un asemenea gest, ca să nu existe comentarii, putea reprograma conștiința copiilor Săi rămași lângă El. Nimeni nu ar mai fi știut nimic despre o rebeliune.

Putea, din dragoste pentru milioanele de îngeri pierduți în rebeliune, să opereze o mică schimbare în creierul lui Lucifer, care ar fi devenit pe viață un doberman credincios la picioarele stăpânului său. Putea chiar să nu îl creeze deloc. Sau să îl trimită într-o misiune importantă într-un colț al universului uitat de lume, și să îl facă „dispărut” în misiune. Existau multe opțiuni.

Dar într-o împărăție a libertății, neprihănirii și transparenței, toate aceste opțiuni sunt complet inacceptabile. Din această cauză avem marea controversă și un proces public în care Dumnezeu S-a așezat de bună voie în boxa acuzaților. El Și-a propus să demonstreze, prin dovezi, că acuzațiile aduse sunt nefondate. Dar un proces în care cel acuzat este deasupra legii, ni se pare o comedie de cel mai prost gust. Așa ceva se propune astăzi bisericii pentru a se putea susține că El este la originea dezastrelor din trecut, și totuși este neprihănit.

SEMNELE TIMPULUI ȘI POCĂINȚA PRIN TEROARE

„Dezastrele reprezintă o chemare la pocăință pentru neamul omenesc.” Aceasta este concluzia unui savant adventist, susținută oficial de teologii de la Bible Research Institute și predicată de la amvoanele adventiste. Savantul despre care vorbeam explică poziția bisericii despre valoarea nimicirilor în convertirea lumii:

„Dezastre precum cutremurele joacă un rol predominant printre semnele vremii sfârșitului, deoarece ele sunt semne ale judecății divine pentru păcătoșii care trebuie să se pocăiască înainte de judecata de pe urmă. Ele reprezintă o avertizare divină solemnă și un apel la pocăință și mântuire înainte de judecata finală.”

Aceste declarații pun în mare dificultate cuvintele Mântuitorului din Matei 24. El avertiza pe urmașii Săi că războaiele, foametea, bolile și cutremurele nu trebuiesc interpretate ca fiind semne ale sfârșitului, cu atât mai puțin uneltele lui Dumnezeu de declanșare a pocăinței în vremea sfârșitului. Hristos nu a indicat niciodată că Dumnezeu distruge pe unii pentru pocăința altora. Această credință vine din propaganda ticăloasă a profeților lui Baal.

Credința lui Isus oferă o altă soluție pentru pocăința omenirii, în concordanță deplină cu cerințele neprihănirii și chiar cu capacitatea de înțelegere limitată a omului. Noi numim această soluție Marea Strigare, o solie răsunătoare despre dragostea insondabilă a lui Dumnezeu, o veste bună despre împărăția spirituală pe care Duhul Sfânt o instaurează în inimile oamenilor, o invitație generalizată pe care Dumnezeu o face omenirii de a se muta provizoriu pe o altă planetă, ca vechiul nostru pământ să fie reconstruit de la capăt. O asemenea operațiune este socotită atât de importantă, încât cerul face eforturi colosale de a menține pacea și ordinea pe pământ ca ea să nu fie împiedicată. „Evanghelia aceasta a împărăției” dusă până la marginile

pământului prin puterea Duhului Sfânt este singura manieră de a obține de la locuitorii lumii pocăință autentică, dragoste liber consimțită, adorare fără constrângeri, slujire voluntară, apreciere sinceră.

Dacă dorea supunere sub amenințarea cu moartea, Dumnezeu nu avea nevoie să aștepte atât de mult pentru a o pune în aplicare. Îl omora pe Lucifer, iar locuitorii universului ar fi tremurat la picioarele Sale de-a lungul veșniciei, aplaudând cu fals entuziasm discursurile Stăpânului despre libertatea și bunăstarea lor. Vă aduceți aminte ce făcea cu noi președintele nostru comunist în ultimii ani înainte de revoluție? Cum ne aduna cu forța la mitinguri uriașe ca să aplaudăm îndelung toate negliobiile lui? Cum poezii de curte îi cântau laudele prin ziare, fără nici o urmă de rușine? Cum numea gulagul mioritic a fi o societate multilateral dezvoltată, iar noi dădeam afirmativ din cap, deși știam bine că nu este adevărat? Așa ceva ar fi devenit universul dacă Dumnezeu ar fi folosit vreodată constrângerea, indiferent de felul ei de manifestare, spre a obține ascultare.

Dumnezeu nu folosește valuri ucigașe, cutremure sau incendii pentru a obține pocăință prin teroare. Cei care susțin că El a produs dezastrul asiatic au pierdut complet și ultima urmă de discernământ, nemaiputând să deosebească fărădelegea de neprihănire. Asemenea susțineri creează o situație imposibilă. Dumnezeu și Satana se află în conflict. Fiecare acționează după cum crede că este potrivit spre a-și atinge scopurile. Dacă Satana ar fi produs cutremurul, creștinii ar fi spus că este o crimă monstruoasă, de o cruzime fără margini, o fărădelege strigătoare la cer. Dar dacă Dumnezeu este făptașul, creștinii spun că este un semn al sfârșitului, o chemare la pocăință foarte necesară și binevenită. Dacă la sfârșitul marii controversă vor fi puse asupra lui Satana, țăpul pentru Azazel, toate păcatele, toate crimele și fărădelegile omenirii, iar acesta va recunoaște că Dumnezeu procedează corect față de el, atunci ce rost are să acuzăm astăzi pe Dumnezeu pentru asemenea nimiciri oribile?

Ar fi o dovadă de înțelepciune și sobrietate din partea noastră dacă am înțelege că nenorocirile acesta vin, și vor continua să vină tot mai multe și tot mai distrugătoare, deoarece noi am eșuat în misiunea încredințată, de a duce vestea bună a împărăției în toată

lumea, de a-L prezenta pe Hristos „mai proeminent” în ochii lumii, întunecând farmecul Său inegalabil prin acuzații nebunești. Solia neprihănirii lui Hristos a fost schimbată în solia nelegiuirii lui Hristos, iar caracterul lui Baal ni se pare acceptabil și eficient. Din acest motiv, harul protector nu mai poate proteja pământul, iar omenirea va fi expusă unor dezastre pe care puțini le anticipează.

MAREA CONTROVERSĂ – UN MODEL DEFORMAT

Despărțindu-se de protestantismul anilor 1840, care dorea să „stea tare” la vechile hotare marcate de iubii reformatori, mișcarea adventă a pășit cu curaj pe un drum al descoperirilor esențiale, greu de anticipat în bisericile din care au ieșit. Noile raze de lumină au conturat un nou creștinism și o nouă perspectivă a planului de mântuire, bazat acum pe tema marii controversă dintre bine și rău. În centrul acestei controversă se găsea legea. Dar pionierii nu au reușit să înțeleagă atunci că legea nu este altceva decât o transcriere a caracterului lui Dumnezeu, iar punctul în dispută este acest caracter, care este fundamentul întregii creații. Ei s-au simțit chemați să prezinte legea mai mult ca un cod de reguli pentru o viață sfântă, avertizând lumea că vine judecata, care va analiza viața omului după standardul legii. Ei chemau la păzirea poruncilor ca o protecție contra judecăților lui Dumnezeu care se vor abate curând asupra pământului.

Moștenind din „bezna secolelor papale” imaginea unui Dumnezeu setos de sânge în numele dreptății, dreptate care justifică orice metode, de la tortură psihică la arderea pe rug, adventiștii primelor generații nu au reușit să vadă frumusețea neprihănirii lui Hristos, farmecul Lui inegalabil, care se lasă omorât decât să riposteze cu violență în fața nesupunerii omenirii. Sora White avea aceeași viziune despre caracterul lui Dumnezeu. În copilărie, ea povestește că s-a simțit șocată de sugestia mamei ei că Dumnezeu nu aruncă în iad pe păcătoșii neconvertiți. Teama ei era că fără doctrina iadului păcătoșii nu mai pot fi întorși la Hristos.

Dumnezeu a făcut eforturi uriașe să convingă acea generație de adventiști că păcătoșii nu pot fi întorși la Hristos sub amenințarea focului, că forța constrângătoare nu se găsește decât sub guvernarea lui Satana. Mărturiile sunt pline de perle despre un Dumnezeu delicat

și sensibil, care prețuiește libertatea de alegere a copiilor Săi mai mult chiar decât propria Sa existență. Dar tabloul general a rămas sumbru, iar mentalitatea bisericii a păstrat nevoia unui Dumnezeu „drept,” adică îndreptățit să omoare pe oamenii care nu îngenunchează în fața voinței Sale.

Sora White chiar citează un moment, dintre multele probabil, când Dumnezeu a dorit să corecteze imaginea ei despre judecățile divine și moartea păcătoșilor. Urmăriți cu atenție cuvintele ei:

„Mi s-a arătat că judecățile lui Dumnezeu nu ar veni direct de la Dumnezeu, ci indirect, din cauză că ei se situează în afara ocrotirii Sale. El îi avertizează, îi pedepsește, îi mustră și le arată singura cale pe care pot merge în siguranță, apoi, dacă aceia care au fost obiectul grijii Sale deosebite își vor urma cursul lor, independenți de Duhul lui Dumnezeu, după repetate avertismente, dacă ei își aleg singuri calea, El nu mai împuternicește pe îngerii Săi să împiedice atacurile hotărâte de Satana asupra lor.

Puterea lui Satana este aceea care se află la lucru pe mare și pe uscat, care aduce nenorocire și suferință și care târăște după el mulțimile, ca să fie sigur de prada sa” (Manuscript Releases 14, pag. 3 – 1883).

Ați remarcat nuanța? Ea spune: „Mi s-a arătat că judecățile lui Dumnezeu nu ar veni (așa cum credem noi acum) direct de la Dumnezeu...” Deși recunoaște că s-ar putea să fie adevărat ce i s-a arătat, dânsa tot mai încearcă să lege cumva vechiul cu noul, folosind expresia direct-indirect, ca Dumnezeu să nu fie totuși complet eliminat din dinamica nimicirii, perspectivă care producea fiori reci evangheliștilor adventiști, lăsându-i fără cea mai performantă unealtă în campanii, unealtă care producea cele mai numeroase botezuri.

Dar ceea ce i s-a arătat este conform cu neprihănirea și scoate complet pe Dumnezeu din ecuația masacrului uman. Atunci când oamenii aleg să se situeze „în afara ocrotirii Sale,” Dumnezeu face tot ce este posibil ca să-i trezească la realitate, astfel ca decizia lor să fie luată în cunoștință de cauză, ca actul exercitării libertății de alegere să nu fie un accident sau o neatenție. Apoi, dacă ei aleg să meargă pe acea cale, „după repetate avertismente” – vedeți dragostea

în acțiune? – El respectă dreptul lor de a-și decide soarta și îi lasă să plece pe drumul lor, departe de „fața Sa,” în afara protecției divine.

Dumnezeu i-a descoperit slujitoarei Sale ce se află dincolo de zona protecției divine: „Puterea lui Satana este aceea care se află la lucru pe mare și pe uscat, care aduce nenorocire și suferință și care târăște după el mulțimile, ca să fie sigur de prada sa.”

Biserica nu și-a însușit nici până astăzi acest model al marii controversă, în ciuda sutelor de avertizări că avem o imagine deformată despre putere, dreptate, justiție divină și suveranitatea lui Dumnezeu. În loc să vedem furia Balaaurului operând „în afara ocrotirii Sale,” iar pe Dumnezeu rămas înlăcrimat la frontiera cu fărădelegea, noi vedem în zona interzisă o incursiune de pedepsire a îngerilor lui Dumnezeu.

Cei care doresc să vadă cât mai curând neprihănirea operând pe această planetă vor trebui să revizuiască urgent acest model deformat al marii controversă.

„AICI ODIHNEȘTE UN PĂCĂTOS DE ÎNGER TURBAT”

Am auzit recent o explicație ciudată despre motivele care L-ar obliga pe Dumnezeu să curme viața unor oameni, dacă vrea să fie drept și credibil.

Explicația spunea că atunci când un câine turbat se plimbă liber prin parc, dreptatea și mila cer omorârea lui, de dragul copilașilor nevinovați care ar putea fi mușcați și infectați cu rabie. Așa se justifică uciderea a milioane de oameni, păcătoși irecuperabili, a căror libertate pune în pericol sănătatea copiilor lui Dumnezeu.

Dacă este așa, atunci se ridică o întrebare jenantă: Cine i-a infectat cu rabie pe păcătoșii deveniți irecuperabili și condamnați la moarte? S-au născut turbați printr-un accident genetic nefericit, un experiment scăpat de sub control? Ridicol. Ei au devenit periculoși pentru societate deoarece s-au lăsat amăgiți de principiile împărăției fărădelegii, sub presiunea constantă a Prințului nelegiuirii. S-au aliat cu marele apostat în defăimarea și distrugerea lui Dumnezeu. Ei nu sunt decât pioni, marionete, executanți naivi ai unor planuri gândite și operate de duhurile răutății din locurile cerești.

Ce orbire ciudată L-ar face pe Dumnezeu să omoare păpușile criminale, dar să nu se atingă de păpușarii strategii? De ce ar omorî El câinii turbați, fără să distrugă izvorul infecției, pe marele turbat care otrăvește omenirea? Cum se face că Satana și îngerii lui sunt tratați cu îngăduință, chiar cu respect (Iuda 1:9), iar cei ce se lasă amăgiți de ei sunt amenințați cu focul veșnic, apoi nimiciți fără milă?

Ați citit undeva, de la Geneza la Apocalips, în Spiritul Profeției, ba chiar în întreaga literatură universală, că Dumnezeu a omorât vreodată un demon? Există prin vastul univers al lui Dumnezeu un mormânt cu inscripția „Aici odihnește un păcătos de înger, turbat și criminal”? Cum se face că acești turbați sunt în libertate, infectând

generații întregi de oameni, dar oamenii infectați de ei sunt nimiciți deoarece pun în pericol sănătatea publică? Este ca și cum ai băga la pușcărie distribuitorii mărunți de droguri de la colțul străzii, dar ai lăsa în libertate rețeaua care îi alimentează și îi organizează. Mai este de mirare că Dumnezeu este considerat a fi arbitrar?

Dacă această ilustrație cu câinele turbat are vreo virtute, iar Dumnezeu este drept, atunci ilustrația cere ca Dumnezeu să-l fi omorât pe Satana atunci când a început să infecteze pe primii îngeri. Acesta a fost chiar unul dintre punctele majore ale marii lupte. Lucifer devenit Satana spunea că dreptatea cere ca Dumnezeu să omoare pe călcătorii legii, aceasta fiind una dintre slăbiciunile legii, pe care el o cerea corectată. Atacul acesta mincinos a fost devastator pentru îngeri, iar oamenii nu s-au arătat mai precauți, deși au fost avertizați.

Dacă oștile întunericului sunt lăsate să infecteze planeta fără ca Dumnezeu să folosească violența împotriva lor, înseamnă că pentru distrugerile de vieți omenești trebuie căutată altă explicație, dacă tot insistăm că Dumnezeu este drept.

CALEA DE LA PĂCAT LA NEPRIHĂNIRE

Biserica pășește tot mai repede spre o confruntare deschisă cu solia îngerului al treilea, iar declarațiile de loialitate pentru Dumnezeu și guvernarea Sa vor părea că oferă legitimitate oricărui vânt de învățătură. Pe măsură ce confuzia doctrinală se adâncește, fiecare susține că lucrează pentru o mai mare slavă a lui Dumnezeu.

Există oare criterii sigure după care putem deosebi solia autentică pentru timpul nostru de noianul soluțiilor neputincioase ale unei evanghelii de paradă? Vom putea înțelege diferența dintre slujitorii autentici ai neprihănirii și cei care doar își asumă ornamentele sancționarului, dar nu au nicio apreciere pentru lucrarea săvârșită acolo?

Dumnezeu ne-a oferit câteva idei asupra acestui subiect, și poate ar fi potrivit să ne aplecăm asupra lor cu un interes mai mult decât pasager. Dacă este adevărat că metodele lui Satana vor fi adoptate de oameni care se declară loiali și devotați guvernării lui Dumnezeu, va fi necesar să înțelegem corect ce se întâmplă aici.

„Satana lucrează astăzi asupra minților omenești prin metodele lui stricate. Acestea vor fi adoptate și aplicate de unii care afirmă că sunt loiali și devotați guvernării lui Dumnezeu. Cum putem descoperi că ei sunt necredincioși și falși? „După roadele lor îi veți cunoaște.” Dumnezeu nu forțează pe nimeni. El lasă pe toți să aleagă liber. Domnul nu poate socoti înțelepți pe cei care nu pot deosebi un mărăcine de un măslin” (RH 9 iulie 1897).

Este adevărat, Domnul nu ne cheamă să blestemăm mărăcinele și nici să aplaudăm măslinul, dar așteaptă de la noi să vedem totuși diferența dintre ei. Trăim un timp în care mentalitatea „oricine face răul este plăcut lui Dumnezeu” s-a strecurat destul de adânc în conștiința adventistă, iar pentru a păstra biserica curată unii adoptă și

aplică metoda constrângerii și amenințării cu forța. Ei consideră că frica de pedeapsă este cea mai eficientă metodă de a ține biserica departe de lume. Pasajul de mai sus ne spune că susținătorii acestor metode nu lucrează pentru binele guvernării divine, în ciuda declarațiilor lor.

Iată încă un pasaj interesant la acest subiect:

„Misiunea lui Hristos nu este aceea de a-i constrânge pe oameni să-L primească. Numai Satana și oamenii stăpâniți de duhul lui caută să forțeze conștiința. Sub pretenția râvnei pentru dreptate, oamenii asociați cu îngerii răi aduc suferință asupra semenilor lor pentru a-i converti la ideile lor religioase; dar Hristos se arată totdeauna plin de îndurare, căutând să câștige inimile oamenilor prin descoperirea dragostei Sale... Nu poate exista dovadă mai clară că avem spiritul lui Satana decât dispoziția de a răni și distruge pe aceia care nu apreciază lucrarea noastră sau acționează contrar ideilor noastre” (DA 487).

Curând lumea se va despărți vizibil în cele două mari categorii, dar mai înainte ca acest eveniment major să aibă loc, biserica trebuie să se decidă ce poziție dorește să adopte la acest subiect, iar criteriul nu este ascuns în beznă:

„În lume există numai două categorii de oameni, cei care Îl cunosc pe Dumnezeu și cei care nu Îl cunosc. Omul spiritual aparține primei categorii, omul firesc aparține celei de-a doua, iar categoria de care aparținem este determinată de concepția noastră despre caracterul Tatălui și al Fiului. Pentru omul al cărui suflet este inundat de dragostea lui Isus este normal să vadă în Dumnezeu pe tatăl și prietenul lui. El poate și va învăța pe alții în armonie cu lumina care strălucește în camerele inimii lui. El va arăta oamenilor singura cale de la păcat la neprihănire, descoperind lumii caracterul Celui care este calea, adevărul și viața” (RH 2 oct 1891).

Singura cale de la păcat la neprihănire este cunoașterea caracterului lui Hristos, și nicidecum teama de focul iadului, în oricare dintre variantele lui. Loialitatea și devotamentul nostru față de guvernarea divină au o singură origine, descrisă splendid în paragraful următor:

„Dumnezeu nu forțează voința sau judecata nimănui. El nu găsește plăcere într-o ascultare din constrângere. El dorește ca fapturile Sale să-L iubească deoarece El este vrednic de dragoste. El acceptă ascultarea lor atunci când aceasta vine dintr-o apreciere inteligentă a înțelepciunii, dreptății și bunăvoinței Sale. Toți cei care au o corectă apreciere a acestor calități Îl vor iubi deoarece se simt atrași de aceste atribute ale Sale” (GC 541).

Aceasta este calea autentică de la păcat la neprihănire, iar cei care sunt loiali și devotați guvernării divine o vor adopta și o vor aplica în lucrarea încredințată lor.

CAUZĂ ȘI EFECT ÎN DINAMICA NIMICIRII

Credința că Dumnezeu trebuie să pedepsească pe cei nelegiuiți cu violență este larg răspândită în biserică, iar ea este adesea motivată tocmai de felul cum este citită solia îngerului al treilea din Apocalips 14. Biserica nu a făcut niciun efort să înțeleagă cum se armonizează violența din Apocalips 14:9-11, cu declarația Spiritului Profetiei care spune că solia neprihănirii lui Hristos este „cu adevărat” solia îngerului al treilea.

Al treilea înger vorbește despre vinul mâniei lui Dumnezeu, despre soarta cumplită a celor care primesc semnul fiarei și despre spectacolul chinului lor în foc și pucioasă sub ochii îngerilor sfinți, un chin al cărui fum „se suie în sus în vecii vecilor.” Ce legătură este între așa ceva și neprihănirea lui Hristos, care este caracterul lui Dumnezeu, slava Sa?

Biserica de astăzi nu s-ar fi aflat într-un asemenea impas dacă ar fi acceptat, așa cum pretinde, solia 1888. Scopul soliei era acela de a clarifica tocmai legătura dintre lege și neprihănire, puternic deformată de-a lungul secolelor. La început, nici chiar sora White nu a sesizat direcția în care urma să se îndrepte solia, și considera diferendul din jurul legii din Galateni ca fiind un conflict minor. De aceea nici nu a dorit să-și exprime poziția cu privire la legea din Galateni.

Într-o noapte agitată, în Australia, ea a văzut pentru o clipă importanța monumentală a subiectului, și s-a grăbit să comunice imediat bisericii descoperirea ei. Secretara ei a scris mesajul, care a fost trimis imediat redactorului de al Review spre publicare. Dar acesta, evident deranjat de conținut, a aruncat scrisoarea în sertarul biroului lui, unde a fost descoperită abia după 56 de ani. Biserica nu trebuia să afle direcția pe care urma să o ia solia 1888, felul în care ea trebuia să se unească cu solia îngerului din Apocalips 14.

După ce afirmă răspicat că, în Galateni, Duhul Sfânt vorbește, prin apostolul Pavel, „în special despre legea morală,” ea descoperă esența confuziei teologice care a dus la conflictul din 1888:

„Refuzul de a renunța la păreri preconcepute și de a accepta acest adevăr se află în mare parte la baza opoziției manifestate la Minneapolis față de solia Domnului transmisă prin frații Waggoner și Jones. Prin stârnirea acelei opoziții, Satana a reușit în mare măsură să îndepărteze de la poporul nostru puterea specială a Duhului Sfânt, pe care Dumnezeu dorea să le-o împărtășească. Vrajmașul i-a împiedicat să obțină eficiența pe care ar fi putut să o aibă în comunicarea adevărului către lume, așa cum l-au proclamat apostolii în ziua cincizecimii. Lumina care trebuie să lumineze întreg pământul cu slava ei a fost respinsă și, prin acțiunea propriilor noștri frați, a fost într-o mare măsură ținută departe de lume” (The EGW 1888 Materials, 1574).

După ce identifică astfel eșecul bisericii de a lumina pământul cu slava lui Dumnezeu, ea face un pas mai departe, legând solia neprihănirii lui Hristos de aparenta violență a lui Dumnezeu descrisă de solia îngerului al treilea:

„Noi nu trebuie să-L privim pe Dumnezeu ca așteptând să-l pedepsească pe păcătos pentru păcatul său. Păcătosul aduce el însuși pedeapsa asupra lui. Propriile lui acțiuni declanșează o suită de circumstanțe care produc un rezultat sigur. Fiecare călcare a Legii se întoarce împotriva păcătosului, lucrează în el o schimbare a caracterului și-l determină să păcătuiască din nou cu mai multă ușurință. Alegând să păcătuiască, oamenii se despart de Dumnezeu, se desprind de sursa binecuvântării, și rezultatul sigur este ruina și moartea.”

Dacă această explicație despre pedeapsă ar fi primită astăzi de poporul lui Dumnezeu, vraja cu care diavolul ne împiedică să participăm la încheierea mării controverses s-ar răspândi ca fumul. Ea ar oferi bisericii „eficiența” pe care au avut-o ucenicii la cincizecime în prezentarea adevărului către lume, adică, în termenii actuali, s-ar declanșa marea strigare.

Legea din Galateni, pusă corect în lumina crucii, trebuia să ducă aici: „Păcătosul aduce el însuși pedeapsa asupra lui.” Dumnezeu nu are nevoie să-l pedepsească pe păcătos, deoarece acesta „aduce el însuși pedeapsa asupra lui.”

Cum anume? Cum se pedepsește păcătosul singur? „Propriile lui acțiuni declanșează o suită de circumstanțe care produc un rezultat sigur.” Acesta este un principiu clar exprimat în Scriptură, și ar trebui să ne fie o rușine veșnică pentru aroganța cu care l-am neglijat secole la rând, noi și părinții noștri. Pavel o spune cel mai convingător, exact în faimoasa Epistolă către Galateni, iar el se sprijină puternic pe umerii profeților din vechime:

„Nu vă înșelați: ‘Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit.’ Ce seamănă omul, aceea va și secera” (Gal 6:7).

Putem să-L batjocorim pe Creatorul și Mântuitorul nostru făcându-L răspunzător pentru toate nimicișurile de pe lume, dar ne amăgim amarnic, ne înșelăm singuri. Istoria marii controversă este o carte deschisă, în care toate argumentele concură în a declara acest grandios adevăr: „Ce seamănă omul, aceea va și secera.”

Solia lui Ieremia descoperă același principiu neschimbător al legii: „Tu singur te pedepsești cu răutatea ta și tu singur te lovești cu necredințioșia ta; și vei ști și vei vedea ce rău și amar este să părăsești pe Domnul, Dumnezeu tău, și să n-ai nici o frică de Mine, zice Domnul, Dumnezeul oștirilor” (Ier 2:19).

Solomon vorbea același limbaj – pentru unii care vor avea urechea destul de sensibilă, este adevărat: „Cine seamănă nelegiuire, nelegiuire va secera, și nuiaua nelegiuirii lui este gata” (Prov 22:8).

Osea a sesizat și el principiul cauzei și efectului în dinamica nimicișirii: „Fiindcă au semănat vânt, vor secera furtună” (Osea 8:7).

Acestea sunt fundamente ale guvernării divine greu de răsturnat. Oferind creaturilor Sale libertate de alegere absolută și neîngrădită, El garantează astfel o conducere non-violentă, în care nu există constrângere și amenințare cu forța. În împărăția lui Dumnezeu, respectul, atracția și conformarea la principiile neprihănirii veneau exclusiv din aprecierea liber-consimțită a beneficiilor ce rezultă din acele principii.

Caracterul legii divine nu se va schimba la sfârșitul marii controverse. Dumnezeu nu poate spune oamenilor „Ți-am pus înaintea viața și moartea, binecuvântarea și blestemul. Alege viața, ca să trăiești, tu și sămânța ta” (Deut 30:19), ca apoi să-i amenințe cu foc și pucioasă pe cei care aleg moartea și blestemul. Cheia unui asemenea conflict este corecta aplicare a principiului descris mai sus prin expresia „o suită de circumstanțe” care produc „un rezultat sigur.” Cei ce seamănă vânt culeg furtună, și astfel se pedepsesc pe ei înșiși prin decizia de a sluji păcatului în defavoarea neprihănirii. Cei care ajung în „foc și pucioasă” au decis ei singuri să ajungă acolo, împiedicând sistematic Duhul Sfânt să-i convingă că drumul lor este greșit. Ei și-au exercitat dreptul divin de a alege drumul pe care vor să meargă, iar Dumnezeu este obligat să facă „lucrarea Lui ciudată,” lăsându-i să ajungă unde și-au dorit fără să poată interveni în niciun fel spre a-i salva.

Noi putem să cochetăm cu „duhul lumii” că nu există efecte naturale ale călcării legii lui Dumnezeu, dar prețul astronomic al acestui joc va trebui plătit cândva. Putem continua batjocorirea lui Dumnezeu, ca savanții lui Israel care spuneau procuratorului roman că Dumnezeu este „un făcător de rele,” și cu aceeași gură să susținem că lucrăm spre slava lui Dumnezeu. Putem crede că dreptatea lui Dumnezeu nu poate fi impusă decât prin forță, dar această concepție ne așează obligatoriu în rândul închinătorilor fiarei, acea fiară care va impune ascultare prin amenințarea cu moartea.

Cu siguranță, Dumnezeu nu se lasă batjocorit. El va face acest subiect luminos ca soarele neprihănirii, care va lumina pământul cu slava lui. Toți vor înțelege atunci corect ce este cu pedeapsa lui Dumnezeu: „Cine seamănă în firea lui pământescă, va secera din firea pământescă putrezirea; dar cine seamănă în Duhul, va secera din Duhul viața veșnică” (Gal 6:8).

ULTIMA VERIGĂ DE SIMPATIE

După ce descrie în amănunt eforturile disperate ale diavolului de a-i face pe conducătorii lui Israel să-L răstignească pe Domnul Hristos, Spiritul Profetiei continuă:

„Satana a văzut că masca lui a fost smulsă. Administrația lui a fost expusă înaintea îngerilor sfinți și a universului ceresc. El s-a dovedit a fi un ucigaș. Vărsând sângele Fiului lui Dumnezeu, el s-a despărțit singur de simpatia ființelor cerești. De acum lucrarea lui a fost limitată. Orice atitudine ar fi luat, el nu mai putea aștepta pe îngerii veniți din curțile cerești spre a acuza pe frații lui Hristos că sunt acoperiți cu hainele întunericului și cu întinarea păcatului. Ultima verigă de simpatie dintre Satana și lumea cerească a fost ruptă” (DA 761).

Lumea creștină – și o mare parte a poporul nostru – crede că la Golgota a fost adusă jertfa de ispășire pentru păcatele întregii omeniri. Mielul lui Dumnezeu a fost jertfit, așa cum ilustrase pentru mii de generații serviciul sanctuarului, iar sângele vărsat acolo spală păcatele și aduce iertarea lui Dumnezeu. Ei cred astfel că lucrarea, reprezentând jertfa din marea zi a ispășirii, este terminată, iar tot ce așteaptă Dumnezeu de la poporul Său este credință în acel sacrificiu.

Dar paragraful citat mai sus pune în mare dificultate o asemenea poziție. Cine oficia slujba din marea zi a ispășirii? Evident, marele preot. Dar la cruce observăm că cel ce a vărsat sângele Mielului este Satana, iar prin acel gest a demonstrat universului spectator că este un ucigaș. În logica acestui paragraf, putem continua spunând că nici Dumnezeu, nici planul cerului nu cereau ca Hristos să fie omorât pe cruce. Dumnezeu nu l-a angajat pe diavol să-I realizeze planurile, și nici să contribuie la desfășurarea planului de mântuire. Planul lui Dumnezeu urmărea împăcarea omenirii cu Sine, iar această împăcare

s-a făcut în persoana lui Isus Hristos, după modelul: „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine” (2 Cor 5:19).

Ce lume împăca Dumnezeu cu Sine? Evident, lumea care era în Hristos, omenirea din care El făcea parte prin naștere, omenescul ce venea „din sămânța lui David” (Ioan 7:42; Fapte 13:23; Rom 1:3; 2 Tim 2:8; Apoc 22:16). În El se întâlniseră „sămânța femeii” cu natura divină, și astfel se făcuse din nou pace, pacea aceea edenică, în care Dumnezeu Se odihnea în templul Său. Pe această temelie Îl numește Pavel pe Hristos „Al Doilea Adam.”

Dar paragraful mai descoperă un aspect interesant al marii controversă. Vărsând sângele lui Hristos, diavolul a constatat și el că primul rezultat direct și semnificativ al acelei campanii furibunde a fost că „masca lui a fost smulsă.” Nu vi se pare interesant să ne întrebăm ce fel de mască a fost ruptă atunci?

Afirmând că la Golgota „administrația lui a fost expusă înaintea îngerilor sfinți și a universului ceresc,” sora White sugerează că până atunci lumile necăzute, și în special îngerii rămași loiali lui Dumnezeu, nu percepuseră destul de clar natura guvernării lui Satana, caracterul lui și metodele prin care opera fărădelegea. El purtase o mască, din spatele căreia își desfășura acțiunile criminale nestingherit și fără să-și riște buna reputație pe care o predicase în cer. În timp ce se prezenta ca binefăcătorul lumii, tătucul plin de grijă pentru nevoile poporului său, el complota alinierea întregii lumi împotriva legii lui Dumnezeu, iar îngerii nu văzuseră dincolo de mască aceste intenții criminale. Abia la Golgota au observat ei cine se află în spatele valului de nelegiuire care zguduie împărățiile lumii. Acesta este motivul real pentru care s-a rupt și ultima verigă de simpatie dintre fostul luceafăr și tovarășii lui din lumile cerești.

Dacă îngerii abia la cruce au reușit să sesizeze masca de pe fața diavolului, vă imaginați ce greu a fost pentru oameni, de-a lungul timpului, să înțeleagă ce se ascunde în spatele acelei fețe aparent inofensive. Toate cataclismele istoriei au fost puse în spatele lui Dumnezeu, iar diavolul și-a putut astfel continua operațiunile criminale secrete netulburat.

Când se va rupe și ultima verigă de simpatie dintre Satana și poporul lui Dumnezeu din generația prezentă? Poate atunci când vom privi la Golgota din perspectiva corectă?

Așa cum a fost în cazul îngerilor, Golgota are capacitatea de a smulge masca de pe fața diavolului, și acesta este motivul pentru care suntem îndemnați insistent să studiem crucea. Poporul nostru nu a reușit încă să înțeleagă cine a vărsat sângele Fiului lui Dumnezeu, cochetând astfel cu ideea că Tatăl a aranjat cumva lucrurile ca Fiul Său să fie omorât, și să devină jertfa de ispășire pentru întreaga omenire.

Când vom înțelege natura criminală a guvernării lui Satana, și vom observa astfel că el „de la început a fost un ucigaș” – lucru pe care nici îngerii nu l-au înțeles – atunci masca lui va cădea la pământ, rupând și ultima verigă de simpatie a poporului nostru pentru guvernarea și lumea lui Satana. Abia atunci va avea omenirea șansa reală de a privi realitatea fără mască, declarând cu stupefacție: „Acesta este omul care făcea să se cutremure pământul, și zguduia împărățiile, care prefăcea lumea în pustie, nimicea cetățile și nu dădea drumul prinșilor săi de război?” (Isa 14:16-17).

Pare destul de surprinzător că lumile cerești abia la cruce au înțeles grozăvia administrației lui Satana. Pentru ochii lor, abia la Golgota a căzut masca de pe chipul nimicitorului.

De ce așa târziu, am putea întreba noi? Cum de nu au înțeles ei răul acestei administrații la potop, la Sodoma și Gomora, sau în interminabilele derapaje ale poporului ales în idolatria neagră a neamurilor din jur? Cum de nu au reușit să vadă mâna nimicitorului în toate măcelurile antichității?

Paragraful următor descoperă însă o realitate și mai tulburătoare. Lumile necăzute se așteptau ca diavolul să fie nimicit pentru vărsarea sângelui Fiului lui Dumnezeu, dar au fost din nou luate prin surprindere de reacția lui Dumnezeu:

„Cu toate acestea, Satana nu a fost nimicit atunci. Îngerii nu au înțeles nici chiar atunci tot ce este implicat în marea controversă. Principiile în dispută trebuiau descoperite și mai clar; și, pentru

binele omului, existența lui Satana trebuia să continue. Ca și îngerii, omul trebuia să vadă contrastul dintre Prințul luminii și prințul întunericului. El trebuia să aleagă cui dorește să servească” (DA 761).

Ce mai era implicat în marea controversă, care nu putea fi înțeles la cruce? Ce principii în dispută aveau încă nevoie de clarificare?

Odată căzută masca de pe fața diavolului, universul a descoperit cine este „omul” care zguduia împărățiile și prefăcea lumea în pustie (Isa 14:16-17). Dar ei nu înțelegeau corect contrastul între căile lui Dumnezeu și căile diavolului. Lumile necăzute așteptau ca Dumnezeu să răspundă cu violență la crima lui Satana, și socoteau că o asemenea reacție ar fi îndreptățită. Ei nu puteau înțelege ce altă cale ar exista, ce altă metodă ar putea fi folosită împotriva unor asemenea acte de cruzime și barbarie. La violență se răspunde cu violență, gândeau ei, aceasta fiind cea mai înaltă expresie a dreptății în oricare guvernare. Când o administrație răspunde la violență cu blândețe, acesta este un semn de slăbiciune care pune în pericol mortal bunăstarea întregii societăți. Acum, după ce s-a făcut dovada incontestabilă că diavolul este un criminal, dreptatea cere pedepsirea lui grabnică, și orice amânare pune în discuție moralitatea și chiar autenticitatea guvernării divine.

Dumnezeu nu Și-a asumat riscul de a fi înțeles greșit doar ca să braveze în fața universului. Legea divină interzice uciderea ființelor inteligente, indiferent de circumstanțe, iar guvernarea divină este una morală, al cărei fundament este legea lui Dumnezeu. Principiile neprihănirii nu pot fi abolite în situații de urgență. Ele nu pot fi supuse unor amendamente, și nici suspendate provizoriu, decât cu riscul demisiei guvernului cersesc.

Rebeliunea lui Satana a continuat doar datorită faptului că universul și oamenii nu au înțeles deosebirea fundamentală dintre legea lui Dumnezeu și fărădelegea diavolului, contrastul marcant dintre principiile neprihănirii și cele ale nelegiuirii. Disputa din marea controversă ce avea nevoie de clarificare nu era aceea dacă diavolul este sau nu un criminal. Marea necunoscută care avea nevoie urgentă de lămurire era natura păcatului. Este acesta capabil să

producă moartea, sau este nevoie de o intervenție de pedepsire divină pentru a readuce ordinea în familia lui Dumnezeu aflată în război?

Satana declarase – și acționa în secret spre a susține acea declarație – că păcatul, adică abandonarea legii, despărțirea de izvorul vieții, nu omoară pe nimeni. El susținea că moartea este o pedeapsă impusă de guvernarea divină, spre a stopa revolta civilă al cărei autor era el. Departe de a produce moartea, abandonarea legii permitea evoluția la un nou nivel de existență, nepermis tocmai de legea fundamentală a guvernării divine, prin care Duhul Sfânt locuia în fiecare ființă creată. Rupeți lanțul scopului lui Dumnezeu, spunea Satana, și veți ajunge ca Dumnezeu.

Universul în controversă avea nevoie să descopere contrastul major dintre cele două principii aflate în conflict, diferențele dintre căile Balaurlui și cele ale Mielului. În timp ce balaurul obține ascultare doar prin amenințarea cu moartea, Mielul obține ascultare doar prin capacitatea și dispoziția de a Se sacrifica pentru binele celorlalți.

Dacă civilizația actuală controlată de legea păcatului și a morții mai rezistă, singura explicație este aceea că omenirea nu vede contrastul dintre căile lui Dumnezeu și căile diavolului, confundându-i în cele mai elementare și fundamentale domenii ale vieții.

Acesta este motivul pentru care „ultimele raze ale luminii harului, ultima solie de har care trebuie vestită lumii este o descoperire a caracterului dragostei Sale” (COL 415).

DUMNEZEU ȘI SOLUȚIA FINALĂ

Am auzit deseori argumente stranii care încercau să motiveze pe Dumnezeu în uciderea anumitor categorii de oameni. Sunt unii printre noi care spun că ceea ce face Dumnezeu nu este omor, ci un somn, adică El îi duce la culcare pe cei nedisciplinați, vicioși, rebeli sau periculos de păcătoși. Ei spun că moartea adevărată este cea de-a doua, și că prima moarte fiind un somn, Dumnezeu nu poate fi acuzat de omor. Este adevărat, prima moarte este un somn, dar acest somn stabilește definitiv soarta cuiva, iar grozăvia este tocmai aceasta, că persoanei respective i se răpește posibilitatea de a face schimbări, iar din acest punct de vedere, pentru cei păcătoși este ca și moartea a doua. Doar dacă nu pretindem că toți cei omorâți pe această planetă sunt sfinți și merg în paradis la înviere.

O altă concepție, mai stranie, este aceea că Dumnezeu trebuie să omoare pe păcătoșii irecuperabili. Adică, unii oameni au depășit limitele harului divin, iar puterea mântuitoare nu mai este eficientă asupra lor. Este cazul pe care îl descrie Pavel, când vorbește despre păcatul împotriva Duhului Sfânt. Ei sunt de nevindecă, căci au hotărât să sfideze singura agenție care mai putea face ceva pentru ei. Depășind această barieră, ei își pierd valoarea și deci dreptul la viață, căci permisiunea de a fi lăsați în viață nu ar face decât să agraveze mizeria și chinul în care se vor zbate până la moartea naturală care îi așteaptă.

În Germania anilor 1920 au început să apară în ziare și reviste articole care susțineau că oamenilor ar trebui să li se permită să se omoare, ajutați de rude sau prieteni. Poziția era prezentată de așa manieră încât combaterea ei nu se putea face fără a demonstra o gravă lipsă de compasiune. Se dădea de înțeles că decizia de suicid asistat este nobilă, curajoasă și corectă din punct de vedere social. Se prezentau motive și cazuri pe o bază foarte emoțională. O campanie paralelă încerca să-i convingă pe germani că resursele țării sunt epuizate de

oameni a căror calitate a vieții s-a deteriorat atât de mult încât nu mai merită să fie lăsați în viață. Era vorba de bătrâni, de persoane cu handicap mental sau fizic, de evrei sau țigani. La sfârșitul decadei, anumiți medicii au început operațiunea cu pacienți din domeniul lor de responsabilitate, omorând anumite categorii de persoane, chiar dacă unii dintre ei nu doreau să moară. Curând, zeci de mii de oameni au fost omorâți prin tratament medicamentos eronat. Certificatele de deces erau falsificate pentru a ascunde adevărata cauză a morții.

Ajuns la putere, Hitler a îmbinat aceste două tendințe, așa că uciderea sistematică a bolnavilor irecuperabili, a handicapaților de orice fel, a ajuns politică oficială de stat. Între 1933 și 1945, uciderile se efectuau în instituțiile medicale sau în azilele de bătrâni. Mai târziu, când a început genocidul din lagărele de concentrare, Hitler a păstrat o fațadă respectabilă, că deciziile sunt de domeniul medical. Medicii care fuseseră implicați în activități de eutanasiu în spitalele lor au fost aleși să conducă operațiunile din lagăre. Deja în 1938 mulți cetățeni germani fuseseră complet desensibilizați de sucidul asistat, fiind complet insensibili acum în fața pasului final de eliminare forțată. Omenirea întreagă a fost îngrozită de cruzimea și nebulia la care se poate ajunge când nelegiuirea este susținută cu argumente plauzibile.

Acesta este exact cazul lui Dumnezeu, pe care acești teologi moderni Îl văd operând după aceleași principii. Ei susțin propaganda diavolului, că cei a căror calitate a vieții s-a deteriorat dincolo de limitele mântuitoare nu trebuiesc lăsați în viață, iar uciderea lor sistematică este nu numai corectă, dar și iubitoare, plină de milă și compasiune.

Este oare posibil ca oameni pe care Dumnezeu i-a onorat cu o descoperire a caracterului Său în lege să susțină procedurile criminale ale unui dictator și să-L prezinte pe Mântuitorul lumii în postura oribilă de criminal nazist? Da, este posibil, atunci când solia despre neprihănirea lui Hristos este batjocorită. Este posibil, dacă ani de zile am lăsat ca propaganda sistematică a evului mediu despre pedepsirea păcătoșilor să desensibilizeze conștiința bisericii rămășiței, deformând dincolo de recunoaștere caracterul sfânt, neprihănit, al Tatălui nostru ceresc.

„INIMA LOR... S-A RĂSCULAT ÎMPOTRIVA LUI”

Un frate, foarte pornit împotriva credinței noastre despre neprihănirea lui Dumnezeu, ne trimite un paragraf din Spiritul Profeției în care sora White vorbește despre potop și concepțiile oamenilor despre cauzele lui. Acum, fratele respectiv socotește că paragraful inspirat este contrar credinței noastre că nu Dumnezeu a produs potopul, și speră ca „acest citat... să zdruncine puțin învățăturile diavolului și astfel să fiți eliberați.”

Citatul se găsește în Patriarhi și Profeti, unde sora White vorbește despre generația de după potop, despre urmașii lui Noe, care se pregăteau să ridice turnul Babel. Ea expune credința și motivațiile acestor oameni, descoperind completa lor necunoaștere a caracterului lui Dumnezeu. Ascultați:

„Locuitorii din câmpia Șinear nu credeau în legământul lui Dumnezeu, că El nu va mai aduce din nou un potop pe pământ. Mulți dintre ei tăgăduiau existența lui Dumnezeu și puneau potopul pe seama unor cauze naturale. Alții credeau într-o Ființă Supremă, și că Ea este aceea care a nimicit lumea dinainte de potop; și inima lor, ca și a lui Cain, s-a răsculat împotriva Lui. Unul dintre scopurile pe care le urmăreau ei prin construirea turnului era acela de a avea un loc de scăpare în eventualitatea unui alt potop. Construcția urma să aibă o înălțime mult mai mare decât aceea la care s-au înălțat apele potopului, iar ei credeau că, în felul acesta, vor fi în afara oricărui pericol. Iar prin faptul că aveau să fie în stare să se înalțe până la nori, ei sperau că vor putea descoperi cauzele potopului. Întreaga operațiune urmărea să împingă la cote și mai înalte mândria proiectanților lui și să abată mințile generațiilor următoare de la Dumnezeu, conducându-le în idolatrie” (PP 119).

Nu cred că există declarație mai clară, în tot Spiritul Profetic, prin care poziția noastră să fie mai bine susținută și apărată. Și, de asemenea, nu există pasaj care să condamne mai aspru poziția celor care susțin că Dumnezeu a produs potopul.

Să analizăm pasajul:

Constructorii turnului Babel se împărțeau în două mari categorii de credință: religioși și atei. Ateii nu credeau că există Dumnezeu, adică un Creator, și prin urmare era firesc să susțină că potopul are cauze naturale, adică a fost declanșat fără intenția sau vina cuiva. Religioșii credeau că există Dumnezeu, o Ființă Supremă, și erau convinși că această Ființă a produs potopul.

Se încadrează credința grupului nostru de studiu în vreuna dintre aceste două categorii? Categorie nu!

În prima categorie nu ne încadrăm, deoarece noi nu suntem atei. Din contră, credem că există Dumnezeu, Creatorul întregului univers, și ne bucurăm de dragostea Lui insondabilă care L-a făcut să împartă totul cu ființele pe care le-a creat. Așadar, NU susținem și nu am susținut niciodată că potopul a avut cauze naturale. Ptopul a fost declanșat de modul greșit în care omenirea a tratat planeta timp de aproape un mileniu și jumătate. Dumnezeu a dorit să-i salveze și nu să-i nimicească; de aceea a început să apeleze la ei cu 120 de ani mai înainte de a avea loc catastrofa. Dar ei nu au dorit să asculte.

Grupul nostru nu a afirmat niciodată că potopul a avut cauze naturale, deci nu împărtășim credința primei categorii de oameni de la poalele turnului Babel.

A doua categorie este și mai departe de credința noastră. Ei credeau că Dumnezeu a nimicit civilizația dinainte de potop. Și care a fost rezultatul acelei credințe? „Inima lor, ca și a lui Cain, s-a răsculat împotriva Lui.” Sora White are aici o percepție fenomenală, cu totul divină! Exact acesta este rezultatul credinței că Dumnezeu a produs potopul: inima se revoltă împotriva lui Dumnezeu. Iar credința că Dumnezeu a produs potopul a revoltat inimile poporului Său generație după generație, până când, față în față cu Dumnezeu, ei L-au condamnat la moarte și L-au pus pe cruce. Cărturarilor lui Israel erau siguri că Dumnezeu a produs potopul și că El este la originea tuturor nimicirilor din vechime. Este clar că nu L-au cunoscut.

Ei bine, în această a doua categorie se încadrează majoritatea zdrobitoare a membrilor bisericii noastre, inclusiv fratele care ne avertizează că susținem învățăturile diavolului. Ei cred că Dumnezeu a produs potopul care a nimicit civilizația antediluviană. Rezultatul acestei credințe? Ei sunt răsculați împotriva lui Dumnezeu și nu știu. Scopul lor suprem în viață este să capete mântuirea – exact scopul celor care doreau să se salveze construind turnul Babel spre a scăpa de mânia lui Dumnezeu.

Creștinismul apostaziat din zilele noastre construiește din nou turnul Babel, cu exact aceleași scopuri. Credincioși și necredincioși pun umărul la ridicarea Babilonului modern spre a-și salva viața. Unii nu cred că există Dumnezeu, și astfel neagă avertizările că planeta va sfârși într-un mare incendiu. Ceilalți cred că există o Ființă Supremă, care va arde planeta așa cum a distrus-o odată prin potop, dar și ei lucrează la turnul Babel, fără să știe că inima lor este în rebeliune cu Dumnezeu.

Acum, ca o simplă clarificare, fratele nostru nu ne-a trimis și ultima propoziție a paragrafului din Patriarhi și Profeți. De ce oare? Acea propoziție spune multe despre cei care cred astăzi că Dumnezeu a produs potopul:

„Întreaga operațiune urmărea să împingă la cote și mai înalte mândria proiectanților lui și să abată mințile generațiilor următoare de la Dumnezeu, conducându-le în idolatrie.”

Cine conducea „întreaga operațiune” la turnul Babel? Cine erau „proiectanții”? Aceleași duhuri necurate care proiectează și clădesc astăzi Babilonul cel mare. Cum au reușit „proiectanții” să înhame la planurile lor pe credincioși alături de atei? Simplu. Făcându-i pe credincioși să creadă că Dumnezeu a nimicit omenirea prin potop. Dacă ar fi știut că nu Dumnezeu a produs potopul, inima lor nu s-ar fi revoltat împotriva Lui, și astfel nu se uneau la ridicarea turnului Babel.

A avut succes „întreaga operațiune”? A avut un succes nesperat. Generații întregi au fost duse în idolatrie prin abaterea minților de la Dumnezeu, iar istoria demonstrează că cea mai eficientă clasă în realizarea scopului Satanei a fost aceea care credea în Dumnezeu, și credea că El a produs potopul.

Observați cum se va derula „operațiunea” în zilele noastre: „Papistași, protestanți și oameni lumești vor accepta o formă de evlavie fără putere, și vor vedea în această uniune o mare mișcare pentru convertirea lumii și inaugurarea multașteptatului mileniu” (GC 588).

Ce face mișcarea ecumenică modernă? Pune pe creștini alături de atei, spre a salva omenirea și a aduce mileniul de aur în locul nimicirii profetizate în Scriptură. Nu acesta este turnul Babel modern? Și nu avem aici exact aceleași categorii ca la potop – credincioși și atei? Și nu cred atei că dezastrele care au loc pe planetă sunt fenomene naturale firești? Și nu cred credincioșii că dezastrele care au loc sunt acte ale lui Dumnezeu? Și nu este normal ca inimile lor să fie răzvrătite împotriva lui Dumnezeu, lucru care îi face să caute, alături de atei, salvarea în ridicarea Babilonului modern?

Urmașii lui Hristos nu fac parte din niciuna dintre aceste două categorii. Ei știu că nimicirile sunt actele oamenilor conduși în rebeliune de Satana, și nicidecum actele lui Dumnezeu. Oamenii prăpădesc pământul, și nicidecum Dumnezeu. Din contră, El a pus patru îngeri să împiedice efectele devastatoare ale guvernării lui Satana asupra pământului, până când caracterul Său va fi prezentat corect înaintea oamenilor, ca inimile lor să poată fi împăcate cu Dumnezeu, ieșind din starea de revoltă în care se află.

Așadar, stimați frați care trudiți la picioarele turnului Babel modern, dacă doriți să ieșiți din starea de rebeliune împotriva lui Dumnezeu, primul pas este să înțelegeți că nu Dumnezeu a produs potopul. Și veți reuși, dacă priviți cum a reacționat Hristos la violența cu care a fost tratat. Iar El nu a făcut decât să-L prezinte pe Tatăl și caracterul Său.

MISIUNEA LUI HRISTOS ȘI ULTIMA GENERAȚIE

Când a fost chemat în slujbă și a fost uns pentru misiunea solemnă de a aduce lui Israel mântuire din păcatele lui, Emanuel, Fiul Omului, ne-a spus că desfătarea Sa este proslăvirea numelui lui Dumnezeu și că legea Acestuia se află scrisă adânc în inima Sa.

În contrast cu opinia populară că mântuirea s-a obținut prin puterea sângelui vărsat, El a spus că misiunea Sa a fost descoperirea caracterului Tatălui Său, că viața veșnică provine din cunoașterea Fiului și a Tatălui.

Văzută din perspectiva mântuirii personale, răscumpărarea prin sânge și jertfă pare importantă, valoroasă și suficientă, și până la un anumit punct ea joacă un rol în salvarea noastră. Există însă un element care ne obligă să privim viața și jertfa lui Hristos din perspectiva infinit mai glorioasă și largă a marii controverse. Dacă sângele lui Hristos a spălat păcatele întregii lumi, cum se face că întreaga lume „zace în cel rău”? Și dacă jertfa lui Hristos a pus în pericol mortal împărăția lui Satana, de ce a fost el așa de zelos în instigarea mai marilor lui Israel spre a obține de la Pilat o condamnare la moarte prin crucificare? Dacă răscumpărarea prin sânge are un rol atât de proeminent, înseamnă că Satana și fariseii au contribuit substanțial la mântuirea noastră, căci fără ei Hristos nu ar fi reușit să ajungă pe cruce. (Sper să nu fiu înțeles greșit – stoparea nebulniei păcatului în univers nu se putea face fără sacrificiul Mielului lui Dumnezeu, dar acel sacrificiu nu a avut loc pe muntele Moria pământesc, ci pe cel ceresc).

Privită din perspectiva marii controverse, misiunea Celui de-al doilea Adam urmărea două lucruri esențiale, pe care controversa din cer le lăsase nerezolvate: Deformarea caracterului lui Dumnezeu și cauzele morții prin deconectarea de la rețeaua vieții. Domnul

Hristos a declarat nu de puține ori că misiunea Sa este aceea de a face cunoscut fraților Săi pe Tatăl, și că în aceasta ar consta viața veșnică. A mai spus că El a venit să „strice” lucrările diavolului, iar aceste lucrări însemnau o permanentă luptă de a perverti adevărul despre caracterul lui Dumnezeu, despre natura păcatului și despre adevăratele puncte în discuție din marea controversă.

Noi privim viața Sa și putem mărturisi că Și-a realizat misiunea slăvită. Prin cuvânt și exemplu, El a descoperit frumusețea neprihănirii, caracterul delicat, respectuos, pașnic și nonviolent al Tatălui, demonstrând că „boala, suferința și moartea” sunt lucrarea unei puteri potrivnice și nicidecum arme în arsenalul unui Dumnezeu sfânt.

Dar cea mai glorioasă descoperire, strâns legată de rebeliunea din cer, a fost aceea că nu este o rușine, un handicap sau o povară să fii un templu al lui Dumnezeu, așa cum era organizată viața în univers. Îngerii care s-au alăturat revoltei lui Satana au considerat că temelia guvernării divine este un jug al sclaviei, iar cei rămași alături de Dumnezeu au avut mari dubii. Acum, sub ochii tuturor, un membru al familiei omenеști onorează pe Dumnezeu împlinind în trupul Său scopul veșnic al creațiunii, iar Dumnezeu Îl onorează cu înalta cinste de a-I da un nume care este mai presus de orice nume, și Îl invită pe tronul universului, pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei.

Misiunea Sa a fost încheiată când, sub priviri omenеști și îngerеști, a demonstrat cum poate trăi o ființă umană, în mijlocul fără-delegii, atunci când este unită cu natura divină, când are legea în inimă și este un templu al lui Dumnezeu. Această demonstrație era o puternică mărturie despre caracterul lui Dumnezeu, despre natura păcatului și despre chestiunile neclarificate din marea controversă.

Lucrarea Lui a stricat iremediabil capodopera amăgirilor lui Satana. Violența cu care s-a năpustit asupra lui Hristos transmite omenirii un mesaj ferm: „Aceasta vă așteaptă dacă vă trece prin cap să-mi încurcați planurile și socotelile de pe planeta mea.”

Membrii poporului nostru nu sunt pregătiți pentru același fel de confruntare cu diavolul; ei se măgulesc că lucrarea a făcut-o

Hristos, iar ei vor fi scutiți de un asemenea tratament. Doar așa se explică bucuria suspectă pe care o simte el atunci când lumea aceasta ne aplaudă, ne medaliază, ne mediatizează și ne invită să participăm la slujbele, ritualurile, serbările și planurile lor de viitor pentru planeta Pământ.

Dar cei care vor vedea amăgirea aceasta în toată grozăvia ei, și vor găsi curajul să vorbească, trebuie să se aștepte la același tratament la care a fost supus Fratele nostru mai mare. Și nu ne vom împotrivi acelui tratament violent decât dacă vom fi dispuși, pentru onoarea lui Dumnezeu, să pierdem totul, inclusiv un loc pe lista cărților din cer. În ultima generație, un grup de oameni fermi, curajoși și cu convingeri categorice, „vor vedea lucrarea aceasta în importanța ei vitală, și vor pune în mărturia lor așa tărie și hotărâre, încât vor dărâma barierele Satanei” (TM 410).

Merită să trăiești pentru altceva?

„BLEASTĂMĂ PE DUMNEZEU ȘI MORI”

Vă aduceți aminte, aceasta era soluția nevestei lui Iov la suferința teribilă care se abătuse asupra familiei lor. Ce rost are să trăiești, când averea a zburat pe aripile vântului, copiii s-au prăpădit într-o clipă, iar trupul tău este o rană vie, putredă și urât-mirositoare? În plus, credința populară fiind că asemenea nenorociri sunt cauzate de blestemul lui Dumnezeu, ce rost mai are să te agăți de viață și să cauți răspunsuri? Sora Iov era tare nemulțumită că soțul ei „se ține tare în neprihănire,” deși era mai bine pentru toată lumea ca el să plece în lumea umbrelor. Ea avea o filosofie simplă: Dacă Dumnezeu ți-a făcut toate acestea, înfruntă-L, stârnește-L să-ți dea lovitura de grație și scapă de suferință. Într-o asemenea tragedie, ce rost mai are să te gândești la motivații, principii morale sau demnitate în suferință?

De unde avea ea credința aceasta că cine blestemă pe Dumnezeu moare? Ce se afla în spatele mentalității că Dumnezeu reacționează violent la înjurături și batjocuri?

La începutul mării controversate, una dintre susținerile lui Satana care a amestecat rău de tot civilizația cerească a fost aceea că despărțirea de izvorul vieții nu ar avea nicio consecință nefastă. Din contră, ea ar fi calea spre dezvoltare infinită către dumnezeire. El spunea că avertizarea lui Dumnezeu despre consecința mortală a desprinderii de izvorul vieții ar fi o amenințare mascată, prin care Dumnezeu Se asigură de supunerea și loialitatea ființelor create.

El a susținut aceeași aberație în Eden, cu același rezultat spectaculos. Până în ziua de azi teologii lumii susțin minciuna că păcatul nu omoară pe nimeni, iar moartea este, într-o formă sau alta, pedeapsa lui Dumnezeu pentru neascultare.

Dacă studiem istoria sacră cu atenție, vom observa că nu există niciun caz în care cineva să blesteme pe Dumnezeu iar Acesta să reacționeze violent împotriva lui. Este adevărat, unii scriitori ai Bibliei au interpretat în acest fel anumite tragedii, dar la o analiză mai

atentă, mai ales una făcută în lumina care se revarsă de pe Calvar, descoperim repede la locul crimei urmele nimicatorului. Chiar Iov recunoaște că „jefuitorilor li se lasă corturile în pace, celor ce mânia pe Dumnezeu le merge bine” (12:6), deși teologia vremii lui nu știa nimic despre marea controversă. Isaia spune și el că numele lui Dumnezeu este batjocorit „cât este ziuica de mare” (52:5), iar psalmistul se întreabă până când „va batjocori asupritorul, și va nesocoti vrăjmașul fără curmare Numele Tău?” (74:10).

Cei care susțin indirect minciuna diavolului răspund la aceste întrebări foarte simplu, folosind chiar Scriptura. Ei spun că vine o zi în care răbdarea lui Dumnezeu va ajunge la capăt, și atunci El se va ridica să-Și apere pricina, aducând nimicire completă asupra celor care au batjocorit numele Său.

Alții, care au privit în neprihănirea lui Hristos o descoperire a caracterului lui Dumnezeu, înțeleg altfel mecanismele distrugerii și au o altă concepție despre reacția lui Dumnezeu față de indiferența, disprețul sau blestemele oamenilor. Ei știu că Tatăl se poartă la fel ca și Fiul, exact ca un miel pe care-l duci la tăiere, că poziția Lui privilegiată de Serv al servilor nu Îi permite să răspundă cu violență la nebunia copiilor Săi. Dacă Dumnezeu ar fi răspuns cu violență la batjocura copiilor Săi, primul care ar fi fost lovit era chiar Lucifer, iar până acum universul ar fi uitat chiar și numele lui. Faptul că diavolul trăiește este cea mai grăitoare dovadă că „batjocoritorii” nu sunt loviți de Dumnezeu, chiar dacă unii nu ajung să moară pe patul lor și sătui de zile.

În zilele noastre, batjocoritorul a luat lumea captivă, și sub o aparență de religiozitate și zel pentru reputația lui Dumnezeu, el îi face pe toți să creadă și să predice invențiile lui despre iad, purgatoriu sau lacul de foc în diversele lor variante, complete, abreviate sau cu totul mascate.

Pe noi ne tulbură însă că rămășița, deși chemată la înalta onoare de a deveni Mireasa lui Hristos, se lasă amețită de vinul acesta al batjocoritorilor lui Dumnezeu și continuă să vorbească la fel ca nevasta lui Iov – ca o femeie nebună.

„SĂ-I MĂCELĂRESC, SĂ-I MĂCELĂRESC, PĂRINTE?”

Dumnezeu a încercat în ocazii diferite și pe căi variate să învețe pe Israel calea păcii, calea neprihănirii și îndurării, chiar în mijlocul unei lumi violente, războinice, chiar în starea de profundă apostazie în care căzuse poporul cerând un împărat. Din când în când, printre războaie și revolte, crime și nelegiuiri inimaginabile, strălucește câte o rază a slavei lui Dumnezeu, chemând poporul ales la standarde mai înalte, la o manieră cerească de viațuire în mijlocul beznei planetare.

Un asemenea caz fericit se regăsește în lunga și fascinantă lucrare a lui Elisei la curtea Samariei, acea Samarie idolatră, suspicioasă, necredincioasă, violentă și bătută de soartă.

Scriptura spune că:

„Împăratul Siriei era în război cu Israel. Și, într-un sfat pe care l-a ținut cu slujitorii săi, a zis: „Tabăra mea va fi în cutare loc.”

Dar omul lui Dumnezeu a trimis să spună împăratului lui Israel: „Ferește-te să treci pe lângă locul acela, căci acolo sunt ascunși sirienii.”

Și împăratul lui Israel a trimis niște oameni să stea la pândă spre locul pe care i-l spusese și despre care îl înștiințase omul lui Dumnezeu. Aceasta s-a întâmplat nu odată, nici de două ori.

Împăratului Siriei i s-a tulburat inima. A chemat pe slujitorii săi, și le-a zis: „Nu voiți să-mi spuneți care din noi este pentru împăratul lui Israel?”

Unul din slujitorii săi a răspuns: „Nimeni, împărate, domnul meu; dar proorocul Elisei, care este în Israel, spune împăratului lui Israel cuvintele pe care le rostești în odaia ta de culcare.”

Și împăratul a zis: „Duceți-vă și vedeți unde este, ca să trimit să-l prindă.” Au venit și i-au spus: „Iată că este la Dotan.”

A trimis acolo cai, care și o oaste puternică. Au ajuns noaptea, și au înconjurat cetatea.

Slujitorul omului lui Dumnezeu s-a sculat dis-de-dimineață și a ieșit. Și iată că o oaste înconjura cetatea, cu cai și care. Și slujitorul a zis omului lui Dumnezeu: „Ah! domnul meu, cum vom face?”

El a răspuns: „Nu te teme, căci mai mulți sunt cei cu noi decât cei cu ei.”

Elisei s-a rugat și a zis: „Doamne, deschide-i ochii să vadă.” Și Domnul a deschis ochii slujitorului, care a văzut muntele plin de cai și de care de foc împrejurul lui Elisei.

Sirienii s-au pogorât la Elisei. El a făcut atunci următoarea rugăciune către Domnul: „Lovește, rogu-Te, pe poporul acesta cu orbire.” Și Domnul i-a lovit cu orbire, după cuvântul lui Elisei.

Elisei le-a zis: „Nu este aceasta calea, și nu este aceasta cetatea; veniți după mine, și vă voi duce la omul pe care-l căutați.” Și i-a dus la Samaria (2 Regi 6:8-20).

Strălucită manevră militară! O asemenea colaborare cu cerul și-ar fi dorit orice împărat al lui Israel pentru a ajunge „capul și nu coada” printre națiunile pământului. Împărații lui Israel nu înțeleaseră un lucru: Dumnezeu nu era un războinic setos de sânge, care incită la ură și vărsare de sânge pe copiii Săi, ci Tatăl milos și blând, care nu știe ce metode să mai folosească spre a trezi la realitate inima împietrită a poporului Său.

Orbirea omenească se vede foarte bine în reacția împăratului lui Israel la vederea sirienilor aduși pe tavă de Elisei: Împăratul lui Israel, văzându-i, i-a zis lui Elisei: „Să-i măcelăresc, să-i măcelăresc, părinte?” (2 Regi 6:21).

Acum vă rog să observați calea Domnului, frumoasa, strălucitoarea și fascinanta slavă a lui Dumnezeu, „farmecul inegalabil” al lui Hristos:

„Să nu-i măcelărești” a răspuns Elisei. „Obişnuiești tu oare să măcelărești pe aceia pe care îi iei prinși cu sabia și cu arcul tău? Dă-le pâine și apă, ca să mănânce și să bea; apoi să se ducă la stăpânul lor.”

Împăratul lui Israel le-a dat un prânz mare, și ei au mâncat și au băut; apoi le-a dat drumul, și au plecat la stăpânul lor. Și oștile

sirienilor nu s-au mai întors pe ținutul lui Israel (2 Regi 6:22-23).

Aceasta este calea neprihănirii, așa trebuia Israel să „cucească” toate națiunile, descoperind frumusețea caracterului divin până la marginile pământului. Nu ar fi avut nevoie nici de arc, nici de sabie, de cai sau de călăreți. Ar fi fost o binecuvântare pentru toate popoarele, ar fi întins „un prânz mare” cât globul pământesc, iar omenirea s-ar fi întors repede la Creatorul și Mântuitorul ei.

Dar ei au vrut să fie ca neamurile, să slujească lemnului și pietrei, și să fie lăsați în pace cu Sfântul lui Israel ca să poată măcelări mai bine gloatele de păcătoși. Planul lui Dumnezeu a fost amânat, scopurile Sale au fost blocate, iar omenirea se măcelărește încă în numele lui Dumnezeu.

Omenirea așteaptă și astăzi un popor care să lumineze pământul cu slava lui Dumnezeu. Numai că poporul însărcinat cu o asemenea măreață misiune nu are ce spune lumii, deoarece el crede și predică despre marea măcelărare a națiunilor la a doua venire sau după cei o mie de ani. Din acest motiv Dumnezeu nu poate binecuvânta planurile lor strategice.

AUTORUL PĂCATULUI ȘI FALSURILE LUI CELEBRE

Deși evită să-și semneze capodopera, Satana nu a reușit să ascundă complet de ochii lumii realitatea că el este autorul păcatului. Prin politica periculoasă pe care a folosit-o împotriva lui Hristos, el s-a demascat singur. Stârnind pe oameni să respingă legea lui Dumnezeu descoperită în trup omenesc, el și-a expus scopurile și metodele, practicile și caracterul.

Cu toate acestea, poporul lui Dumnezeu din acea vreme nu reușea să priceapă realitatea elementară. Ascultați:

„Printre iudei exista credința larg răspândită că păcatul este pedeapsă în această viață. Fiecare suferință era privită ca o pedeapsă pentru vreo faptă rea, a celui lovit sau a părinților lui. Este adevărat că toate suferințele izvorăsc din călcarea legii lui Dumnezeu, dar acest adevăr fusese pervertit. Satana, autorul păcatului și al tuturor urmărilor lui, făcuse pe oameni să privească la suferință și moarte ca venind de la Dumnezeu – o pedeapsă arbitrară datorată păcatului. Din această cauză, cel asupra căruia se abătea vreo suferință sau nenorocire trebuia să suporte și povara de a fi socotit ca un mare păcătos. Astfel era pregătită calea pentru ca iudeii să-L respingă pe Isus. Cel care «suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui» era privit de iudei ca fiind «pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit;» de aceea ei nu L-au băgat în seamă (Isa 53:3-5)” (DA 470).

Un paragraf plin de învățături pentru generația prezentă, nu?

1 – Credința că suferința fizică, calamitățile sau moartea sunt pedepse pentru păcat, este falsă.

2 – Credința că toate suferințele vin, direct sau indirect, din călcarea legii lui Dumnezeu, este corectă.

3 – Dar acest adevăr a fost pervertit!

Și a fost atât de pervertit, încât astăzi biserica este profund afectată de erezia mortală produsă de pervertirea acestui adevăr. Doctrina că suferința și moartea vin de la Dumnezeu ca o pedeapsă pentru păcat este susținută de mulți teologi și profesori din școlile noastre. Singura diferență față de credința brută a iudeilor este că doctrina a fost modelată după etica adventistă, conform căreia Dumnezeu nu găsește plăcere în asemenea fapte, și că apelează la ele doar ca o ultimă soluție.

Paragraful continuă magistral:

„Astfel era pregătită calea pentru ca iudeii să-L respingă pe Isus.”

Exact aceeași mentalitate despre păcat și moarte pregătește calea pentru respingerea Solului legământului acum, când El Se pregătește să intre deodată în templul Său. Satana a pervertit scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice, iar noi am adoptat minciuna lui că păcatul nu omoară pe nimeni, și că este nevoie de intervenția lui Dumnezeu pentru distrugerea lui. Este adevărat că toți păcătoșii vor pieri, dar nu pentru că Dumnezeu îi omoară, ci pentru că aceasta este consecința firească a deconectării de la izvorul vieții. Efectele ei au fost blocate de jertfa Fiului lui Dumnezeu în Sanctuarul ceresc, și vor fi anulate pentru cei care sunt de acord să fie reconectați la natura divină. Pentru ceilalți, suspendarea a fost provizorie, iar consecința devine efectivă doar atunci când omenirea va afla că moartea este rezultatul firesc al despărțirii de natura divină.

Solul legământului nu va fi invitat în templul inimii niciodată, atât timp cât nutrim credința că moartea este provocată de Dumnezeu ca o pedeapsă pentru păcat. Legea nu poate fi imprimată peste o asemenea aberație, căci în împărăția luminii forța sau amenințarea cu forța nu au absolut nici un loc. Dragostea nu poate fi poruncită și nici obținută pe căi reprobabile. Dumnezeu nu Se ocupă cu păcălirea gloatelor pentru a le aduce în împărăție. Toți cei care vor pași pe străzile Noului Ierusalim trebuie să înțeleagă astăzi că viața veșnică este „aceasta, să Te cunoască pe Tine.”

Autorul păcatului nu este încă dispus să-și semneze opera.

Din contră, și-a perfecționat arta de a îndrepta ochii oamenilor spre Dumnezeu ca sursă a suferinței și morții. El semnează cu numele lui Dumnezeu toate tablourile nimicirilor globale, folosind pe cei mai destoinici și talentați savanți ai poporului ales. Aceștia, invocând autoritatea academică, spun bisericii și lumii că dezastrele sunt provocate de Dumnezeu, conform învățaturii Bibliei. Astfel este pregătită calea pentru ca acest popor să-L respingă pe Hristos pentru ultima oară.

Scena este pregătită pentru ultima mare amăgire, când grupul restrâns al păzitorilor adevărului va fi adus în situația de a fi „disprețuit și părăsit de oameni,” iar majoritatea poporului lui Dumnezeu să creadă că ei sunt pedepsiți, loviți de Dumnezeu și smeriți.

Până nu vom înțelege că Satana este nu numai autorul păcatului, ci și al tuturor urmărilor lui, adică suferința și moartea, ne va fi greu – dacă nu imposibil – să vedem vreo virtute în calea consacrată către desăvârșirea creștină.

NATURA PĂCATULUI

Dumnezeu ne-a avertizat că Satana a urmărit cu asiduitate trei domenii în care a deformat adevărul: Caracterul lui Dumnezeu, natura păcatului și adevăratele puncte de dispută în marea controversă.

Despre ultimul punct s-a discutat cu moderație de-a lungul întregii perioade de existență a bisericii. Despre caracterul lui Dumnezeu se discută în prezent din ce în ce mai serios, ceea ce este un lucru bun. Din păcate, extrem de puține surse analizează natura păcatului și deformările aduse de Satana la acest subiect. Foarte puțini autori se apleacă asupra acestui subiect, mai ales că el pare deja epuizat de declarația tranșantă a Scripturii că „păcatul este călcarea legii” (1 Ioan 3:4). Dacă este atât de simplu și clar, de ce a făcut Satana „eforturi permanente” de a reprezenta greșit natura păcatului?

Ar fi posibil ca aceste reprezentări greșite să fi infectat și concepția adventistă despre natura păcatului? Câți dintre noi nu consideră că păcatul înseamnă doar anumite fapte aflate sub condamnarea legii? Cât de mulți au îmbrățișat explicația că păcatul va fi eradicat de Dumnezeu prin distrugerea lui fizică, iar toți cei care au fost găsiți cu păcat în ei vor muri din această cauză?

Pentru ochiul perceptiv și persistent, istoria mării controverse oferă destule informații despre păcat și natura lui. Anumite evenimente ne ajută să înțelegem că păcatul nu dispare prin eliminarea fizică a păcătoșilor. Un asemenea caz este potopul.

Cele câteva miliarde de locuitori ai pământului cedaseră definitiv în fața păcatului, omul ajunsese un rob, căci „toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău” (Gen 6:5). Singurul care mai păstra o legătură cu neprihănirea era Noe, „un om neprihănit și fără pată între cei din vremea lui: Noe umbla cu Dumnezeu” (6:9).

Era de așteptat ca potopul să șteargă fărădelegea și păcatul de pe pământ. Dar ce observăm? Păcatul și-a luat perechea și a urcat în

corabie alături de celelalte animale. Ce căuta păcatul în corabie? Arca nu fusese construită pentru așa ceva, iar el nu ceruse voie lui Noe să urce la bord. Păcatul trebuia să rămână afară și să piară odată cu adoratorii lui. Cum a reușit el să facă saltul dincoace de potop?

Potopul ne învață că păcatul nu poate fi eradicat prin executarea păcătoșilor. Încercarea lor nu pune capăt păcatului. Din contră, observăm că atunci când păcătoșii sunt măcelăriți, păcatul sare la mințile neprihăniților cu și mai mare agresivitate și eficiență.

Sodoma și Gomora ne învață că arderea păcătoșilor, la temperaturi oricât de ridicate, nu pune capăt păcatului. Din contră, arderea lor nu a împiedicat păcatul să infecteze mintea celor salvați din Sodoma, și care în Sodoma fuseseră la adăpost de efectele lui devastatoare. Lot s-ar fi prăbușit de groază dacă i-ar fi spus cineva că el urma să facă, odată salvat din Sodoma, exact lucrurile de care se scârbise cât era în ea. Cum a reușit păcatul să se furișeze afară din zona calamităților? Cum a reușit el să scape de puterea focului din cer? Nu ar fi fost normal ca o asemenea prăpădenie să sterilizeze mintea celor salvați, astfel ca păcatul să nu mai aibă acces la ea?

La sfârșitul istoriei avem din nou un foc din cer care se coboară să-i nimicească pe păcătoși, iar noi spunem că acel foc va fi cel eficient, care va distruge păcatul și pe păcătoși pentru totdeauna.

Cum a reușit Satana să ne facă să credem că păcatul se distruge prin foc, prin apă sau prin sabie? Nu observăm noi că el s-a furișat mereu de pe scaunul electric și ne-a stricat spectacolul ori de câte ori ne-am pregătit să-i cântăm prohodul? De ce credem noi că încă un foc va reuși să-l dea gata?

Așa cum a dovedit încă de la nașterea lui, păcatul a avut o predilecție pentru mințile neprihăniților. Îngerii lui Dumnezeu, ființe cu o capacitate morală și spirituală uriașă, s-au dovedit vulnerabili la infecție, deși trăiau în neprihănire. Dacă arderea păcatului și a gazdei lui ar fi rezolvat problema, arderea lui Satana ar fi încheiat controversa de la început. Dumnezeu ne spune însă că păcatul s-ar fi strecurat fără nici o problemă de pe rugul pe care ar fi ars Satana, și ar fi infectat întregul univers, semănând mizerie și moarte prin toate galaxiile de-a lungul timpului.

Atunci nu se înțelegea – iar Dumnezeu nu mai era crezut, fiind sub acuzațiile lui Satana – că moartea este urmarea desprinderii voluntare de izvorul vieții (DA 764). Dacă Satana și cei ce se deconectaseră de la izvorul vieții ar fi fost lăsați să suporte consecința firească a gestului lor, ei ar fi murit instantaneu, dar universul ar fi tras concluzia că au fost omorâți de Dumnezeu, lucru care ar fi adus teroare, suspiciune și o slujire produsă de frica morții. Frumoasa creațiune a lui Dumnezeu s-ar fi transformat într-un gulag mai sumbru decât iadul.

Nu, păcatul nu se distruge prin foc, sau prin anihilarea păcătoșilor. Păcatul este aruncat în neființa din care a ieșit doar atunci când ființele inteligente înțeleg natura guvernării lui Dumnezeu, apreciază neprihănirea și acceptă prezența binecuvântată a Duhului Sfânt locuind în templul inimii. Când aceste lucruri vor fi înțelese și apreciate de Mireasa lui Hristos, Dumnezeu Se va da la o parte dintre păcătoși și moartea a doua, iar ei vor putea avea ceea ce și-au dorit, dispărând pentru totdeauna din prezența slavei Creatorului lor blând și iubitor. Vor putea fugi „departe de fața Domnului” pentru totdeauna.

POARTA CĂTRE „CALEA VEȘNICIEI”

Singura cale pentru dreptate pe care o recunoaște inima firească este pedepsirea vinovaților cu moartea, după ce vinovații respectivi au fost mai întâi torturați pe măsura vinovăției lor. Aceasta este, în esență, poziția bisericii asupra dreptății lui Dumnezeu.

Omenirea întreagă este însetată după dreptate, dar toți se uimesc cât de nedreaptă este aplicarea dreptății. Tot așa va fi și în împărăția luminii, tot la fel este administrată acolo dreptatea pe care toți o cerem cu disperare? Când vom ajunge în cer vom constata că la temelia sistemului juridic divin se află principiul „ochi pentru ochi și dinte pentru dinte”?

Se pare că orbirea de care suferă îngerul bisericii Laodicea provine din folosirea abuzivă a soluției „ochi pentru ochi” în explicarea dreptății lui Dumnezeu. Tatăl nostru ceresc este așezat în postura unui executor judecătoresc. Legea spune că pedeapsa pentru păcătoși este moartea, iar Dumnezeu trebuie să o aplice, dacă dorește să fie drept, așa cum pretinde și cum Îl dorim. Păi ce s-ar alege de frumosul nostru univers dacă Dumnezeu nu S-ar supune și El principiului „ochi pentru ochi”?

Este adevărat că Dumnezeu este drept și aplică corect dreptatea, dar nu după legea talionului, ci conform principiului „ceea ce semeni, aceea vei secera” aflat la temelia libertății de alegere.

Natura umană însă are adânc fixată în structura ei răzbunarea ca formă de exprimare a dreptății. Este posibil că David a reușit să pătrundă acest paradox: „O, Dumnezeule, de ai ucide pe cel rău! Depărtați-vă de la mine, oameni setoși de sânge! Ei vorbesc despre Tine în chip nelegiuit, Îți iau Numele ca să mintă, ei, vrăjmașii Tăi! Să nu urăsc eu, Doamne, pe cei ce Te urăsc, și să nu-mi fie scârbă de cei ce se ridică împotriva Ta? Da, îi urăsc cu o ură desăvârșită; îi privesc ca pe vrăjmași ai mei” (Ps 139:19-22).

Privind în sufletul lui, a descoperit acolo ură, sete de sânge și răzbunare contra vrăjmașilor lui Dumnezeu. El socotea că uciderea celor răi ar rezolva problema. Odată cu înlăturarea răilor ar veni fericirea celor buni. Tragedia este – și David nu pare să înțeleagă aceasta – că cei buni și cei răi sunt toți copiii Tatălui nostru ceresc, pe care El îi iubește fără discriminare, în ciuda alegerii lor distrugătoare. Pilda fiului risipitor susține din plin această afirmație.

Dragul nostru David își ia totuși o precauție de bun simț, fiind dispus să recunoască faptul că s-ar putea să fie complet greșit în această evaluare a dreptății. El continuă:

„Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă, și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea, și du-mă pe calea veșniciei!” (Ps 139:23-24).

Ce fericire ar fi dacă Îngerul bisericii Laodicea și-ar lua și el această precauție de bun simț! Ce plăcut ar fi pentru urechile universului să declare și el, alături de David, că n-ar fi exclus să se afle – cu privire la caracterul lui Dumnezeu – pe o cale rea. Cât de ușor ar putea fi el vindecat și dus „pe calea veșniciei” dacă ar fi dispus să asculte apelul sfâșietor al cerului că „puterea constrângătoare nu se află decât sub guvernarea lui Satana” (DA 759). Ce repede ar afla astfel biserica din gura lui că în planul de guvernare al lui Dumnezeu „nu se folosește forța brutală spre a forța conștiința” (COL 77). Cât de eficient ar fi lumea noastră zguduită din letargia aceasta mortală, dacă ar ajunge la urechile ei că „dragostea nu poate fi impusă; ea nu poate fi câștigată prin forță sau autoritate” (DA 22).

Dacă bunul prieten Natan ar fi venit la David cu asemenea raze prețioase de lumină despre caracterul și guvernarea divină, am fi avut astăzi sute de volume cu psalmi, căci el ar fi înțeles cât de departe este inima lui de „calea veșniciei,” și n-ar mai fi putut să doarmă de bucurie că a prins o rază prețioasă din slava lui Hristos.

Toate evenimentele din Scriptură au fost înregistrate pentru ca rămășița poporului lui Dumnezeu să înțeleagă că folosirea forței a produs totdeauna rebeli. Ele sunt pilde grăitoare despre cât de jos se poate ajunge atunci când ființele inteligente sunt supuse unei jurisdicții bazată pe forță și constrângere.

Da, Dumnezeu este drept. El nu Se va amesteca să constrângă pe cineva în exercitarea dreptului la liberă alegere. Nu va suci mâna la spate celor care aleg fărădelegea în locul neprihănirii. El va veghea, cu toată dreptatea, ca nimeni să nu încalce dreptul indivizilor de a se despărți de izvorul vieții, dacă așa doresc.

Luther a prins și el o asemenea rază prețioasă și a încercat să o pună în practică, atât cât a reușit și el: „Doar prin Cuvânt trebuie să răsturnăm ceea ce s-a ridicat prin violență. Nu voi face uz de forță împotriva bigoților și necredincioșilor... Nimeni nu trebuie constrâns. Libertatea este chiar esența credinței” (GC 189).

Superb!

Iar noi am putea adăuga, fără să greșim, că „libertatea este chiar esența credinței lui Isus,” acea credință pe care o vor avea sfinții ultimei generații.

Deocamdată, ultima generație este în confuzie, oscilând între „calea rea” a nimicirii păcătoșilor și „calea veșniciei,” cea a dragostei jertfitoare. Obsedată de propria siguranță, Laodicea nu poate pătrunde dincolo de perdea, unde importantă este bunăstarea celorlalți și nu propria mântuire.

Când vom fi capabili să spunem cu sinceritate, ca Pavel, „căci aproape să doresc să fiu eu însumi anatema, despărțit de Hristos” (Rom 9:3) pentru frații noștri care acum băjbâie prin Babilon, abia atunci vom fi pregătiți pentru slava măreață a îngerului din Apocalips 18. Atunci vom avea o viziune corectă despre dreptatea unui Dumnezeu care este Tată, și va fi sănătos să ni se deschidă poarta către „calea veșniciei.”

UN IDOL ASCUNS

Israelul spiritual, ca și cel după trup, are o mulțime de idoli. Unii sunt recunoscuți, alții sunt ascunși. Printre cei din urmă se află și nemurirea păcatului și a păcătoșilor. Sigur, nu veți găsi așa ceva printre cele 27 de credințe fundamentale, dar propuneți o discuție despre nimicirea păcătoșilor și veți constata imediat cât de venerat este acest idol printre noi, și cât de adânc este el ancorat în conștiința adventistă.

- Dumnezeu nu omoară pe nimeni!

- Cum așa? Scriptura spune clar că Dumnezeu va trimite foc din cer spre a-i nimici pe păcătoși.

- Dar păcătoșii nu sunt tot copiii Lui?

- Ba da, dar ei au refuzat oferta mântuitoare a Tatălui lor iubitor, s-au împietrit în păcat și nu se mai poate face nimic pentru ei. Au depășit limitele răbdării divine și a le permite să mai trăiască în mizeria păcatului ar fi un act de cruzime din partea lui Dumnezeu.

- Prin urmare, cei care se împietresc în păcat și nu mai pot fi ajutați de Dumnezeu, pot continua să trăiască la infinit în păcat, și singura cale de a scăpa de ei este intervenția lui Dumnezeu?

- Așa spune Scriptura că se va întâmpla...

Astfel de dialoguri au loc la nesfârșit în poporul nostru. Nimeni nu-și dă seama că asemenea explicații nu fac altceva decât să susțină minciuna lui Satana din Eden că păcatul nu omoară pe nimeni. Păcatul este nemuritor și inofensiv. Viața se poate dezvolta corect și fără amenințări sau pericole, dacă nu ar interveni pedepsele divine. Păcătoșii ar trăi veșnic dacă nu s-ar amesteca Dumnezeu.

Idolul acesta este adorat în cele mai multe căminuri și comunități adventiste. Peste trupul lui hidos s-a aruncat haina evlavioasă a intervenției miloase și plină de dragoste a lui Dumnezeu de a le curma viața spre a-i împiedica să continue o viață de mizerie și suferință.

Din acest motiv oamenii nu mai înțeleg că ei de fapt susțin nemurirea păcatului.

Este această creație a lui Satana cu adevărat nemuritoare? Se poate trăi la nesfârșit despărțit de Dumnezeu? Dacă Dumnezeu S-ar retrage complet de pe pământ, și nu S-ar mai amesteca sub nici o formă în treburile planetei, iar omenirea ar ajunge la o pace trainică prin tratative și înțelegeri politice, ar continua viața la nesfârșit? Ar reuși comunitatea științifică să îmbunătățească calitatea vieții, să reducă riscurile de îmbolnăvire și să asigure condiții de viață decente pentru toți locuitorii planetei? Ar reuși o religie globală, chiar croită după doctrina adventistă, să impună respect, dragoste și slujire pentru alții?

Se pare că aceasta este credința omenirii, iar esența ei este ascunsă în susținerea că păcatul nu omoară pe nimeni, acest idol care otrăvește sufletele a milioane de oameni.

Tămâind de zor în fața acestui idol scârbos, poporul nostru nu-și dă seama că omenirea se bucură de fiecare gură de aer, de fiecare bucată de pâine și de fiecare strop de apă doar datorită intervenției pline de dragoste – dar cât de costisitoare – a Părintelui nostru ceresc. Îngerii lui Dumnezeu depun eforturi fenomenale pentru menținerea unor condiții de viață optime, așteptând ca omenirea să audă din gura acestui popor vestea că moartea nu este o pedeapsă din partea lui Dumnezeu, ci consecința firească a despărțirii de Dumnezeu în care a fost târât Adam la început.

Fără mantaua de protecție a harului divin care înconjoară planeta, noi ne-am fi sugrumat demult unii pe alții. Fără influența Duhului Sfânt asupra inimilor celor din funcții de răspundere, armele nucleare construite ca un instrument de descurajare ar fi transformat demult planeta aceasta în praf și pulbere.

Dar omenirea nu crede așa ceva, iar comunitatea adventistă nu are nimic de spus la acest subiect, gripată în credința absurdă că păcătoșii nu vor pieri decât la intervenția nimicitoare a lui Dumnezeu. Din acest motiv, omenirea va ajunge să trăiască un viitor pe care nu-l crede posibil, ajungând să-L gonească definitiv pe Dumnezeu din treburile ei.

Viitorul nu sună deloc bine, ci cât se poate de sumbru:

„Când El (Hristos) părăsește sanctuarul, întunericul acoperă pe locuitorii pământului. În acel timp teribil, cei neprihăniți vor trebui să trăiască fără mijlocitor în fața unui Dumnezeu sfânt. Protecția de care s-au bucurat cei răi este îndepărtată, iar Satana are control deplin asupra celor rămași nepocăiți. Îndelunga răbdare a lui Dumnezeu a luat sfârșit. Lumea a lepădat îndurarea Sa, a disprețuit dragostea Sa și a călcat în picioare legea Sa. Cei răi au depășit limitele timpului lor de încercare; Duhul lui Dumnezeu, refuzat cu încăpățănare, a fost în cele din urmă retras. Rămași fără adăpostul harului divin, ei nu mai au nici o protecție contra celui rău. Satana îi va arunca atunci pe locuitorii pământului în marea strâmtorare finală. Pe măsură ce îngerii lui Dumnezeu încetează să mai țină în frâu vânturile cumplite ale patimilor omenesti, toate elementele războinice se vor dezlănțui. Întreaga lume va fi scufundată într-o ruină mai teribilă decât aceea care a venit peste Ierusalimul din vechime” (GC 614).

De ce va ajunge omenirea într-o asemenea situație disperată?

Deoarece a crezut că se poate descurca fără amestecul lui Dumnezeu, amăgită de duhuri de demoni care i-au spus că păcatul nu omoară pe nimeni, și că toate problemele ei vin din insistențele lui Dumnezeu de a-și impune jurisdicția asupra oamenilor.

Cum contribuie la această situație devastatoare idolul ascuns al adventismului, că păcatul este nemuritor și trebuie stârpit de Dumnezeu?

„V-AM CONDAMNAT PE TOȚI LA VIAȚĂ VEȘNICĂ”

Așa cred unii că a spus Dumnezeu lumilor atunci când le-a creat. Ideea că în împărăția lui Dumnezeu nu există moarte a produs destule bizarerii declarate doctrine biblice. Marea controversă ne învață că moartea a lovit chiar în inima guvernării divine, deși Tatăl nostru ceresc nu are nici un amestec în această tragedie.

Există în împărăția lui Dumnezeu o breșă de securitate prin care s-a infiltrat un asemenea virus letal? Dacă Dumnezeu, așa omnipotent cum este, nu a putut împiedica ciuma păcatului, ce fel de țară a păcii este aceasta unde ne invită să pășim prin credință?

Acestea sunt întrebări pe care oamenii și le-au pus dintotdeauna, iar membrii bisericii nu și le-au permis decât în gând, deși răspunsurile ar fi putut să spulbere multe prejudecăți pe care le nutrim aproape subconștient despre caracterul lui Dumnezeu.

Atunci când au luat decizia să creeze viață și ființe inteligente, scumpii noștri Creatori au trebuit să analizeze foarte serios implicațiile unui asemenea demers. „Vor fi copiii Noștri satisfăcuți cu ceea ce le putem oferi Noi? Vor respecta ei regulile elementare prin care pot fi menținute armonia, pacea, dragostea și părtășia? Îi vom putea convinge că Legea vieții și a libertății este o garanție a fericirii și prosperității? Vor aprecia ei că părtășia cu natura divină este legătura la viață, calea pe care primesc toate binecuvântările ce decurg din statutul lor de fii? Ce vom face dacă unora nu le va plăcea lumea Noastră, și vor dori să scape de ea? Îi vom putea constrânge să continue să trăiască într-o lume pe care o urăsc? Va fi corect să îi condamnăm la viață veșnică împotriva dorinței lor?”

Pe lângă multe alte asemenea preocupări, posibilitatea ca unora să nu le placă viața ce li se oferă a trebuit să fie luată foarte în serios. Deoarece constrângerea și amenințarea cu forța erau complet

străine naturii divine și guvernării cerești, trebuia prevăzută o cale de scăpare, o soluție prin care un posibil nemulțumit să poată fi eliberat dintr-o lume pe care nu o dorește sau nu o acceptă. Viața nu trebuia să devină o închisoare de maximă siguranță. Dreptul la viață nu este o condamnare veșnică. Jurisdicția unei țări poate împiedica omorul, dar nu și sinuciderea. În țara păcii, unde respectul pentru libertatea și demnitatea individului sunt supreme, viața veșnică nu putea fi impusă. Trebuia să fie prevăzută o ieșire de siguranță, prin care eventuali nemulțumiți de guvernarea divină sau de relațiile sociale ale lumii lor să poată evada, să aibă dreptul de a contesta decizia prin care au fost creați. Și nu numai să o conteste, ci chiar să o anuleze definitiv, putând solicita dreptul de a se întoarce în neființă.

Faptul că până la revolta lui Lucifer nimeni nu a făcut o asemenea solicitare, neavând astfel referiri la ea, nu înseamnă că această cale de ieșire nu exista. Din păcate, universul a devenit conștient de această realitate într-un mod cât se poate de brutal și violent.

Când și-a început campania de denigrare, Lucifer a pervertit cu mare artă această prevedere de siguranță. El a propus îngerilor să se despartă de natura divină, să renunțe la privilegiul de a fi temple sfinte ale Duhului Sfânt. Lor li s-a prezentat părtășia cu natura divină ca fiind o unealtă a sclaviei, un sistem de supraveghere care îi împiedică să devină dumnezei. El sugera că această ordine este impusă pentru a servi scopurilor egoiste ale Creatorului.

Dumnezeu a făcut tot ce era posibil spre a clarifica rolul și scopul prezenței Duhului Sfânt „în fiecare ființă creată” (DA 161). El a explicat foarte clar că desprinderea voluntară de izvorul vieții, prin gonirea Duhului Sfânt din templul inimii, duce la anihilare imediată, moarte veșnică, întoarcere instantanee la neființă. Lucifer răspundea că eliberarea de prezența Duhului va fi adevărata libertate care îi va propulsa direct într-o sferă superioară de existență, iar dacă se va întâmpla să moară, aceasta va veni doar din acțiunea lui Dumnezeu de pedepsire, supărat că pierde controlul asupra situației.

Minciuna aceasta a avut un asemenea impact asupra îngerilor, încât o foarte mare parte dintre ei au hotărât să renunțe la prezența Duhului Sfânt în ei. Datorită zvonului ce se răspândește ca

focul că va fi folosită violența împotriva celor revoltați, Dumnezeu a fost constrâns să anuleze pentru un timp efectul desprinderii de izvorul vieții. În acea clipă teribilă a intrat în funcțiune un alt proiect de siguranță planificat la începutul creațiunii, și anume ceea ce noi numim astăzi Planul de mântuire. Acest plan prevedea blocarea efectelor mortale ale desprinderii de izvorul vieții prin interpunerea Cuvântului în fața urgiei. Fiul etern al lui Dumnezeu era dispus să întrerupă explozia cu viața Sa, doar pentru a oferi timpul necesar unei analize pe baza faptelor pentru cei care vor dori să ia acea decizie mortală în cunoștință de cauză. Pentru unii urma să fie o blocare provizorie căci, așa cum s-a văzut, ei au ales să meargă pe calea lor în ciuda celor mai clare evidențe. Pentru cei mai mulți se va dovedi o intervenție salvatoare, căci au înțeles principiile guvernării divine și au ales reconectarea la izvorul vieții.

Nu exista opțiune pentru situația critică în care se afla soarta lumilor. Ori era activat imediat planul de mântuire, ori păcătoșii erau lăsați să culeagă efectul deconectării de la sursa vieții, întoarcerea instantanee în neființă. Numai că riscurile celei de-a doua variante erau imense:

„Dacă Satana și oștile lui ar fi fost lăsați să culeagă rezultatul final al păcatului lor, ei ar fi pierit; dar pentru ființele cerești nu ar fi fost clar că acesta este rezultatul inevitabil al păcatului. În mintea lor ar fi rămas o îndoială cu privire la bunătatea lui Dumnezeu, ca o sămânță rea, care ar fi produs roada ei mortală de păcat și nenorocire” (DA 764).

În cuvinte simple ca să nu șocheze, Dumnezeu ne spune aici că universul s-ar fi transformat într-un câmp concentraționar, în care teama ar fi luat locul servirii din dragoste, iar suspiciunea și neîncrederea ar fi otrăvit universul așa cum a otrăvit pământul.

Noi sperăm că pentru ființele cerești este clar acum că moartea este rezultatul final al desprinderii de izvorul vieții. Tot ceea ce trebuie este ca și ființele pământești să vadă clar că moartea este rezultatul firesc al păcatului, și nu pedeapsa lui Dumnezeu pentru ne-supunere. Iar acest lucru va fi înțeles corect atunci când vom percepe rolul acestui mecanism prin care se poate ieși din împărăția luminii

dacă nu ne place acolo. Nimeni nu va fi obligat să trăiască într-o lume pe care nu o apreciază. Dumnezeu nu a spus, și nu va spune niciodată noilor lumi create: „Fiți bineveniți în împărăția Mea. Sunteți condamnați la viață veșnică.”

DOUĂ MODELE ÎN CONFLICT – O SINGURĂ PREMISĂ GREȘITĂ

În biserică există două viziuni majore asupra evangheliei lui Hristos, care se exclud reciproc și care alimentează focul discordiei de foarte mulți ani. Este modelul perfecționist, susținut de dreapta radicală, și cel evanghelic, susținut de stânga liberală. Prima grupare este reprezentată vizibil de institutele independente precum Hartland și Hope International, dar ea cuprinde cea mai mare parte a bisericii din țările lumii a treia. A doua grupare este reprezentată de o parte a profesorilor din instituțiile de învățământ superior și cuprinde o mare parte a bisericii din țările dezvoltate.

Deși sunt în conflict ireconciliabil, este interesant de observat că ambele modele văd legea lui Dumnezeu ca fiind o emanație legislativă.

Modelul perfecționist vede eliminarea păcatului din viața noastră ca obiectiv principal al evangheliei. El înțelege că a doua venire a fost amânată deoarece poporul lui Dumnezeu nu reușește să ajungă la biruința fără de care ploaia târzie nu poate fi revărsată. Hristos a trăit în ascultare de lege având natura lui Adam după cădere, ca să ne arate că omul poate trăi în ascultare deplină de cele zece porunci. Din acest motiv conformarea cu standardul legii lui Dumnezeu devine suprem și subordonează toate celelalte obiective ale vieții creștine.

Modelul evanghelic este preocupat de vestea bună prin care Dumnezeu a salvat omenirea. Orice altă doctrină este subordonată asigurării mântuirii realizate de Dumnezeu, care a găsit o soluție de scăpare pentru noi prin Hristos. El susține că Hristos a avut o natură umană ca a lui Adam înainte de căderea în păcat. De aici rezultă că, deși viața lui Hristos reprezintă un ideal înalt pe care ar trebui să-l copiem, biruința asupra păcatului este irelevantă, atâta timp cât „toate faptele noastre bune au ajuns ca o haină mânjită” (Isa 64:6).

Acest model insistă că singura bază pentru favoarea lui Dumnezeu se află doar în meritele lui Hristos așezate în contul nostru.

Ambele modele văd legea lui Dumnezeu cam la fel cum este văzută legislația umană. Un corp de legiuitori elaborează un cod juridic ce definește natura relațiilor umane. Legea necesită structuri care să controleze și să impună aplicarea lor, prin măsuri coercitive bazate pe amenințare și forță. Fără ele, societatea s-ar scufunda în haos, oricât de bune ar fi legile respective. Problema este că oamenii sunt dispuși să ocolească legea în anumite situații, dacă știu că nu există consecințe, sau că autoritățile nu vor afla. Infracțiunea nu este văzută a avea un efect direct asupra infractorului. Consecințele neplăcute pot veni doar din sancțiunile impuse ca pedeapsă pentru călcarea legii.

Viteza legală este depășită pe orice șosea, dacă se știe că nu există radar sau echipaje de poliție. Piciorul oricărui șofer sare automat pe pedala de frână la orice semnalizare cu faza lungă a partenerilor de trafic ce vin din sens opus. Teamă nu este generată de călcarea legii, ci de sancțiunile impuse de autoritate.

Tot așa este văzută legea lui Dumnezeu. Respectarea ei cere o instanță care să impună și să aplice pedeapsa cuvenită tuturor călcătorilor ei.

Fie că păcătoșii vor gusta personal efectele mâniei lui Dumnezeu pentru legea călcată – așa cum rezultă din modelul perfecționist – sau că mânia s-a abătut asupra lui Hristos iar păcătoșii nu mai sunt în pericol – așa cum susține modelul evanghelic – problema vine din mânia lui Dumnezeu, a cărui legislație a fost nesocotită. Păcatul este un act de nesupunere față de reguli, un abuz față de ordinea prestabilită. Moartea lui Hristos este văzută ca fiind o plată oferită sistemului juridic divin care să acopere infracțiunea neamului omenesc. Mânia divină acumulată prin călcarea legii s-a abătut asupra Fiului lui Dumnezeu. Jertfa Sa a satisfăcut dreptatea, a făcut legea onorabilă și a grațiat omenirea aflată sub pedeapsă.

Trebuie să recunoaștem că fiecare dintre aceste două modele au slujit cândva scopurilor lui Dumnezeu de a ajuta omenirea, și că limbajul acesta a servit intenției divine de a păstra o minimă decență

în societate. Scriptura, ca și lucrările sorei White, se adresează masiv acestor două moduri de gândire, ca unică punte de legătură între slava lui Hristos și un popor îngrozit de mânia lui Dumnezeu. Dar ele nu pot produce niciodată poporul acela care va încheia marea controversă cu un verdict în favoarea lui Dumnezeu.

O ilustrație poate clarifica acest impas în care se complăce Laodicea:

Spre a-și proteja copilul, tatăl îi cere să nu iasă să se joace în stradă, pe partea carosabilă. Deși circulația este foarte slabă, există riscul unui accident. Dar copilul nu înțelege natura pericolului, mai ales că nu a văzut niciodată pe cineva lovit de mașină. El face câteva incursiuni pe stradă, ca să vadă dacă i se poate întâmpla ceva, apoi fuge repede în curte. Observând tendința, tatăl este obligat să impună anumite pedepse pentru a descuraja abaterile acestea periculoase.

Există aici două legi operând. Una este legea naturală a probabilității și cealaltă este regula impusă de tată. Deși circulația este slabă, este posibil ca fiul să fie lovit de o mașină. Spre a evita o astfel de situație, el vine cu o lege care să împiedice posibilitatea unui accident prin constrângere, prin aplicarea unei pedepse.

Un adult poate înțelege destul de repede pericolul care pândește în stradă, dar un copil nu poate fi convins ușor, mai ales dacă vede pe alți copii jucându-se acolo, iar el a încercat de câteva ori și nu s-a întâmplat nimic. Nevăzând pe cineva lovit de mașină, copilul poate gândi că restricțiile impuse de tata nu au o bază reală, fiind hotărâri arbitrare ce urmăresc să-i strice distracția. Poate crede chiar că pericolul de accident este o minciună a tatălui, și că așa ceva nu se poate întâmpla. El respectă regula doar de teama pedepsei impuse de decizia tatălui.

Dar într-o zi tragedia se întâmplă, iar băiatul ajunge la spital cu câteva fracturi serioase. Venit în grabă de la serviciu, tatăl intră pe ușa camerei de spital, ca să audă imediat din gura copilului lui îngrozit: „Tată, te rog nu fi mânios pe mine! Te rog să nu mă pedepsești! Iartă-mă! Iartă-mă!”

În tot acest timp, copilul nu a înțeles că legea impusă de tata urmărea să preîntâmpine efectele mult mai periculoase ale legii

naturale de a nu te juca pe carosabil. El a crezut că singurul risc stă în pedeapsa administrată de tata. Dar cu trecerea anilor, legea impusă își va pierde rostul și va trebui abandonată, căci, ajuns la maturitate, băiatul înțelege că joaca în mijlocul străzii nu este potrivită.

Vă dați seama ce tragedie ar fi dacă și acum băiatul ar respecta regula bună tot de frica pedepsei tatălui, sau din respect pentru legea formulată odată de el? Un adult care nu stă în mijlocul străzii de frica pedepsei părinților ar fi un spectacol absolut dezolant.

Vai, Israel a avut nevoie, pe toată durata existenței lui, de legislație și pedepse impuse spre a-l împiedica să se joace în stradă. Lui i s-au dat reguli și regulamente imediat cum a ieșit din Egipt. A fost așezat sub umbra legii lui Dumnezeu chiar din copilăria lui, spre a-l ajuta să ajungă „capul și nu coada.” A fost pus sub „epitropi și îngrijitori” până vor ajunge să-L cunoască pe Hristos. Dar ei au rămas nedevelopați spiritual, având nevoie permanentă de amenințarea legii spre a face ceea ce este bine, până când Dumnezeu izbucnește consternat: „Ce pedepse noi să vă mai dea, când voi vă răzvrățiți din ce în ce mai rău?” (Isa 1:5).

După întoarcerea din exil, poporul a devenit foarte hotărât să facă ceva spre a ajunge să nu se mai „joace în stradă,” ceea ce a dus la o înfricoșătoare colecție de reguli și regulamente care să-i împiedice să facă așa ceva. Ele trebuiau să elimine chiar aparența jocului în stradă. Și totuși, la venirea lui Hristos, ei toți se jucau în stradă, permanent.

Pavel, Luther, Jones și Waggoner au văzut grozăvia unei astfel de religii, și au făcut tot ce se putea spre a atrage atenția poporului din vremea lor că există o cale mult mai bună decât teama de consecințele călcării legii. Ei L-au cunoscut pe Hristos, și au crezut că viața Lui neprihănită venea dintr-o realitate nouă: „legea Ta este în fundul inimii mele” (Ps 40:8). Când legea este așezată în templul inimii, ea oferă o motivație complet diferită pentru respect față de ordine și disciplină.

Deși pare greu de crezut, biserica rămășiței din aceste zile contează tot pe amenințarea legii pentru obținerea unui comportament

decent. Ea insistă că disprețuitorii legii, toți cei care se joacă în mijlocul străzii, vor fi pedepsiți de Dumnezeu. Poporul nostru nu vede încă natura mortală a păcatului, și nu acceptă că ar exista alt pericol în călcarea legii decât mânia Legiuitorului. Acum, că mânia Legiuitorului a căzut asupra lui Hristos, nu mai este absolut nici un pericol în călcarea legii. Prin urmare, păcătoșii – adică cei ce nu apreciază jertfa lui Hristos – vor trebui pedepsiți cu moartea de legiuitor, căci altfel ar trăi la nesfârșit în mizerie.

Dumnezeu a încercat să ajute acest popor să se maturizeze, trimițând, în marea Sa îndurare, „o solie foarte prețioasă prin frații Waggoner și Jones.” Solia era o încercare de a prezenta legea în contextul neprihănirii lui Hristos. Legea urmărea să împiedice un accident mortal în mijlocul străzii până vom ajunge la Hristos, și să înțelegem că pedeapsa este o consecință naturală a disprețului față de legea dragostei și libertății.

Vorbind „în special despre legea morală,” Duhul Sfânt spunea atunci bisericii că „legea celor zece porunci nu trebuie privită atât de mult sub aspectul ei prohibitiv, cât sub aspectul îndurării. Restricțiile impuse de ea sunt garanția sigură a fericirii în ascultare. De îndată ce este primită în Hristos, ea lucrează în noi acea curățire a caracterului care ne va aduce bucurie de-a lungul veșniciei. Pentru cel ascultător, ea este un zid de protecție. Noi privim în ea bunătatea lui Dumnezeu, care prin descoperirea înaintea oamenilor a principiilor neschimbătoare ale neprihănirii, urmărește să-i protejeze de relele care rezultă din călcarea legii” (The 1888 EGW Materials, p. 1574).

Poporul nostru avea nevoie să înțeleagă că nu Dumnezeu aduce pedeapsa pentru călcarea legii: „Noi nu trebuie să-L privim pe Dumnezeu ca așteptând să-l pedepsească pe păcătos pentru păcatul său. Păcătosul aduce el însuși pedeapsa asupra lui. Propriile lui acțiuni declanșează o suită de circumstanțe care produc un rezultat sigur. Fiecare călcare a legii se întoarce împotriva păcătosului, lucrează în el o schimbare a caracterului și-l determină să păcătuiască din nou cu mai multă ușurință. Alegând să păcătuiască, oamenii se despart de Dumnezeu, se desprind de sursa binecuvântării, și rezultatul sigur este ruina și moartea” (idem).

Ce a urmat?

„Refuzul de a renunța la păreri preconcepute și de a accepta acest adevăr se află în mare parte la baza opoziției manifestate la Minneapolis față de solia Domnului transmisă prin frații Waggoner și Jones. Prin stârnirea acelei opoziții, Satana a reușit în mare măsură să îndepărteze de la poporul nostru puterea specială a Duhului Sfânt, pe care Dumnezeu dorea să le-o împărtășească. Vrajmașul i-a împiedicat să obțină eficiența pe care ar fi putut să o aibă în comunicarea adevărului către lume, așa cum l-au proclamat apostolii în ziua cincizecimii. Lumina care trebuie să lumineze întreg pământul cu slava ei a fost respinsă și, prin acțiunea propriilor noștri frați, a fost într-o mare măsură ținută departe de lume” (idem).

La peste o sută de ani de atunci, biserica ține tare la aceste „păreri preconcepute,” insistând că singura cale de a ține păcatul în frâu este amenințarea cu pedepsele lui Dumnezeu. Între timp, facem eforturi deosebite să convingem lumea că nu este sănătos să se joace în mijlocul străzii, dacă nu s-au pus la adăpostul harului lui Hristos.

„Ce pedepse noi să vă mai dea?”

DREPTATEA ȘI MILA LUI DUMNEZEU SUNT UNITE

Poate Dumnezeu să fie drept și în același timp să ierte pe călcătorii legii Sale? În ce fel dreptatea și mila se unesc în caracterul lui Dumnezeu?

Până la venirea lui Hristos, caracterul divin prezentat în Scriptură este de o violență fără măsură, iar mila este rezervată doar pentru cei dispuși să cedeze orbește în fața cerințelor drepte ale legii.

Vorbind despre felul în care funcționa legea lui Moise, Pavel spune: „Cine a călcat Legea lui Moise, este omorât fără milă, pe mărturia a doi sau trei martori” (Evr 10:28). „Fără milă,” ați remarcat expresia.

Descriind profetic sigilarea poporului lui Dumnezeu din ultima generație, Ezechiel descrie astfel desfășurarea evenimentului:

„Și iată că au venit șase oameni de pe drumul porții de sus dinspre miazănoapte, fiecare cu unealta lui de nimicire în mână. În mijlocul lor era un om îmbrăcat într-o haină de in, și cu o călimară la brâu. Au venit și s-au așezat lângă altarul din aramă... Și el a chemat pe omul acela care era îmbrăcat cu haina din in și care avea călimara la brâu.

„Domnul i-a zis: «Treci prin mijlocul cetății, prin mijlocul Ierusalimului, și fă un semn pe fruntea oamenilor care suspină și gem din pricina tuturor urâciunilor care se săvârșesc acolo.» Iar celorlalți le-a zis, în auzul meu: «Treceți după el în cetate, și loviți; ochiul vostru să fie fără milă, și să nu vă îndurați! Ucideți, și nimiciți pe bătrâni, pe tineri, pe fecioare, pe copii și pe femei; dar să nu vă atingeți de nici unul din cei ce au semnul pe frunte! Începeți însă cu Locașul Meu cel Sfânt!» Ei au început cu bătrânii, care erau înaintea Templului” (Eze 9:1-6).

Aceeași expresie, „fără milă,” este folosită și aici, ca și în alte locuri, peste tot în Vechiul Testament. Diavolul a speculat indispoziția oamenilor de a asculta glasul iubirii, punând dreptatea în conflict cu mila lui Dumnezeu. Așa s-a trezit biserica în capcana mortală a mistificării caracterului și guvernării divine. Tatăl nostru ceresc, milos și îndurător, a fost prezentat ca un tiran insensibil, care tratează pe copiii Săi ca pe niște vrăjmași, mereu în căutare de dovezi și argumente spre a aplica dreptatea, legea.

Misiunea lui Hristos a fost aceea de a demonstra că Tatăl nu este într-o misiune de nimicire a păcătoșilor, ci de salvare, de recuperare din păcat. Mila Sa infinită nu anulează, nu evită, nu reinterpretează și nu înlocuiește dreptatea, legea.

Legea descoperă caracterul lui Dumnezeu, iar Dumnezeu Se angajează să scrie acest caracter în mintea și inima tuturor acelor care cred, înțeleg și doresc acest lucru. Legea este un zid de foc în jurul celor care o iubesc, împiedicând păcatul să producă roadele lui dătătoare de moarte.

Omul firesc vede în Scriptură doar aplicarea dreptății fără milă, deoarece el nu știe decât de frică, nu reacționează decât la amenințarea cu forța, și nu respectă decât puterea armată. El nu are niciun respect pentru legea împărătească a libertății bazată pe neprihănire și dragoste.

Omul spiritual vede în Scriptură puterea divină în misiune de recuperare a păcătoșilor, lucrare desfășurată în total acord cu principiile neprihănirii, de o milă și îndurare infinită, fără amenințare cu folosirea forței.

Chiar în mijlocul violenței din Vechiul Testament se află un caz explicit despre rolul și funcționarea milei, îndurării, sub legea implacabilă a sistemului ceremonial. Cazul cuprinde toate elementele și argumentele necesare unei judecăți drepte și complete.

Împăratul lui Israel se relaxează pe terasa palatului și privește indiscret prin vecini, unde o vecină tocmai își făcea toaleta. Trimite câțiva ofițeri din serviciile speciale să o invite pe doamna respectivă la palat, află că este soția unui cadru militar plecat la război pentru

cauza lui Dumnezeu, dar nu reușește să facă față farmecelor speciale ale acesteia și păcătuiește „cu voia,” caz clar de pedeapsă capitală.

Dar nu se oprește aici. Îngrozit că doamna Urie a rămas însărcinată, și nereușind să rezolve situația prin viclenie, David pune la cale, cu sânge rece, asasinatul bărbatului ei, un brav și credincios soldat, cu totul loial cauzei poporului lui Dumnezeu, deși de origine era hetit.

Cumplit! David se bucurase de protecția și îndurările lui Dumnezeu ca nimeni altul. Fusesse luat de la oi și așezat pe scaunul lui Moise prin intervenția directă a lui Dumnezeu. Cunoștea mai bine ca oricine legea, și se afla în cea mai înaltă poziție la care putea fi chemat cineva spre a comunica neamurilor principiile neprihănirii. În plus, avea nativ o înclinație spre sinceritate și corectitudine, cu adevărat „un om după inima lui Dumnezeu” (Fapte 13:22).

Conform legii, David se făcuse vinovat de adulter și crimă cu premeditare, iar pedeapsa era moartea, fără niciun fel de amendamente. Legea nu stipula că aplicarea pedepsei poate fi evitată dacă inculpatul se pocăiește. În acel moment, David era în celula morții, fără drept de recurs.

Ne-am fi așteptat ca Natan, profetul Domnului, să convoace tot Israelul și să demaște ticăloșia împăratului, cerând lui Ioab să execute pedeapsa capitală. În loc de așa ceva, Natan vine cu o pildă, un apel la rațiune, spre a scoate de la David mărturisirea atât de așteptată de cer, ca să se poată stopa consecințele devastatoare ale unui asemenea comportament nebunesc. În loc de a rosti verdictul final, „fără milă,” Dumnezeu trimite o ofertă de pace și prietenie.

Pentru cei ce nu cunosc principiile neprihănirii, în acest caz Dumnezeu și Natan se fac complici la nelegiuirea lui David, deoarece iertarea aceasta împotriva legii clar exprimate anulează dreptatea și spulberă orice urmă de justiție.

Ce se întâmplă aici?

Acest caz ne deschide ochii să înțelegem cum funcționează justiția divină și care sunt intențiile lui Dumnezeu cu noi.

David, ca toți muritorii de pe pământ, nu putea păzi legea, deoarece era despărțit de natura divină, și astfel incapabil să trăiască în neprihănire. Dumnezeu știa acest lucru. El a prezentat legea pentru

ca oamenii să cunoască felul în care arată neprihănirea, să aprecieze caracterul lui Dumnezeu, și să dorească scrierea acelui caracter pe tablele unei inimi de carne. Doar așa se poate realiza pe pământ „scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice.”

Legea nu urmărește să ne distrugă, ci să ne conducă „spre Hristos” (Gal 3:24), iar David s-a lăsat condus „la Hristos,” recunoscând că este un păcătos nenorocit, ticălos, sărac, orb și gol. Imediat ce a înțeles ce s-a întâmplat cu el, a apelat la singura soluție la problema păcatului, și nu i-a fost rușine să iasă în public cu cererea lui:

„Îmi cunosc bine fărădelegile, și păcatul meu stă necurmat înaintea mea... Iată că sunt născut în nelegiuire, și în păcat m-a zămislit mama mea. Dar Tu ceri ca adevărul să fie în adâncul inimii: fă, deci, să pătrundă înțelepciunea înăuntrul meu! Curățește-mă cu isop, și voi fi curat; spală-mă, și voi fi mai alb decât zăpada... Întoarce-Ți privirea de la păcatele mele, șterge toate nelegiuirile mele! Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic! Nu mă lepăda de la Fața Ta, și nu lua de la mine Duhul Tău cel Sfânt” (Ps 51:3-11).

Abia acum a înțeles David ce este cu jertfele: „Dacă ai fi voit jertfe, Ți-aș fi adus: dar Ție nu-Ți plac arderile-de-tot. Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit: Dumnezeule, Tu nu disprețuiești o inimă zdrobită și mâhnită” (Ps 51:16-17).

Și a mai învățat ceva despre mila lui Dumnezeu: „Dă-mi iarăși bucuria mântuirii Tale, și sprijinește-mă cu un duh de bunăvoință! Atunci voi învăța căile Tale pe cei ce le calcă, și păcătoșii se vor întoarce la Tine” (Ps 51:12-13). Păcătoșii se întorc la Dumnezeu atunci când căile lui Dumnezeu sunt prezentate corect, ca urmare a descoperirii îndurării și bunăvoinței lui Dumnezeu.

Când scria cu degetul pe pământ, Domnul Hristos privea cum a procedat Tatăl Său în cazul lui David. Femeia prinsă în adulter stătea tremurând în fața Lui, la fel ca David, așteptându-și sentința. Reprezentanții legii erau acolo, gata să execute dreptatea. Ce va spune omul care se declara Mesia, trimisul lui Dumnezeu? Va susține El dreptatea legii, demonstrând astfel că este cu adevărat trimisul lui Dumnezeu?

„Cine dintre voi este fără păcat, să arunce cel dintâi cu piatra în ea” (Ioan 8:7).

Ciudat, nu? Unde spunea legea că executorii sentinței trebuie să fie fără păcat? Dar chiar dacă ar fi fost așa, acolo era Cineva care chiar nu avea păcat, El Însuși. De ce nu a aruncat El primul cu piatra, spre a onora legea?

Răspunsul este evident, și îl poate sesiza oricine este familiar cu viața și învățăturile lui Isus: „Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El” (Ioan 3:17). „Căci Fiul omului a venit nu ca să piardă sufletele oamenilor, ci să le mântuiască” (Luca 9:56).

În ambele cazuri Dumnezeu a procedat corect, iar legea și-a jucat rolul, conducând pe păcătoși la Hristos. Și ce descoperă păcătoșii când vin la Hristos? Descoperă că cerința legii este împlinită în cei care cred că Dumnezeu dorește și poate să scrie legea, caracterul Său, în inimile păcătoșilor, iar ei ajung astfel să nu mai trăiască „după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului” (Rom 8:4).

Nu, Dumnezeu nu așteaptă de la păcătoșii nerenăscuți să păzească legea.

Dar atunci când păcătoșii Îl descoperă pe Hristos, ei vor striga la fel ca David: „Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic!”

Dumnezeu este și milos, și drept să răspundă unei astfel de cereri legitime. Aceasta este „înțelepciunea lui Dumnezeu, cea tainică și ținută ascunsă pe care o rânduise Dumnezeu, spre slava noastră, mai înainte de veci.” Este neprihănirea lui Hristos în acțiune, aceea de salvare a muritorilor care se lasă conduși pe calea consacrată pe care a pășit Fratele nostru mai mare.

Celor care nu doresc să meargă pe această cale, Dumnezeu este obligat să le asigure libertate totală. Dreptatea Îl obligă să le respecte voința exprimată clar. Când se întâmplă așa, circumstanțele declanșate de păcat, acționând „fără milă,” produc un rezultat sigur, moartea veșnică. În pasajele următoare am găsit cea mai frumoasă descriere a rolului legii:

„Legea ne-a fost un îndrumător spre Hristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință.” În acest pasaj, Duhul Sfânt vorbește, prin apostolul Pavel, în special despre legea morală. Legea ne descoperă păcatul, ne determină să simțim nevoia după Hristos și să alergăm la El pentru iertare și pace, prin exercitarea pocăinței față de Dumnezeu și a credinței față de Domnul nostru Isus Hristos.

„Refuzul de a renunța la păreri preconcepute și de a accepta acest adevăr se află în mare parte la baza opoziției manifestate la Minneapolis față de solia Domnului transmisă prin frații Waggoner și Jones. Prin stărnirea acelei opoziții, Satana a reușit în mare măsură să îndepărteze de la poporul nostru puterea specială a Duhului Sfânt, pe care Dumnezeu dorea să le-o împărtășească. Vrajmașul i-a împiedicat să obțină eficiența pe care ar fi putut să o aibă în comunicarea adevărului către lume, așa cum l-au proclamat apostolii în ziua cincizecimii. Lumina care trebuie să lumineze întreg pământul cu slava ei a fost respinsă și, prin acțiunea propriilor noștri frați, a fost într-o mare măsură ținută departe de lume.

„Legea celor zece porunci nu trebuie privită atât de mult sub aspectul ei prohibitiv, cât sub aspectul îndurării. Restricțiile impuse de ea sunt garanția sigură a fericirii în ascultare. De îndată ce este primită în Hristos, ea lucrează în noi acea curățire a caracterului care ne va aduce bucurie de-a lungul veșniciei. Pentru cel ascultător ea este un zid de protecție. Noi privim în ea bunătatea lui Dumnezeu, care prin descoperirea înaintea oamenilor a principiilor neschimbătoare ale neprihănirii, urmărește să-i protejeze de relele care rezultă din călcarea Legii.

„Noi nu trebuie să-L privim pe Dumnezeu ca așteptând să-l pedepsească pe păcătos pentru păcatul său. Păcătosul aduce el însuși pedeapsa asupra lui. Propriile lui acțiuni declanșează o suită de circumstanțe care produc un rezultat sigur. Fiecare călcare a Legii se întoarce împotriva păcătosului, lucrează în el o schimbare a caracterului și-l determină să păcătuiască din nou cu mai multă ușurință. Alegând să păcătuiască, oamenii se despart de Dumnezeu, se desprind de sursa binecuvântării, și rezultatul sigur este ruina și moartea.

„Legea este o exprimare a gândului lui Dumnezeu; când o primim în Hristos, ea devine gândul nostru; ea ne ridică deasupra dorințelor și înclinațiilor firești, deasupra ispitelor care conduc la păcat. ‘Multă pace au cei ce iubesc Legea Ta, și nu li se întâmplă nicio nenorocire’ - nimic nu-i face să se poticnească.

„În nelegiuire nu există pace; nelegiuiții sunt în război cu Dumnezeu. Dar cel ce primește neprihănirea Legii în Hristos este în armonie cu Cerul. ‘Îndurarea și adevărul s-au întâlnit; neprihănirea și pacea se sărută’ (The EGW 1888 Materials, 1574).

CONTRAR CARACTERULUI SĂU?

Într-un articol despre neprihănirea prin credință, cineva discută despre dreptatea lui Dumnezeu în acești termeni:

„Unitatea de măsură a dreptății este caracterul și voința Sa. Acestea sunt exprimate în Legea Sa (Ps 119:142.151). Dreptatea Îl constrânge la o acțiune ‘contrară’ Ființei și voinței Lui; atunci când provocat de revolta celui păcătos, dreptatea cere ‘satisfacție,’ El Se manifestă cu mânie” (Rom 2:5-8).

Această înțelegere despre dreptate și caracterul lui Dumnezeu este larg răspândită în biserică, și de aceea consider că este potrivit să o analizăm.

Toată lumea este de acord că Dumnezeu este sfânt (Ps 22:3; Apoc 15:4), neprihănit (Rom 3:4; 1 Ioan 2:29; Ioan 17:25), desăvârșit (Mat 5:48).

După ce criterii?

Evident, după Legea morală, fundamentul de neclintit al neprihănirii, lege pe care toți autorii Scripturii o înalță, o cântă, o onorează.

Ca să fie sfânt, neprihănit, desăvârșit, Dumnezeu trebuie să Se poarte așa permanent, fără excepții, iar acest principiu sănătos este clar exprimat în Ezechiel:

„Neprihănirea celui neprihănit nu-l va mântui în ziua fără-delegii lui; și cel rău nu va cădea lovit de răutatea lui, în ziua când se va întoarce de la ea, după cum nici cel neprihănit nu va putea să trăiască prin neprihănirea lui în ziua când va săvârși o fărădelege” (Eze 33:12).

Există amendamente la legea lui Dumnezeu? Scriptura spune că nu, dar teologii noștri spun că da: „Atunci când este provocat de revolta celui păcătos, dreptatea cere ‘satisfacție,’ El Se manifestă cu mânie.”

Și ce face Dumnezeu „când este provocat de revolta celui păcătos”? Este constrâns „la o acțiune contrară Ființei și voinței Lui.” Contrară înseamnă împotriva Legii, împotriva caracterului Său, împotriva dreptății a cărei unitate de măsură – ni se spune – este caracterul Său. O acțiune contrară neprihănirii este o acțiune nelegiuită, împotriva Legii, păcătoasă, firească, drăcească.

Ce fel de satisfacție cere dreptatea? Cere ea ca cel neprihănit să devină nelegiuit spre a rezolva o problemă, o urgență, o stare de maximă necesitate? Dacă revolta copiilor lui Dumnezeu nu poate fi rezolvată decât apelând la căile nelegiuirii, atunci diavolul a avut dreptate în susținerea lui că guvernarea divină este una violentă, și trebuie schimbată.

Având posibilitatea să vadă viitorul, Dumnezeu a știut de la început de revolta lui Lucifer, și a plănuțit din timp cum va trebui acționat spre a oferi universului libertate și siguranță. Violența, constrângerea, amenințarea cu forța sunt proceduri străine de guvernarea divină. Soluția lui Dumnezeu a fost sacrificiul de Sine, așa cum este foarte bine exprimat de Domnul Hristos în Matei 5:39-42, și oglindit pe parcursul întregii Lui vieți. Iar viața Lui nu era decât viața Tatălui care locuia în El.

Hristos a venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit (Ioan 1:11), iar cei care nu L-au primit au fost în special membrii Sinedriului, care aveau influența să angreneze tot poporul în acest refuz. Cum a fost Dumnezeu locuind în Hristos „provocat de revolta celui păcătos” la o „acțiune contrară ființei și voinței Lui” în acest caz? Cum L-a constrâns dreptatea, care cerea satisfacție, să acționeze? I-a blestemat El în numele Domnului? S-a surpat pământul sub picioarele lor? A căzut foc din cer peste ei, așa cum s-ar fi așteptat ucenicii?

Nicidecum. Dumnezeu i-a iubit până la capăt, iar capătul a însemnat să Se lase răstignit de ei fără să Se opună, fără să amenințe, fără să folosească violența. Cel neprihănit a rămas neprihănit în neprihănirea Lui, și nu a fost deloc constrâns să acționeze împotriva caracterului Său, care este Legea: „Când a fost chinuit și asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie, și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura” (Isa 53:7).

Este adevărat, dreptatea cere o satisfacție. Și este adevărat, Dumnezeu este constrâns să facă o „lucrare ciudată,” dar complet diferit de felul cum înțelege poporul nostru așa ceva. Dreptatea cere ca omul să fie lăsat să aleagă nelegiuirea, atunci când el chiar dorește acest lucru. Și dreptatea cere ca omul să fie lăsat să suporte consecințele firești ale actelor lui.

Lucrarea ciudată a lui Dumnezeu este să Se retragă de unde nu este dorit, să plece când I se cere acest lucru, să permită copiilor Lui să trăiască fără protecția harului Său, dacă ei consideră că se simt mai bine așa. Pentru un părinte este o lucrare ciudată să fie obligat să stea deoparte în timp ce peste copiii lui se prăvălește dezastrul. Când oamenii aleg alți dumnezei, Tatăl este constrâns să Se retragă și să le permită să se închine cui doresc. Moise a aflat acest principiu chiar din gura lui Dumnezeu:

„Iată, tu vei adormi împreună cu părinții tăi. Și poporul acesta se va scula și va curvi după dumnezeii străini ai țării în care intră. Pe Mine Mă va părăsi, și va călca legământul Meu pe care l-am încheiat cu el. În ziua aceea Mă voi aprinde de mânie împotriva lui. Îi voi părăsi, și-Mi voi ascunde Fața de ei. El va fi prăpădit, și-l vor ajunge o mulțime de rele și necazuri; și atunci va zice: ‘Oare nu m-au ajuns aceste rele din pricină că Dumnezeul meu nu este în mijlocul meu?’” (Deut 31:17).

Așa s-a întâmplat și cu Sinedriul, atunci când au ales voluntar să-L părăsească pe Dumnezeu și să calce legământul încheiat cu ei. Fără harul protector al lui Dumnezeu, națiunea s-a lansat într-o serie de măsuri politice dezastruoase, până când au venit romanii și i-au măcelărit fără milă.

Nu. Dreptatea niciodată nu Îl constrânge pe Dumnezeu la o acțiune contrară Legii, caracterului și voinței Lui. Pe așa ceva se sprijină eternitatea.

CARACTERUL LUI DUMNEZEU DESCOPERIT ÎN HRISTOS

Predicarea unui Hristos care nu este o descoperire desăvârșită a caracterului lui Dumnezeu a deformat vestea bună pentru două mii de ani, întârziind astfel încheierea marii controversă. Acolo unde Hristos nu este prezentat ca o realizare a scopului lui Dumnezeu de a locui în ființele inteligente create, imediat prinde rădăcini religia faptelor mântuitoare. Când nu se înțelege că Hristos a fost condamnat la moarte deoarece a descoperit caracterul Tatălui Său, crucea lui Hristos devine imediat crucea lui Tamuz.

„Hristos a venit să reprezinte caracterul Tatălui Său, să câștige pe om înapoi la ascultare de Dumnezeu, să împace pe om cu Dumnezeu” (BE 1 nov 1892).

„Satana acuza pe Dumnezeu că posedă atribute pe care chiar el le posedă. Hristos a venit în această lume spre a descoperi caracterul lui Dumnezeu așa cum este. El este o reprezentare perfectă a Tatălui Său. Viața Lui fără păcat, trăită pe acest pământ în natură umană, este de deplină respingere a acuzațiilor lui Satana împotriva caracterului lui Dumnezeu” (BT 1 oct 1902).

Pavel vorbește și el – în puține cuvinte, este adevărat – despre scopul etern al lui Dumnezeu descoperit prin Hristos:

„Da, mie, care sunt cel mai neînsemnat dintre toți sfinții, mi-a fost dat harul acesta să vestesc neamurilor bogățiile nepătrunse ale lui Hristos, și să pun în lumină înaintea tuturor care este isprăvnicia acestei taine, ascunse din veacuri în Dumnezeu, care a făcut toate lucrurile; pentru ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi, prin Biserică, înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu, după planul veșnic pe care l-a făcut în Hristos Isus, Domnul nostru” (Ef 3:8-11).

Pavel știa că în Hristos există „bogății nepătrunse,” care trebuie puse în lumină, astfel ca neamurile, alături de „domniile și stăpânirile din locurile cerești,” adică universul aflat în conflict, să poată înțelege care este scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice, cum funcționează el, dacă este eficient pentru păcătoși, și dacă poate fi recunoscut ca temelie sigură pentru o împărăție a păcii.

Anumite „domnii și stăpâniri” din locurile cerești au contestat dreptul lui Dumnezeu de a locui „în fiecare ființă creată.” Ele susțineau că locuirea Duhului Sfânt în templul inimii este un sistem al sclaviei, o piedică în calea evoluției spre divinitate.

În Hristos, Dumnezeu a demonstrat că scopul etern al guvernării Sale este singura cale către pace, libertate și armonie între locuitorii cerului. Îngeri și oameni au văzut cum trăiește, vorbește și acționează cineva în care locuiește Dumnezeu.

În acest sens Hristos este garantul eternității, cheia stabilității guvernării divine, și de aceea a și moștenit un nume așa măreț. El a demonstrat că nu este nicio rușine să fii un templu, o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul, și că părtășia de natură divină nu este o piedică în fața aspirațiilor de mai bine. Din contră, ea este unica metodă prin care nu numai sfinții, dar chiar și păcătoșii, pot trăi în ascultare deplină de cerințele legii divine.

În Hristos, guvernarea și caracterul lui Dumnezeu au fost descoperite deplin oamenilor. Dar domniile și stăpânirile văzduhului au făcut tot ce le-a stat în putere de a abate atenția de la rolul lui Hristos în a descoperi caracterul Tatălui, iar biserica a colaborat la acest proiect. Așa se face că lumea zace încă în beznă totală, iar biserica nu știe nimic despre scopul etern al lui Dumnezeu, și intenția Sa în Hristos. Între timp, universul așteaptă să vadă planeta luminată cu slava lui Dumnezeu:

„Tot cerul este interesat de mântuirea omului, ca lucrarea să fie repede încheiată, să vină împărăția lui Dumnezeu, iar pământul să fie plin de cunoștința lui Dumnezeu ca fundul mării de apele ce-l acoperă. Marea dorință a inteligențelor cerești este aceea de a vedea caracterul lui Dumnezeu, prea mult reprezentat și interpretat greșit, descoperit corect în fața celor care au fost amăgiți de manevrele

vrăjmașului. Satana a pus asupra lui Dumnezeu attributele lui, și nu a sosit oare timpul ca numele lui Hristos să fie mare înaintea neamurilor? Dumnezeu cheamă pe cei care au fost luminați să intre în rânduri, și să înceapă lupta agresivă cu fortărețele celui rău” (HM 1 sept 1892).

Aceasta este o invitație irezistibilă de a participa la marea lucrare a descoperirii caracterului lui Dumnezeu în Hristos, iar acest popor a fost binecuvântat cu solia neprihănirii lui Hristos doar în acest scop.

Ferice de cei care își înțeleg menirea, și își apreciază destinul.

FĂRĂ COMPROMIS: FOLOSIREA FORȚEI SAU DRAGOSTEA JERTFITOARE?

Există multe motive pentru care lumina despre caracterul non-violent al lui Dumnezeu nu este acceptată. Biblia prezintă scene de o violență extremă, pe care autorii ei o pun pe seama lui Dumnezeu. În împărăția acestei lumi folosirea forței este văzută ca ultimă soluție în păstrarea ordinii. Scriptura nu vorbește explicit că în împărăția lui Dumnezeu nu se folosește forța, constrângerea sau amenințarea cu forța. Din contră, există sute de versete care susțin exact acest lucru. Chiar Domnul Hristos folosește același limbaj al violenței, spunând: „Acum, ce va face stăpânul viei? Va veni, va nimici pe vierii aceia, și via o va da altora” (Marcu 12:9).

Se pare totuși că unul dintre cele mai serioase obstacole în fața înțelegerii corecte a caracterului lui Dumnezeu este concepția că păcatul este inofensiv, și că singura dificultate cu el este pedeapsa pe care o administrează guvernarea divină, lezată de încălcarea regulilor impuse de ea. Oamenii nu pot înțelege cum ar fi posibil să fie stopată nelegiuirea fără omorârea nelegiuitorilor. Ei socotesc că fără intervenția în forță a lui Dumnezeu, păcatul – și inclusiv păcătoșii – ar trăi la nesfârșit, s-ar propaga de-a lungul veșniciei, și lumea ar deveni astfel o împărăție alternativă, paralelă cu împărăția lui Dumnezeu.

În lumina neprihănirii lui Hristos, păcatul înseamnă mai întâi desprinderea, separarea de izvorul vieții, și doar apoi călcarea explicită a unor porunci, rezultatul firesc al acestei desprinderi. De la serafimul luminos și sfânt până la om, oricine se deconectează de la izvorul vieții – adică renunță la părtășia de natură divină – dispare instantaneu. Printr-un sacrificiu imens, Dumnezeu a împiedicat acest lucru din cauza minciunilor cu care Satana infestase universul. Îngerii fuseseră mințiți că prin alungarea Duhului Sfânt locuind în

ei vor ajunge la stări superioare de existență, și că, eventual, Dumnezeu va folosi violența spre a interzice așa ceva.

Astfel s-a ajuns la situația paradoxală în care ființe deconectate de la izvorul vieții să continue să trăiască, deși normal era ca ele să dispară în moartea a doua chiar în clipa deconectării. Acum Satana avea argumentul că nimeni nu moare dacă renunță la legea fundamentală a universului. „Hotărât că nu veți muri” a fost teza lui de bază în amăgirea omenirii. Apoi a continuat cu partea a doua a poveștii: Singurele probleme pe care le putem avea, dacă ni se va întâmpla ceva rău, vor veni din violența cu care va răspunde Dumnezeu, pus în fața pierderii supușilor și prerogativelor Sale.

Pe această minciună fundamentală s-a ridicat un imens eșafodaj de concepții greșite despre caracterul lui Dumnezeu. Misiunea Domnului Hristos a fost exact aceasta, să măture molozul concepțiilor greșite despre Tatăl. El a răspuns violenței cu dragoste jertfitoare, punând în conflict mortal împărăția acestei lumi cu împărăția lui Dumnezeu. În El s-a făcut dovada că, atunci când Dumnezeu locuiește în Templul Său, omul poate trăi în neprihănire, neprihănire dusă până la jertfirea de sine, și că aceasta este calea de rezolvare a problemei păcatului.

Și acum observați situația aberantă în care ne aflăm, ca popor: În timp ce susținem că apreciem neprihănirea lui Hristos, continuăm să spunem lumii că soluția lui Dumnezeu pentru stoparea nelegiuirii este violența – amenințarea cu forța și în final folosirea forței. Această slăbiciune fatală ne împiedică să ieșim în lume cu solia îngerului al treilea, nereușind să vedem vreo deosebire între metodele Fiarei și ale Mielului.

Nu putem ieși din acest cerc vicios, dacă nu luăm în serios atenționarea cerului: „Efortul permanent al lui Satana este acela de a reprezenta greșit caracterul lui Dumnezeu, natura păcatului și adevăratele puncte în dispută din marea controversă.”

Alegerea pe care biserica o are de făcut în aceste zile nu suportă compromisuri. Până nu vom vedea violența ca temelie a împărăției acestei lumi, și dragostea jertfitoare ca temelie a împărăției cerești, nu vom putea fi de niciun folos semenilor noștri, și cu atât mai puțin guvernării divine, pentru care ne declarăm atât de vocal loialitatea.

UN SPECTACOL DE PROST GUST PENTRU NAIVII ULTIMEI GENERAȚII

Unii au o teamă sfântă că păcătoșii ar putea rămâne în viață dacă nu-i omoară Dumnezeu. Și mai au o teamă. Dacă păcătoșii ar muri nepedepsiți de Dumnezeu, aceasta ar fi o încălcare a dreptății divine, o înjosire a autorității lui Dumnezeu.

Câtă dreptate avea EGW când spunea că Satana a zugrăvit pe Dumnezeu îmbrăcat cu trăsăturile lui de caracter. Iar noi am acceptat icoana și ne închinăm înaintea ei. Am rămas cu gura căscată la tronul din Sfânta și la personajul așezat pe el, de unde primim multă „lumină” despre „neprihănirea” lui Hristos. De acolo ni se sugerează că dreptatea cere pedeapsă pentru păcătos. Dar nu numai pedeapsă; mai întâi tortură egală cu crima și apoi distrugere veșnică.

În lumina care vine de pe acel tron nici nu se zărește ideea că „pedeapsa care ne dă pacea a căzut peste El.” Ni se prezintă un Dumnezeu setos de sânge, dispus să înăbușe rebeliunea cu orice mijloace. Un Dumnezeu care așteaptă supunere, și chiar dragoste, sub amenințarea cu moartea.

Refuzând sau chiar batjocorind adevărul adventist despre sanctuar, poporul nostru nici nu visează că Tatăl a părăsit tronul din Sfânta și se află acum în Sfânta Sfintelor. Ei nu înțeleg natura lucrării în această fază și din acest motiv nu pot beneficia de efectele ei. Acum Duhul Sfânt convinge de păcat, neprihănire și judecată. Pe măsură ce mărșala este ridicată de pe caracterul lui Dumnezeu, în aceeași măsură începe să se vadă natura criminală a păcatului, iar poporul este chemat să decidă între neprihănire și fărâdelege. Pe măsură ce neprihănirea lui Hristos devine tot mai evidentă, Dumnezeu începe

să fie văzut ca un Serv al Servilor, non-violent, blând, dispus să servească indiferent de împrejurări, respectuos și amabil. Față de imaginea proiectată din Sfânta, contrastul este șocant. Poate mai șocant decât cel produs de Isus când prezenta un Dumnezeu prieten cu vameșii.

Toată mascarada pe care Satana o regizează de pe tronul lui nu va reuși însă să ascundă realitatea că moartea este plata păcatului și nu plata lui Dumnezeu. Acest popor, care încă se lasă dus în necurmăte rătăcirii, nu va putea fi mințit chiar la nesfârșit. Unii vor vedea că Dumnezeu nu operează în regatul fărădelegii, că El nu poate fi pus în situația de a folosi forța constrângătoare pentru a obține supunere, că El nu dorește o astfel de supunere. Vor pune astfel capăt minciunii milenare că păcatul nu omoară pe nimeni.

CE ESTE MÂNIA LUI DUMNEZEU?

Scriptura vorbește foarte des despre mânia lui Dumnezeu. În ultima carte a ei, ni se spune câte ceva și despre mânia Balaurului. Iar noi vrem să știm dacă mânia lui Dumnezeu și mânia Balaurului reprezintă același lucru.

Ni se spune că Balaurul, mâniat pe femeie, a început să facă război cu rămășița seminței ei. Prin intermediul fiarei, el va obliga, sub pedeapsa cu moartea, pe toți locuitorii pământului să i se închine, recunoscându-l ca suveran al planetei și unic obiect de adorare religioasă. Mânia lui aprinsă împotriva urmașilor lui Hristos îl va face să impună decrete civile pentru exterminarea „ereticilor” de pe pământ.

Credeți că Dumnezeu face la fel cu opozanții Lui? Credeți că mânia Lui va declanșa o serie de nimiciri planetare numite „lucrarea Lui cea ciudată”? Ce înțelegem noi prin „lucrarea Lui ciudată”? Înțelegem că El este, în general, blând și milos, dar în situații speciale devine distrugător? De ce ar trebui să fie Dumnezeu obligat să ajungă în situații ciudate și să facă lucruri ciudate, dacă este atotputernic și atotștiutor?

Cum se întâmplă că un Dumnezeu iubitor și îndelung-răbdător ajunge să manifeste „nemulțumire violentă însoțită de agresivitate”? Cum se face că mânia Lui s-a aprins de nenumărate ori împotriva oamenilor, producând distrugerea a sute de mii dintre copiii Săi, dar niciodată împotriva cohortelor lui Satana, adevărații vinovați pentru situația de pe planeta noastră?

Când vom fi gata să privim dincolo de măhramă, vom înțelege că mânia lui Dumnezeu este altceva decât mânia lui Satana. Atunci vom înțelege dinamica nimicirii exprimată atât de clar în Deuteronom 31, 16-18: „...Pe Mine mă va părăsi și va călca legământul Meu, pe care L-am încheiat cu el. În ziua aceea Mă voi aprinde de mânie împotriva lui. (Acum se explică ce face Dumnezeu când Se mânie) Îi voi părăsi

și-Mi voi ascunde fața de la ei. El va fi prăpădit și-l vor ajunge o mulțime de necazuri; și atunci va zice: «Oare nu m-au ajuns aceste rele din pricină că Dumnezeuul meu nu este în mijlocul meu?» Și Eu îmi voi ascunde fața în ziua aceea, din pricina tot răului pe care-l va face, întorcându-se spre alți dumnezei.”

Vom înțelege atunci că, pentru un Salvator, o lucrare ciudată este să stea deoparte atunci când copilul Lui se îneacă. Pentru un Vindecător, este o lucrare ciudată să nu poată vindeca acolo unde este nevoie urgentă de vindecare. Pentru un Mântuitor, este o lucrare ciudată să nu poată mântui când familia răscumpărată cu sângele Lui este decimată de efectele devastatoare ale păcatului. Pentru un Creator, este o lucrare ciudată să nu poată interveni când creaturile Sale, alegând să trăiască în fărădelege, transformă mediul natural într-o mașină a morții.

Isaia ne-a spus-o și mai clar: „Nu, mâna Domnului nu este prea scurtă ca să mântuiască, nici urechea Lui prea tare ca să audă, ci nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeuul vostru; păcatele voastre vă ascund Fața Lui și-L împiedecă să vă asculte!” Păcatele noastre spun lui Dumnezeu să ne lase în pace; ne-am ales un alt conducător și vrem să fim cu el.

Să ne lase în pace este cea mai ciudată lucrare pentru Dumnezeuul nostru. El știe bine ce urmează. Și ar trebui să știm și noi, după șase mii de ani de experimente. Dar concluziile noastre sunt la fel de eronate ca și cele ale servitorilor lui Iov. Atunci când ne lovesc dezastrele, în loc să înțelegem că „Dumnezeul meu nu este în mijlocul meu,” noi spunem că este pedeapsa lui Dumnezeu, mânia lui Dumnezeu, lucrarea ciudată a lui Dumnezeu. Iar prietenii lui Iov (contemporani) vin și ei cu strălucita lor teologie să lumineze poporul despre caracterul violent și drept al Tatălui nostru ceresc.

„ACUZAȚII NEBUNEȘTI” – ULTIMA REDUTĂ A FĂRĂDELEGII

Sub o puternică presiune psihică, în disperare fără margini, cu toate speranțele năruite, Iov s-a ridicat deasupra condiției umane, onorând magistral pe Creatorul lui. Nu a înțeles nici motivele, nici cauzele acelor nimiciri cumplite care l-au lăsat fără avere. Nu găsea nici un răspuns pentru dispariția copiilor lui. Nu avea argumente spre a combate raportul servitorilor lui. Nu știa ce este cu focul lui Dumnezeu care s-a coborât din cer și i-a ars turmele. Nici nu a venit un înger din cer să-i spună că în țara luminii guvernarea lui Dumnezeu este pusă în discuție. Nu a avut nicio vedenie care să-i arate că dezastrele care l-au lovit sunt opera lui Satana.

Cu toate acestea, raportul biblic spune că Iov „nu a păcătuit cu buzele lui.” Și mai spune ceva. În versiunea King James, versetul continuă spunând că Iov „nici nu L-a acuzat nebunește pe Dumnezeu” (Iov 1:22).

Deși nu-și dădea seama că se află sub privirea scrutătoare a întregului univers, deși nu prea avea el cunoștințe despre marea controversă, deși nu știa nimic despre lucrarea lui Hristos de a descoperi caracterul Tatălui în fața lumii, Iov nu și-a permis să-L acuze pe Dumnezeu nebunește. Iar acest lucru se întâmpla atunci când teologia vremii își permitea să-L acuze pe Dumnezeu nebunește, așa cum făceau prietenii lui teologi.

Să ne întoarcem acum la teologia zilelor noastre. Averile noastre nu au fost furate de sabeeni, ei chiar ne fac cadouri. Peste copiii noștri nu s-au năruit clădirile frumoase pe care le ridicăm spre a le oferi tot confortul de care au nevoie. În plus, noi avem la dispoziție raportul confruntării din spatele tragediei lui Iov. Avem lumină despre marea controversă. Avem și exemplul lui Hristos, o splendidă expunere în direct a caracterului lui Dumnezeu.

Cu toate acestea, noi nu urmăm exemplul lui Iov. Unul dintre teologii noștri de vază a făcut o sinteză a ceea ce el spune că este concepția adventistă despre caracterul lui Dumnezeu. Iată cum sună ea: „Dumnezeu are dreptul să pedepsească, a pedepsit și va pedepsi până la exterminare pe cei care nu acceptă oferta mântuitoare prin Isus Hristos.”

O acuzație de-a dreptul nebunească, pentru care ar trebui să ne cerem scuze zi și noapte în fața juriului ceresc. Aceasta era și concepția prietenilor lui Iov. Pe cei care fac bine, Dumnezeu îi umple de binecuvântări, iar pe cei care nu-L primesc pe Hristos, îi pedepsește până la exterminare.

Cel puțin Elifaz din Teman avea o scuză. El nu avea la dispoziție nici Matei 5:39-48 și nici nu auzise despre un oarecare Pavel, care vorbea cam ciudat prin Romani 12:19-20 sau 1 Corinteni 13. El nici nu avea habar de depozitul imens de raze prețioase despre neprihănirea lui Hristos pe care noi îl numim Spiritul Profetiei, care nu vorbește deloc în tonuri confuze la acest subiect:

„Satana este mereu la lucru, cu energie intensă și sub o mie de măști, spre a reprezenta greșit caracterul și guvernarea lui Dumnezeu” (PP 78).

„Deși nu a putut să-L alunge pe Dumnezeu de pe tron, Satana L-a acoperit cu atribute satanice, și a pretins atributele lui Dumnezeu ca fiind ale lui” (RH 14 aprilie 1896).

Cu toate acestea, poporul nostru este învățat că va fi pedepsit de Dumnezeu până la exterminare dacă refuză oferta Sa mântuitoare. Cărturarii noștri contează încă pe valoarea unei slujiri sub teroare. Ei cred că dragostea obținută sub amenințarea cu moartea este acceptabilă în împărăția neprihănirii. Acum, când marea controversă se apropie de sfârșit, nouă ni se pare o iresponsabilitate fără margini să arunci în ochii universului, deja convins despre nevinovăția lui Dumnezeu, asemenea acuzații nebunești împotriva caracterului Său iubitor.

O IZBĂVIRE FĂRĂ SABIE, ARC SAU CĂLĂREȚI

Tragedia lui Israel a fost că nu a reușit să înțeleagă că misiunea lui este să ducă slava lui Dumnezeu până la marginile pământului. Aflați la Cadeș-Barnea, gata să pătrundă în țara făgăduită, lor li se părea absurd, din punct de vedere militar, să intre pe un teritoriu inamic fără informații. Nu credeau că este posibil ca „dușmanii” să le facă loc de bună voie; cu atât mai puțin să-i primească plini de bucurie.

Totuși, acel popor fusese chemat la existență pentru un scop glorios și unic. Ei urmau să lumineze neamurile cu adevărul despre Tatăl, adevăr acoperit de minciunile și manevrele scârboase ale stăpânitorului acestui veac.

Ei urmau să fie ambasadorii lui Hristos, acreditați pe la curțile națiunilor spre a pune pe mesele împăraților hrana neprețuită a neprihănirii, sfințeniei, curăției și dragostei aceleia care suferă totul.

Dar ei au înțeles pe dos. Au crezut că ei sunt, și trebuie să acționeze, „ca celelalte familii ale pământului.” Da, doreau să fie capul și nu coada, așa cum li se promisese, dar ei doreau să fie astfel prin violență, vărsare de sânge, cruzime, constrângere și apăsare. La fel ca imperiile pe care le invidiau atât de mult, și a căror putere o visau pentru ei.

Așa înțelegeau ei că lucrează slava lui Dumnezeu. Cu cât mormanele de cotropiți vor fi mai mari, sub cizma poporului sfânt, cu atât slava lui Iehova ar deveni mai strălucitoare deasupra Ierusalimului. În visul poporului ales, pax iudaica nu putea fi deloc diferită de pax romana. Deși Ierusalimul era sortit prin definiție să fie cetatea păcii, o pace divină obținută prin dragoste jertfitoare.

Deseori au fost avertizați că sunt amăgiți pe căi străine de calea neprihănirii, dar nu au luat aminte. Osea o mai spune o dată, cât se poate de clar: „Dar voi avea milă de casa lui Iuda, și-i voi izbăvi prin Domnul, Dumnezeu lor; dar nu-i voi izbăvi nici prin arc, nici prin sabie, nici prin lupte, nici prin cai, nici prin călăreți” (1:7).

Astăzi, poporul însărcinat cu misiunea nerealizată de ei nu reușește nici el să vadă că izbăvirea, personală sau colectivă, nu va veni prin arc, sabie, lupte, cai și călăreți. Promovăm pe la curțile internaționale și în propria casă o imagine a neprihănirii lui Hristos extrem de violentă. Credem că ținem în șah mulțimile prin teroare, avertizându-i că Dumnezeu va pedepsi până la exterminare pe obraznicii care îndrăznesc să întoarcă spatele unui așa magnific gest de bunătate care este Golgota.

Dacă agenți morali liberi pot fi câștigați de partea lui Dumnezeu prin putere sau tărie, marea luptă se încheia demult. Dacă rebeliunea putea fi stopată prin sabie sau arc, Dumnezeu avea mai multe și mai bune decât Adversarul.

Un păcătos adus în țara păcii sub amenințarea cu moartea este cea mai oribilă imagine despre mântuire pe care o putea scorni marele zvoner. Iar răspândicii profesioniști au preluat-o cu zel sfânt și o promovează ca fiind o doctrină clară a Bibliei. Amenințarea cu pedeapsa unui Dumnezeu bun și milos a produs cea mai numeroasă categorie de atei și a blocat creștinismul într-o ineficiență grotescă. Vestea bună a devenit o amenințare rea. Iar noi ne mirăm cum s-a ajuns la bezna care acoperă pământul, împiedicând slava lui Dumnezeu să ajungă la milioanele de sclavi ai unui sistem monstruos de guvernare.

Atâta timp cât vom continua să fim orbi la acest subiect – că marea controversă nu se poate încheia „nici prin putere, nici prin tărie” – vom fi nevoiți să rămânem în pustie, plătind costurile economice ale consecințelor naturale pe care le producem singuri. Și vom sta în pustie până vom reuși să vedem că „Dumnezeul meu nu este în mijlocul meu,” iar Hristos a fost transformat într-un viteaz care nu poate ajuta.

Operațiunea „Denigrarea” și efectele ei pe termen lung

Că Dumnezeu pedepsește cu moartea, și încă „până la exterminare,” cum spune un profesor adventist, biserica este foarte convinsă. Și ar trebui să tremure în fața unei asemenea perspective, dar nu o face. Păcătoșii din Sion sunt la fel de păcătoși ca oricând; niciodată teama de pedeapsă nu a produs devoțiune autentică. Omenirea nu a avut încă șansa să vadă sfințenie sub amenințarea cu moartea, deși unii dintre savanții noștri speră încă să obțină rezultate dintr-un asemenea experiment.

Ar fi interesant să știm dacă ei cred cu aceeași convingere că Dumnezeu și blestemă. Scriptura notează câteva episoade relevante, iar cel mai elocvent pare a fi cel cu Elisei și copiii obraznici. Omul lui Dumnezeu, după plecarea lui Ilie la cer, se îndrepta spre Betel, steaua idolatriei lui Israel, cetatea noii „spiritualități,” cu faimosul ei vițel de aur. Un grup de copii din cetate au început să se amuze de chelia lui Elisei, care, spune Scriptura, i-a blestemat „în numele Domnului.” Iar blestemul în numele Domnului a avut efecte imediate și devastatoare: Două ursoaice au ieșit din pădure și au sfâșiat patruzeci și doi de copii.

Cum se blestemă „în numele Domnului”? Mai important, cum blestemă Dumnezeu? Așa cum se spune în Psalmii 10:7 despre cel rău, sau în 59:12? În cazul lui Elisei, blestemul a fost la fel de eficient ca o mitralieră. De unde a luat Elisei cursuri de blestemat dușmani, păcătoși sau oponenti teologici? Nu găsim așa ceva în Scriptură. Din contră, ea spune: „Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blastămă, faceți bine celor ce vă urăsc, și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc” (Mat 5:44). „Binecuvântați pe cei ce vă prigonesc: binecuvântați și nu blestemați” (Rom 12:14). Se pare că omul lui Dumnezeu nu avea habar de asemenea înalte

precepte morale. El nu respecta nici măcar legea talionului, care cerea doar „ochi pentru ochi,” jignire pentru jignire, în cazul acesta. El a aplicat pedeapsa cu moartea prin sfâșiere pentru prostia unor copii iresponsabili, prost-crescuți și nerespectuoși.

Noi știm că Elisei nu avea o telecomandă pentru urși. Este clar că Dumnezeu a trimis urșii în misiunea lor crudă. Ce spune acest lucru despre caracterul lui Dumnezeu? Cum se aplică aici descoperirea impresionantă a caracterului Său prin Hristos, care S-a lăsat batjocorit fără să riposteze? Era Elisei mai profet decât Isus Hristos? Erau în joc interese majore, care să justifice un act de o asemenea cruzime, în totală opoziție cu legea iudaică, legea lui Dumnezeu? Este Tatăl nostru ceresc atât de irascibil, violent și capricios? Măcelărește El o mulțime de copii, la o vârstă când se fac tot felul de greșeli, lipsiți de discernământ, doar pentru că au râs de omul Lui?

Acestea sunt întrebări serioase, care nu pot fi evitate. Ele cer un răspuns pe măsura luminii despre neprihănirea lui Hristos care aduce vindecare sub aripile ei. A sosit timpul ca perdeaua să fie dată la o parte, iar episoadele acestea sângeroase din trecut să fie reevaluate în lumina care se revarsă de pe Calvar. Generația lui Elisei nu avea această lumină. Ei nu știau decât de frica unui Dumnezeu aspru, un judecător drept, un polițist integru. Toate evenimentele erau văzute a fi lucrarea lui Dumnezeu, făcut responsabil pentru toate nebuniile ce veneau doar din nelegiuirea oamenilor. El a acceptat cu blândețe această povară de acuzații aruncată în spatele Său. De dragul siguranței lor, a acceptat chiar ca ele să fie înregistrate în Cartea Sfântă ca fiind faptele Sale. Știa că va veni o zi când copiii Săi, privind cu atenție faptele unui Fi al omului, vor căpăta o perspectivă mai glorioasă a mării controversate, vor pune aceste episoade în cadrul larg al luptei dintre bine și rău, reușind astfel să vadă mâna criminală ascunsă de faldurile istoriei, mâna care a semănat neghină pe ogorul lui Dumnezeu chiar de la porțile Edenului.

Ca un experiment, încercați să puneți episodul cu urșii în contextul neprihănirii lui Hristos. Poate cazul acesta capătă o nouă semnificație, contribuind și el la eliberarea lui Dumnezeu de acuzațiile nefondate care I s-au adus.

Ni se spune că Satana „a îmbrăcat caracterul lui Dumnezeu cu atribute satanice, în totală contradicție cu adevărul” (RH 10 februarie 1891).

V-ați întrebat vreodată cum și ce a făcut Satana spre a prezenta pe Dumnezeu „îmbrăcat” cu atribute satanice? Că acesta a fost mereu scopul lui, este clar. Dar cum a realizat el practic acest lucru? Ce poți face să prezinți neprihănirea și bunătatea ca fiind crude, violente, arbitrare, capricioase, răzbunătoare, nemiloase și criminale? Istoria consemnează diferite situații când unor oameni nevinovați li s-au înscenat cele mai oribile procese, cu „dovezi,” martori „oculari,” probe plantate la locul faptei și toată suita de manevre mincinoase ca să poată fi acuzați și condamnați.

Biblia este plină de dovezi ale acestui gen de manevre prin care Satana a reușit să prezinte fals frumusețea neprihănirii. Iar Dumnezeu i-a acordat toată libertatea pe care și-o putea dori în acest scop. Un exemplu elocvent este episodul cu urșii lui Elisei. Atunci când știi precis că cineva caută să deformeze caracterul lui Dumnezeu, nu este greu să înțelegi ce s-a întâmplat cu adevărat la locul crimei. Acest caz merită o anchetă serioasă, căci în joc nu este nimic mai puțin decât numele lui Dumnezeu.

Înregistrarea din 2 Regi este lapidară. Omul lui Dumnezeu a fost jignit, de supărare el a blestemat copiii, au ieșit ursoaicele din pădure și i-au sfâșiat. Nimic mai mult. Nici o explicație, nici un comentariu, nici o clarificare, ca o știre de la ora cinci. Un caz simplu, la prima vedere. Nu și pentru anchetatorul serios, care știe că cele mai simple cazuri se dovedesc a fi cele mai complicate, iar prima impresie poate fi extrem de înșelătoare. Așa este și aici.

Betelul era inima idolatriei lui Israel. Acolo oamenii pierduseră cunoașterea lui Dumnezeu, iar sfatul și apelurile Sale erau tratate cu dispreț. Poporul alesese alți dumnezei. Tatăl ceresc nu Se impune cu forța acolo unde nu este dorit; așa ne-a învățat Hristos. El Se retrage, după îndelungi avertizări și cu mare durere sufletească. Harul protector nu mai acoperea Betelul și pe locuitorii lui, care nu pierdeau nici o ocazie de a batjocori pe solii Domnului. Ce ocazie formidabilă pentru operațiunea „Denigrarea”! Venise ocazia de aur

pentru Nimicitorul. Harul fusese limitat, devenind inoperant, iar omul lui Dumnezeu era în zonă. Scena era pregătită pentru capcana veacurilor. Acum sau niciodată. Copiii au fost aduși repede în perimetru, ursoaicele erau aproape iar mânia lui Satana cât se poate de aprinsă.

Ce aveau copiii aceia cu profetul Domnului? Nu se puteau juca din pricina cheliei lui? În Betel, Dumnezeu și solii Lui erau un spectacol zilnic. Acasă sau la școlile profeților, batjocura era în meniul principal. Ironiile fine, ca și opoziția deschisă, au o influență puternică asupra tinerilor, iar profesorii au cea mai mare vină pentru moartea lor. Spiritul lui Satana, nutrit în ciuda avertizărilor divine, devine o forță stăpânitoare căreia oamenii nu i se mai pot împotrivi. Ei devin astfel figuranți în scenele sângeroase pe care Satana le regizează pentru denigrarea lui Dumnezeu.

Așa s-a întâmplat și aici. Copiii aceia, victimele cruzimii lui Satana, au modelat concepția poporului ales despre caracterul lui Dumnezeu până în ziua de astăzi. Morala era evidentă: „Râzi de omul lui Dumnezeu și vezi ce urmează...” Ascuns de ochiul public, Satana a făcut ca toate aceste fărădelegi să fie așezate în spatele lui Dumnezeu. El, purtătorul de poveri, nu a fost crezut. Faptele erau evidente, iar concluziile clare. Dumnezeu este aspru, sever, arbitrar, crud, violent, vai de cine nu se teme de El. Adversarul nu dorea nimic altceva decât ca poporul să-I slujească lui Dumnezeu de frică. Fiind odată heruvim acoperitor, el știa foarte bine că „Dumnezeu așteaptă de la toate creaturile Sale o servire din dragoste – servire care izvorăște dintr-o apreciere a caracterului Său. El nu găsește plăcere într-o ascultare forțată, ci oferă tuturor o voință liberă, ca ei să-I poată servi de bunăvoie” (PP 34). Dacă putea promova o ascultare forțată, el reușea cea mai mare performanță pe care o putea atinge, căci o asemenea devoțiune deformată este extrem de greu de sesizat și în același timp fără valoare. Astăzi miliarde cred că slujesc lui Dumnezeu din dragoste, când, în realitate, egoismul este motorul principal, iar credința lor fundamentală este că „Dumnezeu va pedepsi până la exterminare” pe toți cei care aleg să-și exercite libertatea altfel decât dorește Dumnezeu.

Ne vedem noi locul în masa aceasta imensă de adoratori ai iubirii sub amenințare?

Ce este „blestemul lui Dumnezeu”? Ce înseamnă să blestemi „în numele Domnului” așa cum a făcut Elisei? Este blestemul o sentință instantanee, enunțată de Dumnezeu împotriva păcătoșilor irecuperabili?

Scriptura vorbește deslușit despre blestem și binecuvântare, iar Dumnezeu oferă explicații complet diferite de cele pe care le preferăm noi și care vin tocmai din fabricațiile lui Satana. Prietenul lui Dumnezeu, Moise, a ascultat corect și a scris corect:

„Iată, pun azi înaintea voastră binecuvântarea și blestemul: binecuvântarea, dacă veți asculta de poruncile Domnului, Dumnezeului vostru pe care vi le dau în ziua aceasta; blestemul, dacă nu veți asculta de poruncile Domnului, Dumnezeului vostru, și dacă vă veți abate de la calea pe care v-o dau în ziua aceasta, și vă veți duce după alți dumnezei pe care nu-i cunoașteți” (Deut 11:26-28).

Ce luminoasă declarație despre libertate avem aici! Vasta creațiune a lui Dumnezeu nu cunoaște constrângeri, amenințări, restrângeri ale libertății în situații speciale sau privări de libertate în scopuri disciplinare. Omul a fost creat ca agent moral liber. El are posibilitatea și libertatea de a alege felul în care dorește să trăiască, sau să nu trăiască. Rebeliunea lui Lucifer a introdus o stare nouă, pe care o promovează cu zel, și pe care omenirea o socotește acceptabilă. Calea fărădelegii, largă și primitoare, este o opțiune pe care Dumnezeu nu o interzice prin forță. Tot ce poate face El este să avertizeze că la capătul drumului se află abisul.

Dumnezeu spune poporului Său că are permanent în față două opțiuni, iar el este chemat să aleagă liber. Prima opțiune, calea neprihănirii, are în ea binecuvântarea. A doua, calea fărădelegii, produce ea singură blestemul. Nu așteaptă cineva la capătul drumului cu sabia în mână. De-a lungul căii fărădelegii nu sunt aliniați îngerii lui Dumnezeu, pregătiți să lovească pe drumeți. Calea în sine este aducătoare de moarte. Este un drum al altor dumnezei, care au regulile, pretențiile și legile lor, dintre care cea mai distructivă este legea

păcatului și a morții. Aceasta își răsplătește singură adoratorii, nu este nevoie să intervină Dumnezeu.

Două căi, două opțiuni, două rezultate: Binecuvântarea și blestemul. De ce îl amestecăm noi pe Dumnezeu aici? De ce spunem noi că Dumnezeu a blestemat pe cineva care alege drumul fărădelegii în cel mai deplin sens al libertății oferită cu dragoste de un Dumnezeu al iubirii? Când, din dragoste autentică, oferi cuiva libertatea, cum poți apoi să-l pedepsești că a folosit darul așa cum a socotit el de cuviință? Nu este felul nostru de a vedea caracterul lui Dumnezeu cea mai eficientă metodă de a ține pământul sub negura groasă pe care Hristos a venit să o pulbere?

Locuitorii Betelului aleseseră drumul altor dumnezei. Nu doreau neprihănirea lui Hristos. Baal oferea o spiritualitate mai înaltă, plină de viață, de plăceri, de fantezie, fără restricții. O religie modernă, vie, ancorată în realitate. Era opțiunea lor. Dumnezeu a avut respect pentru ea. El i-a lăsat „în voia minții lor blestamate” ca să creadă o minciună. Dar fără protecția divină, drumul altor dumnezei devine letal, mai ales când Acuzatorul are interese majore.

Elisei nu a înjurat în numele Domnului, dorindu-le moartea acelor copii. El a rostit în auzul lor decretul libertății enunțat de Moise. Două căi opuse, consecințe opuse. Ca și Ilie, care cerea poporului să aleagă cui vrea să slujească, lui Baal sau lui Dumnezeu.

Același mesaj trebuie să răsunе cât se poate de clar în biserica rămășiței acum. Bunătatea infinită a Mântuitorului pune la picioarele noastre o libertate fără constrângeri și amenințări, fără blesteme sau binecuvântări ca stimulent. El spune că avem toată libertatea să alegem drumul nelegiuirii, dacă avem impresia că vom fi mai fericiți pe el. În același timp, El a luminat calea neprihănirii, drumul crucii spre binecuvântare. Nu dorește să umblăm pe el sub amenințare. Dragostea este singura atracție permisă aici. Dragostea aceea jertfitoare care deschide ochi. Ochi pentru a vedea că „pedeapsa care ne dă pacea a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți.”

MÂNIA LUI DUMNEZEU ȘI LIBERTATEA DE ALEGERE

Teologia modernă acceptă cu mare greutate că Dumnezeu nu poate fi pus în situații excepționale, care să necesite măsuri de urgență. În lumea neprihănirii nu există evenimente care să necesite abrogarea legii și instalarea unor stări de necesitate, stări de urgență, sau chiar impunerea legii marțiale. Dumnezeu nu renunță la principiile neprihănirii nici chiar atunci când liniștea și pacea familiei Sale universale sunt amenințate grav, așa cum a fost cazul cu rebeliunea lui Lucifer.

Dreptul la liberă alegere fiind garantat oricărei ființe create, „de la serafimul luminos și sfânt până la om,” Dumnezeu nu poate folosi amenințarea cu forța sau limitarea drepturilor cuiva care nu mai dorește să trăiască sub guvernarea divină. Atunci când îngerii au optat pentru varianta lui Satana despre dreptate, ei au fost lăsați să demonstreze tuturor valoarea unei guvernări alternative. Ei au obținut, prin amăgire, administrarea planetei noastre și au construit o societate în care principiile neprihănirii – o expresie a caracterului lui Dumnezeu – au fost eliminate. Universul s-a îngrozit de ura, teroarea și nimicirile fenomenale care s-au abătut peste copiii lui Dumnezeu deveniți supușii lui Satana.

În fiecare generație a existat un grup restrâns de oameni care au dorit să servească lui Dumnezeu, declarând că ei primesc și recunosc legile lui Dumnezeu, și pe care Dumnezeu i-a onorat cu numele de popor al Său. Aceștia au pierdut cumva dreptul la liberă alegere? Nicidecum. Ei au avut libertatea să întoarcă spatele neprihănirii ori de câte ori au crezut că vor avea de câștigat de aici. Citind raportul unor asemenea evenimente, noi am interpretat că Dumnezeu i-a părăsit din cauza acestor decizii, lăsându-i pe mâna vrăjmașilor lor din motive disciplinare. Uneori am fost tentați să credem că El i-a

părăsit cu bucurie, mulțumit că au fost pedepsiți pentru eroarea lor.

Este adevărat că Scriptura este plină de acest limbaj punitiv, pe care îl pot depăși, citind printre rânduri, doar cei „a căror minte s-a deprins, prin întrebuintare, să deosebească binele și răul.” Lor li s-a oferit, ici colo, câte o rază din sfâșierea de inimă pe care o suportă Dumnezeu atunci când este constrâns să lase pe aleșii Săi să plece pe un drum care duce la moarte. De exemplu, în Osea 11:8: „Cum să te dau Efraime? Cum să te predau Israele? Cum să-ți fac ca Admei? Cum să te fac ca Țeboimul? Mi se zbate inima în Mine, și tot lăuntrul Mi se mișcă de milă!”

Ce a făcut Dumnezeu Admei și Țeboimului? Credința populară spune că Dumnezeu le-a nimicit aruncând foc din cer asupra lor. Adma și Țeboim erau cetăți din câmpie, distruse odată cu Sodoma și Gomora (vezi Gen 10:19). Dar versetul din Osea spune că inima lui Dumnezeu este cuprinsă de chin atunci când trebuie să „dea,” sau să părăsească pe cineva care s-a bucurat de privilegiile protecției Sale. Atunci când Efraim alege să se alipească de idoli, Dumnezeu nu mai are libertatea să protejeze, iar faptul de a-l lăsa să plece pe drumul pierzării devine agonizant pentru El. Nu așa s-a întâmplat cu Sodoma și Gomora? Dumnezeu a trebuit să-i predea, deoarece ei L-au părăsit, L-au alungat din mijlocul lor și au ales plăcerea păcatului obținută din închinarea la idoli.

„Domnul i-a zis lui Moise: ‘Tată, tu vei adormi împreună cu părinții tăi. Și poporul acesta se va scula și va curvi după dumnezeii străini ai țării în care intră. Pe Mine Mă va părăsi, și va călca legământul Meu pe care l-am încheiat cu el. În ziua aceea, Mă voi aprinde de mânie împotriva lui. Îi voi părăsi, și-Mi voi ascunde Fața de ei. El va fi prăpădit, și-l vor ajunge o mulțime de rele și necazuri; și atunci va zice: ‘Oare nu m-au ajuns aceste rele din pricină că Dumnezeul meu nu este în mijlocul meu?’ Și Eu Îmi voi ascunde Fața în ziua aceea, din pricina tot răului pe care-l va face, întorcându-se spre alți dumnezei” (Deut 31:16-17).

Da, Dumnezeu Se „mânie” când poporul Său alege idolatria guvernării lui Satana, dar atunci când Se mânie, El le respectă dreptul

de alegere și Se retrage fără să-i amenințe cu moartea. Dar în acest moment intervine marea conspirație. Satana este prezent pe scenă, având grijă ca mulțimea de „rele și necazuri” care se abat peste oameni să pară a veni din mânia lui Dumnezeu. Nu a fost aceasta tehnica lui folosită mereu în „Operațiunea Denigrarea”? Nu cad în capcana aceasta chiar teologii cei mai luminați ai tuturor timpurilor, numind multele „rele și necazuri” produse de izgonirea harului protector ca fiind „acte ale lui Dumnezeu”?

Cândva, nu prea departe în viitor, un grup de oameni vor avea acces la arhive și vor putea analiza corect mojiile din „Operațiunea Denigrarea,” în care Dumnezeu a fost prezentat omenirii ca fiind un tiran. Ferice de cei care astăzi, prin credință, înțeleg această operațiune și fac să strălucească lumina slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos.

Operațiunea „Denigrarea” – CAZUL UZA –

Ni se spune că Satana face „eforturi permanente” de a „reprezenta greșit caracterul lui Dumnezeu, natura păcatului și adevăratele puncte în dispută din marea controversă” (GC 569). Mai este cazul să ne întrebăm cât de eficiente au fost aceste „eforturi permanente”? Teologia poporului ales este cea mai bună vitrină în care sunt expuse bijuteriile acestor reprezentări greșite ale caracterului divin. Iar construcțiile acestea uluitoare sunt așezate pe evenimente și fapte pervertite în operațiunea „Denigrarea.”

Un asemenea fapt este cazul Uza.

După o perioadă de pribegit pe la filistenii, chivotul legământului ajunge în Israel, în împrejurări nu tocmai naturale. Este depozitat în casa unui oarecare Abinadab, un levit din Chiriat-Iearim, de unde David îl preia pentru a fi instalat la locul lui în cortul Domnului, în cetatea lui David. Chivotul este așezat într-un car tras de boi (deși nu acestea erau instrucțiunile lui Moise), condus de fiii lui Abinadab, și întreaga procesiune, peste treizeci de mii de militari de elită, pornește spre destinație. Pe drum, din cauza gropilor, boii s-au poticnit, carul s-a înclinat periculos iar chivotul risca să se prăbușească la pământ. Uza, unul dintre cei care supravegheau carul, a apucat chivotul spre a împiedica răsturnarea lui. În aceeași clipă el a fost lovit de o moarte fulgerătoare. Raportul biblic spune că Domnul S-a mâniat pe Uza și l-a omorât (2 Sam 6:7).

Acest episod întărește credința că, atunci când Se mânie, Dumnezeu omoară. Omoară rapid, fără avertizare, fără milă, fără să caute soluții de corectare. Uza a fost lovit brutal, deși motivul intervenției lui a fost cât se poate de spontan. Leviții responsabili cu transportul chivotului nu erau prin preajmă, și dacă erau nu s-au prea înghesuit să-și facă treaba. Uza a crezut că face un lucru bun, împiedicând

răsturnarea chivotului, care ar fi produs eventuale stricăciuni. Sigur, învățase și el la școala de sabat că atingerea chivotului fusese interzisă de Dumnezeu. Înțelegea și simbolistica acestei interdicții, că lucrarea lui Dumnezeu nu are nevoie de ajutor omenesc. Dar acum se părea că lucrarea lui Dumnezeu se poticnise cumva. Israel fusese învins de filistenii. Aceștia furaseră chivotul, semn al dizgrației totale din partea lui Iehova, iar hoții care atinseseră chivotul nu muriseră și nu se spune nicăieri că ei ar fi avut de partea lor vreun grup de leviți corupți care să transporte obiectul sfânt. În plus, chivotul stătuse în casa lor mai bine de treizeci de ani, fără incidente notabile, iar familia lor era din seminția lui Levi.

Dacă Dumnezeu era prezent în acest proiect de relocare a chivotului, nu era El interesat să-l salveze pe Uza, evitând astfel un întreg șir de evenimente ciudate care au rezultat de aici? De exemplu, putea face ca boii să nu se împiedice, iar Uza ar fi trăit astfel până la adânci bătrâneți; David ar fi dus chivotul la Ierusalim, așa cum plănuise, și nu s-ar mai fi speriat de chivotul pe care el îl vedea acum ucigător de oameni; și, cel mai important, generațiile următoare, până în ziua de azi, nu ar fi cunoscut pe Dumnezeu ca pe un ucigaș violent.

Tot episodul pare regizat astfel ca Uza să fie omorât. El și frațele lui sunt numiți să se ocupe de car, boii se împiedică destul de „natural,” carul este gata să se răstoarne și să arunce în șanț chivotul legământului, iar puterea protectoare a lui Dumnezeu nu se manifestă în toate aceste etape, ca apoi dreptatea Sa să-l lovească mortal pe Uza.

Este Dumnezeu un strateg viclean, care manipulează evenimente și persoane spre a-și atinge scopurile criminale? Își folosește El puterea de disimulare spre a lovi ținte ușoare și vulnerabile? Dacă dorea să scape de Uza avea El nevoie să inventeze situații plauzibile care să justifice crima? Este El constrâns de păcătoșenia oamenilor să folosească tehnici teroriste, operațiuni de comando care să surprindă pe dușman cu garda jos?

Astăzi avem extrem de puține detalii despre cazul Uza. Totuși, analizându-l în lumina care se revarsă de la Golgota, pare mult mai probabil ca regizorul în acest caz să fie Marele Arhitect. El avea de

câștigat infinit mai mult decât Dumnezeu, iar procedeul folosit – lovește și dispare – face parte din panoplia lui de arme strategice. Putea el rata ocazia de aur pe care i-o oferea poporul ales, folosind nepotrivit simbolurile sfinte fără a cere sfatul lui Dumnezeu? Fiind descoperit, în afara protecției harului divin, Uza a fost lovit mortal de către marii conspiraționiști. Cazul se integrează perfect în „efortul permanent” de a deforma caracterul lui Dumnezeu și natura păcatului.

Aflat la locul crimei spre a salva și vindeca, Dumnezeu a fost acuzat și suportă până în ziua de azi consecințele acelei acuzații. Ca și David, care a refuzat de frică să mai aibă vreo legătură cu „tronul harului,” milioane de oameni stau departe de Dumnezeu, pe care Îl percep a fi arbitrar, aspru, crud, violent.

Tot la fel și din aceleași motive, poporul rămășiței evită locul de întâlnire cu Dumnezeu, refuză să devină un templu al lui Dumnezeu prin Duhul, disprețuiește chemarea la părtășia cu natura divină, refuză nunta. În același timp, ei refuză să creadă că imaginea lor despre Dumnezeu este modelată de acuzatorul fraților în „Operațiunea Denigrarea.”

AUDIENȚĂ MAXIMĂ PENTRU SPECTACOLUL VEACURILOR

De ce sunt înviați păcătoșii la sfârșitul mileniului?

Profețiile ultimelor zile descriu scenariul final în linii destul de clare. La a doua venire a lui Hristos, sfinții sunt luați la cer, păcătoșii pier în cataclismele produse de ultimele evenimente, iar planeta rămâne pustie timp de o mie de ani, un spectacol dezolant pentru Lucifer și tovarășii lui. La sfârșitul celor o mie de ani, cortul lui Dumnezeu cu oamenii coboară pe pământ, iar păcătoșii sunt înviați fără să lipsească unul, de la Cain până la ultimii locuitori ai ultimei generații. Are loc acolo o întâlnire cum nu a mai fost niciodată. Planeta Terra devine locul de întâlnire al tuturor ființelor implicate în marea controversă, de la îngeri la oameni. Cu o singură lipsă: Fiul prețios al lui Dumnezeu, lovit de moarte de rana fiicei poporului Său.

În fața acestei audiențe maxime, Dumnezeu prezintă un spectacol de o grandoare fără margini. Acum fără cortină, istoria lumii se desfășoară în toată claritatea ei. Planul de mântuire este prezentat în cele mai mici detalii. Ce urmărește Dumnezeu?

Păcătoșii veacurilor au trăit așa cum au dorit. Nu au socotit că oferta lui Hristos este destul de serioasă pentru ei. Nu au crezut că neprihănirea „înalță o națiune,” cu atât mai puțin că ea ar fi necesară într-o lume ca a noastră. Au murit în rebeliune. Destinul lor este sigilat. De ce ar mai trebui aduși la viață? Pentru a li se oferi o porție dublă de tortură? Spre a li se arăta ce au pierdut? Au scăpat prea ieftin cu prima moarte, iar păcatul lor cere o pedeapsă mai aspră? Cam acestea sunt explicațiile teologiei creștine a evului mediu pentru moartea a doua. Acestea sunt și explicațiile bisericii rămășiței din zilele noastre. Ele se potrivesc perfect cu imaginea deformată pe care am moștenit-o despre caracterul lui Dumnezeu din secolele de beznă papală. Un Dumnezeu „drept” nu poate lăsa să scape așa ușor

pe marii păcătoși. Ei sunt aduși la viață și torturați până ce dreptatea divină este împlinită cu ei.

Neprihănirea lui Hristos oferă o perspectivă complet diferită pentru aducerea la viață a păcătoșilor veacurilor. Nu, Dumnezeu nu este însetat de răzbunare. Tortura nu se găsește pe lista procedurilor Sale cu ființele create liber. Scopul aducerii lor la viață este mult mai important decât am crezut noi.

În lumea neprihănirii, care este o societate a desăvârșirii, pieirea unei ființe este o tragedie fenomenală, care zguduie din temelii familia universală și pune în alertă maximă întreaga suflare, de la conducerea universului până la cea mai îndepărtată planetă. Moartea este ceva îngrozitor și de neînchipuit. Fiind o guvernare morală, pentru Dumnezeu este inacceptabil ca o ființă să fie lăsată să dispară pentru totdeauna fără ca ea să înțeleagă și să accepte că această tragedie cumplită este rezultatul propriei ei alegeri, și că Dumnezeu nu are absolut nici un amestec în moartea ei.

Astfel, prin fața ochilor acelei gloate fără număr trece istoria mântuirii, ca și istoria amăgirii. Fiecare vede clar intervenția delicată a lui Dumnezeu în viața lui, și reacțiile de împotrivire la vocea milei, în miile de ipostaze ale vieții. Și Dumnezeu nu Se oprește aici. El mai face ceva. Pe toată durata filmului vieții, fiecare poate constata cu ușurință că Dumnezeu nu le-a produs niciodată vreo suferință, că prezența Sa lângă ei a fost doar una de vindecare, mângâiere, încurajare și salvare. Ei văd bine că altcineva le-a produs toată suferința, i-a îndemnat să trăiască în nelegiuire și i-a îmbătat cu o evanghelie neputincioasă. Acum ei constată că Satana a fost nimicitorul, iar Dumnezeu restauratorul. Acest lucru este vital înainte ca ei să fie „lăsați să culeagă ce au semănat,” adică să se despartă de izvorul vieții și să pășească în moartea a doua. În cunoștință de cauză, ei trebuie să declare în auzul universului spectator că Dumnezeu nu are nici o vină pentru moartea lor, că totul este cauzat de propria lor alegere încăpățanată, care nu a vrut să meargă pe căile neprihănirii. Dumnezeu este astfel eliberat de acuzațiile mincinoase care I-s-au adus mii de ani. Memoria colectivă este satisfăcută. Raportul universal este curat. Toți cei care au dispărut au declarat că moartea este despărțirea

voluntară de izvorul vieții și nu decizia abuzivă a Conducătorilor universului. În fața juriului ceresc, ei au recunoscut că sunt singurii vinovați pentru soarta lor. Aceasta este semnificația declarației lor finale „Drepte și adevărate sunt căile Tale, Doamne!”

Acesta este motivul pentru care Dumnezeu organizează acest spectacol grandios, iar audiența va fi maximă. Marea controversă se încheie odată cu înțelegerea faptului că Dumnezeu nu omoară pe nimeni, iar moartea este despărțirea voluntară de izvorul vieții, renunțarea de bună voie la natura divină, indispoziția de a fi un templu pentru locuirea Duhului Sfânt.

Avem privilegiul să înțelegem acest lucru acum – și să fim vindecați. De ce să așteptăm să-l înțelegem la sfârșitul mileniului?

În cadrul spectacolului final, în care Dumnezeu descoperă caracterul Său, natura păcatului și implicațiile operațiunilor din marea controversă, se întâmplă un lucru fenomenal. Dumnezeu face o ofertă amețitoare, care ia prin surprindere absolut pe toată lumea. El spune gloatelor înviate, care tocmai au înțeles natura rebeliunii pe care au ales-o în viață, că, din punctul Lui de vedere, harul nu este închis. Porțile cetății sfinte sunt deschise pentru oricine dorește să intre. Dumnezeu dorește să vindece pe oricine, chiar în această clipă fatală a istoriei, când fiecare vede realitatea așa cum este.

Dar nimeni nu răspunde acestei oferte uluitoare. Nici un păcătos nu pășește prin porțile deschise. Din contră, o furie satanică îi cuprinde pe toți, patimile sunt stârnite de prezența neprihănirii și a bunătății nemeritate, iar ei se prind în vârtejul violenței, unii împotriva celorlalți sau toți împotriva lui Satana și a îngerilor lui. Armele pe care le pregătiseră împotriva cetății sfinte sunt folosite acum pentru auto-distrugere. Miile de focoaase nucleare, armate pentru apărarea planetei, sunt detonate în nebunia colectivă care i-a cuprins.

Cum este posibil așa ceva? De ce nu profită ei de această ofertă inimaginabilă? Ce îi face să refuze propunerea de iertare și invitația de a fi salvați?

Lumile neprihănite, demonii și oamenii, asistă acum la una dintre cele mai eficiente lecții despre natura păcatului. Sub ochii lor

se desfășoară o scenă cumplită, despre care Dumnezeu a avertizat chiar la începutul marii lupte. Este o demonstrație copleșitoare despre natura distrugătoare a despărțirii de izvorul vieții.

Respingând insistentele apeluri ale Duhului, păcătoșii ajung într-o stare în care nu mai pot suporta neprihănirea. Pentru ei, slava caracterului lui Dumnezeu este un foc mistuitor, de care fug cu toată puterea lor. Mințile lor au suferit o mutație fatală, producând organismului o asemenea agonie în prezența neprihănirii încât doresc mai degrabă moartea. Rațiunea nu i-a părăsit, ei recunosc faptul că Dumnezeu a procedat corect cu ei. Ceea ce îi îngrozește de moarte este hidoșenia pe care o descoperă în ei, urâciunea tainei fărădelegii descoperită de proiectoarele orbitoare ale neprihănirii. Ei văd acum, gol golul, caracterul monstruos al păcatului, diformitatea uluitoare a inimii nerenăscute, simt cât de crud se putea, adevărul descrierii divine făcută sufletului omenesc despărțit de Dumnezeu: „Tot capul este bolnav, și toată inima suferă de moarte! Din tălpi până-n creștet, nimic nu-i sănătos: ci numai răni, vânătăi și carne vie, nestoarse, nelegate, și nealinate cu untdelemn” (Isa 1:5-6).

Cu durere profundă, Dumnezeu cere ca porțile cetății sfinte să se închidă, o ultimă protecție pentru inimile care „suferă de moarte” la vederea neprihănirii. Până în ultima clipă a istoriei păcatului, Dumnezeu S-a dovedit bun, generos, iertător, dispus să vindece fără condiții. Acum înțeleg toți natura ucigașă a păcatului, despre care cerul a avertizat la un preț infinit. Acum toți își aduc aminte de cuvintele din Eden, „vei muri negreșit.” Se împlinește profeția lui Maleahi: „Și veți vedea din nou atunci deosebirea dintre cel neprihănit și cel rău, dintre cel ce slujește lui Dumnezeu și cel ce nu-I slujește” (Mal 3:18).

Prieteni, ce fericire pentru unii care pot vedea de pe acum această deosebire! Și asta doar datorită aprecierii frumosului caracter al lui Dumnezeu descoperit în neprihănirea lui Hristos.

CARACTERUL LUI DUMNEZEU ÎN INSTANȚĂ

De la începutul mării lupte și până la încheierea ei, opera cea mai de seamă a îngerului rebel a fost să stârnească pe alții împotriva lui Dumnezeu. El s-a specializat în aducerea lui Dumnezeu în fața instanței universale. Fiecare generație de oameni a fost angajată de el în acest scop. Astfel și-a câștigat numele pe care i l-au dat unii scriitori biblici: Acuzatorul.

Într-un fel sau altul, fiecare generație a avut plângerile ei cu privire la Dumnezeu și la procedura Sa cu păcatul și păcătoșii. Începând cu Eva, amăgită să creadă că Dumnezeu este vinovat pentru problemele ei, și până la ultima generație care va vedea revenirea lui Hristos, toți oamenii au fost împinși în acest joc murdar.

Cazul lui Iov este poate cel mai grăitor. După ce l-a lovit mișelește, prin spatele cortinei, lăsându-l fără avere și copii, Acuzatorul își trimite slujitorii ca să-l atragă și pe Iov în corul celor care vor să-l vadă pe Dumnezeu în fața instanței de judecată. Cei patru mari teologi fac tot ce le stă în putere spre a-l convinge pe Iov că Dumnezeu este Cel care l-a adus în starea de mizerie cruntă în care se află, și că aceasta este plata pentru păcatul lui. Deși în pragul disperării, Iov nu se lasă atras în acest complot mizerabil. Raportul spune că el nu s-a apucat să-L acuze nebunește pe Dumnezeu.

La fel s-a întâmplat cu generația poporului ales la prima venire a lui Hristos, numai că de data aceasta Acuzatorul a avut un succes răsunător. El a reușit așa de bine cu clasa academică a lui Israel, încât aceștia au obținut condamnarea la moarte a lui Dumnezeu în trup și denigrarea caracterului lui Dumnezeu pentru multe generații de creștini, printre care se numără și multe generații ale poporului nostru. Iată un pasaj inspirat:

„Iudeii acuzau pe Hristos că degradează sabatul, deși El nu făcea decât să îl refacă în adevăratul lui caracter. Interpretările pe care rabinii le dădeau legii, toate regulile lor minuțioase și obositoare, îndepărtau sabatul de la adevăratul lui scop și dădeau lumii o imagine falsă despre legea divină și despre caracterul lui Dumnezeu. Învățăturile lor prezentau un Dumnezeu care a dat legi imposibil de păzit chiar pentru iudei, cu atât mai puțin pentru alți oameni. În firea lor pământească, despărțiți de Dumnezeu în spirit dar pretinzând că Îl servesc, ei făceau chiar lucrarea pe care o dorea Satana de la ei – pornind pe un drum care urma să aducă caracterul lui Dumnezeu în fața instanței, făcându-i pe oameni să privească la Dumnezeu ca fiind un tiran; să creadă că păzirea sabatului, pe care o cerea Dumnezeu, îi face pe oameni împietriți, fără simpatie și cruzi” (GCBull 1895).

Cred că acesta este un caz unic în Spiritul Profetic unde serva Domnului folosește expresia **impeach** (a discredita, a pune sub acuzație) cu privire la caracterul lui Dumnezeu. Expresia mai înseamnă „a acuza,” „a trimite în fața instanței,” „a da în judecată,” „a persecuta.” Milioane de oameni au fost inspirați de Acuzatorul să cheme în instanță pe Dumnezeu pentru suferința insondabilă pe care o suportă în această lume. Milioane au fost făcuți să creadă că Dumnezeu este un tiran fără suflet, dispus să maltrateze pe propriii Lui copii de dragul justiției divine.

Ce succes răsunător a obținut Acuzatorul cu poporul bisericii rămășiței! Clasa academică a poporului lui Dumnezeu de astăzi susține cu înfocare că Dumnezeu va omorî pe toți cei care vor face greșeala să aleagă altfel decât a hotărât El cu privire la ei. Ei spun bisericii, cât se poate de public, că Dumnezeu, dacă nu le poate suci mâna la spate prin amenințări sau promisiuni, în final îi va arunca în iazul de foc – versiunea scurtă. În același timp, ei păstrează o tăcere mormântală cu privire la natura păcatului, adevăratul ucigaș de oameni. Ei nu cred că păcatul – despărțirea voluntară de izvorul vieții – are puterea să arunce în gheenă și sufletul și trupul.

Așa se face că ne trezim astăzi alături de marele Acuzator, sprijinindu-l în opera lui de a păstra pe banca acuzării caracterul lui

Dumnezeu. În timp ce lumea piere din lipsa cunoașterii lui Dumnezeu. În timp ce solia îngerului al treilea este tot mai adânc îngropată de păzitorii legii. În timp ce îngerii abia mai pot ține în loc vânturile pământului. În timp ce guvernarea divină este tot mai compromisă pe această planetă bolnavă.

„LUCRAREA LUI CIUDATĂ”

Când este vorba să susțină implicarea directă a lui Dumnezeu în distrugerea finală a păcătoșilor, teologia adventistă contează mult pe o expresie faimoasă din Isaia 28,21: „Căci Domnul Se va scula ca la muntele Perațim, și Se va mânia ca în valea Gabaonului, ca să-Și facă lucrarea, lucrarea Lui ciudată, ca să-Și împlinească lucrul, lucrul Lui nemaiauzit.” Se crede că acest verset este o salvatoare punte de legătură între mila și dreptatea lui Dumnezeu.

Savanții noștri nu riscă să-L facă pe Dumnezeu în față tiran și criminal, recunoscând iubirea, mila și răbdarea Lui, dar nici nu reușesc să scape de învățătura evului mediu despre focul veșnic. Așa că au găsit soluția în acest verset din Isaia (deși pe noi ne condamnă că folosim câteva versete – desigur, „scoase din context” – spre a prezenta caracterul nonviolent al Tatălui nostru). Ei vor să spună că Dumnezeu este infinit în milă și răbdare, dar atunci când evenimentele din marea controversă depășesc un anumit grad de risc, pentru guvernarea divină sau pentru copiii Săi preferați, El poate recurge la acte contrare neprihănirii, care sunt numite „lucrarea Lui ciudată.” „Lucrare ciudată” evident, în contrast cu lucrarea Lui normală, de a iubi, îndruma, avertiza, mângâia, vindeca și mântui. Această idee a fost săpată adânc în conștiința adventistă. Ea a format generații întregi de creștini cu privire la procedura lui Dumnezeu cu păcatul și păcătoșii, contribuind la grosimea stratului de moloz care s-a așezat peste minunea și slava Scripturii, caracterul lui Dumnezeu.

Expresia „lucrarea Lui ciudată” nu apare în Biblie decât o singură dată, în Isaia 28, ca și expresia „lucrul Lui nemaiauzit” din același verset. Când citim capitolul 28 din cartea lui Isaia, constatăm cu surprindere că subiectul nu este despre evenimentele finale, despre distrugerea păcătoșilor sau despre iazul de foc, așa cum ne-am fi așteptat. Din contră, în centrul atenției se află „bețivii lui Efraim” și

cununa lor îngâmfată. Domnul are o problemă serioasă cu „batjocoritorii” care stăpânesc „peste poporul acesta din Ierusalim” (vers. 14). Este vorba de cearta milenară pe care Domnul o are în familia Sa, cu liderii poporului Său, târâți mișelește în fiecare generație la picioarele lui Baal și a politiciii lui respingătoare. Nu ar fi normal ca expresia noastră să se refere la reacția lui Dumnezeu, cu adevărat ciudată, față de clasa conducătoare a poporului ales, îngerul bisericii, atunci când acesta a ales să întoarcă spatele neprihănirii din dragoste pentru Baal în miile de ipostaze în care acesta s-a deghizat de-a lungul secolelor?

Priviți la „bețivii lui Efraim” din timpul lui Ilie, care au dus poporul la picioarele lui Baal pe nesimțite, obligând astfel pe Dumnezeu să Se depărteze de obiectul iubirii Sale de pe pământ, biserica Sa. Să fie obligat să plece și să abandoneze poporul Său iubit în mâna lui Satana și a urii lui criminale este, pentru Dumnezeu, o lucrare cu adevărat ciudată. Agonia aceasta a lui Dumnezeu este surprinsă de Ieremia în multiple ipostaze:

„M-au părăsit și au adus tămâie altor dumnezei și s-au închinat înaintea lucrării mânilor lor” (1:16)

„Ce nelegiuire au găsit părinții voștri în Mine, de s-au depărtat de Mine, și au mers după nimicuri și au ajuns ei înșiși de nimic?” (2:5)

„Mirați-vă de așa ceva, ceruri, înfiorați-vă de spaimă și groază, zice Domnul. Căci poporul Meu a săvârșit un îndoit păcat: M-au părăsit pe Mine, Izvorul apelor vii, și și-au săpat puturi, puturi crăpate, care nu țin apă” (2:12,13)

„Tu singur te pedepsești cu răutatea ta și tu singur te lovești cu necredințioșia ta, și vei ști și vei vedea ce rău și amar este să părăsești pe Domnul, Dumnezeu tău, și să n-ai nici o frică de Mine, zice Domnul, Dumnezeul oștirilor” (2:19)

„Cum poți să zici: ‘Nu m-am spurcat, și nu m-am dus după Baali?’ Privește-ți urma pașilor în vale, și vezi ce ai făcut, dromaderă iute la mers și care bați drumurile și le încrucișezi!” (2:23)

Bețivii lui Efraim și batjocoritorii din Ierusalim nu au recunoscut niciodată, dar absolut niciodată, că s-au „dus după Baali.” Baalim a știut mereu cum să procedeze cu „batjocoritorii din Ierusalim.”

Amestecă devoțiunea cu diplomația, sfințenia cu politica, și scena este pregătită pentru orbire spirituală. Până la închinarea deschisă la Baal nu mai este decât un pas, iar cununa lui Efraim devine tot mai îngâmfată, convinsă că este cununa Domnului, autentică și neîntinată.

Priviți la „batjocoritorii” care stăpâneau peste „poporul din Ierusalim” în timpul Domnului Hristos. Sinedriul, coroana națiunii, era pe deplin convins că reprezintă și servește interesele viului Dumnezeu. Erau urmașii lui Moise, slujitorii Domnului. Poporul privea la ei ca fiind păzitorii luminii, speranța finală a națiunii, gardienii doctrinei, unicul izvor de lumină cerească. Decizia lor devenea glasul lui Dumnezeu pe pământ. În realitate, ei erau cea mai eficientă unealtă în slujba lui Baal. Sub influența și autoritatea Sinedriului, poporul ales a refuzat pe Mesia, ultima speranță după lungul șir de mesageri omorâți deoarece vorbeau de rău cununa îngâmfată a lui Israel.

Înțelegând amăgirea profundă în care se află reprezentanții poporului ales, Isus plângea. Ce putea Dumnezeu să mai facă unui popor care cerea insistent, prin cea mai autorizată voce, să fie lăsat în pace? Singura procedură conformă cu neprihănirea era să le împlinească dorința și să îi lase pe drumul lor. De secole cereau ei „să fie lăsați în pace cu Sfântul lui Israel,” în ciuda avertizărilor pline de dragoste că drumul pe care au pornit este fatal. Israel respingea ultima tentativă a harului salvator, obligând pe Dumnezeu să facă „lucrarea Lui ciudată,” de a se depărta de singurul obiect al grijii și iubirii Sale de pe pământ. Istoria ne-a îngrozit cu raportul ei despre consecințele acestei lucrări ciudate. Israel, lumina ochilor lui Dumnezeu, a fost măcelărit cu sălbăcie de dușmanii lui, măcel care continuă până în zilele noastre, cu toate eforturile comunității internaționale de a-l stopa.

Cum este posibil ca cei mai buni și mai străluciți membri ai poporului lui Dumnezeu să nu înțeleagă subtilitatea manevrelor lui Baal? De ce oare „cununa lui Efraim” se lasă dusă în necurmăte răătăcirii, antrenând astfel poporul într-o idolatrie perversă și ticăloasă? De ce li se pare lor viabilă calea împotrivirii față de soliile venite din cer? Cum se face că Baal a fost preferat întotdeauna, iar Hristos

lepădat, și aceasta în timp ce declară cu convingere că slujesc lui Dumnezeu?

Niciodată clasa conducătoare a poporului ales, de la Regele Saul și până astăzi, nu a dorit în particular, și nu a declarat public, că vrea să servească altcuiva în afară de Dumnezeu. Atunci de ce vorbește Duhul așa: „Dar tu zici: «Degeaba, nu! Căci iubesc dumnezeii străini, și vreau să merg după ei»” (Ier 2:25) Să fie aceasta o dorință ascunsă, adânc înrădăcinată în meandrele sufletului omenesc, pe care doar Duhul să o poată sesiza? Ne vedem și noi în această ipostază nefericită? Suntem dispuși să plecăm urechea la avertizările Duhului, atunci când nu vedem realitatea la fel ca El? Ni se poate întâmpla și nouă ceva de genul acesta: „Grozave lucruri, urăcioase lucruri se fac în țară. Proorocii proorocesc neadevăruri, preoții stăpânesc cu ajutorul lor, și poporului Meu îi plac aceste lucruri. Dar ce veți face la urmă?” (Ier 5:30,31).

Ce vom face „la urmă,” când Domnul va fi obligat de împietrirea noastră să facă „lucrarea Lui ciudată,” lăsându-ne pe drumul iubit de noi, așa cum a lăsat pe Israel de atâtea ori în istoria lui zbuciumată? „Efraim s-a lipit de idoli; lăsați-l în pace.”

Ca totdeauna în trecut, Laodicea noastră aleargă și ea „în Asiria și Egipt” după respectabilitate și recunoaștere internațională prin diplomație și eforturi de imagine. Ne așezăm și noi la masa negocierilor internaționale, sperând să ajungem „capul și nu coada” în competiția pentru secolul 21. Suntem cât se poate de reticenți la sugestia că umblăm și noi după dumnezeii acestui veac și că ne place să cochetăm cu ei, deși ne implicăm tot mai serios în vârtejul politicii internaționale, prin tot felul de asociații și alianțe, unele dintre ele cât se poate de improbabile.

Ce tragedie ar fi ca poporul acesta favorizat să repete erorile trecutului, obligând pe Dumnezeu să declare cu durere: „Laodicea s-a lipit de idoli; lăsați-o în pace.”

Să revenim la capitoul 28 din Isaia, cu faimoasa lui expresie „lucrarea ciudată” a lui Dumnezeu, „lucrul Lui nemaiauzit.” După ce se plânge de bețivii lui Efraim și îngâmfarea lor total nepotrivită pentru un consiliu al poporului lui Dumnezeu, profetul începe să

detalieze natura problemelor lui Israel. El constată că sfatul națiunii este lovit de o stare de beție ciudată, care afectează oficiul înalt pe care îl reprezintă:

„Dar și ei, se clatină de vin, și băuturile tari îi amețesc; preoți și prooroci sunt îmbătați de băuturi tari, sunt stăpâniți de vin, au amețeli din pricina băuturilor tari; se clatină când proorocesc, se poticnesc când judecă. Toate mesele sunt pline de vărsături murdare, și nu mai este nici un loc curat” (vers. 7).

Sigur că aici este vorba despre o beție spirituală, iar originea băuturilor respective se află mai mult ca sigur în cupa acelei doamne din cârca fiarei, despre care poporul nostru știe foarte bine. Teologia națiunii, prin prooroci, și predicarea la sinagogă, prin preoți, erau grav afectate de amestecul subtil de învățături păgâne, împrumutate de la națiunile din jur, pe care Israel le-a invidiat mereu, și pe care le-a imitat mereu. Asiria și Egiptul au fost mereu o sursă de inspirație și atracție pentru ei. Când se simțeau amenințați, alergau după ajutor pe la înaltele foruri, așa cum facem și noi astăzi. Căutau alianțe cu necredincioșii spre a obține câteva drepturi sau libertăți, pe care le primeau, evident, căci stăpânitorul lumii acesteia este dispus să ne ofere toate drepturile din lume dacă ne aliem cu el.

Batjocoritorii aceia din Ierusalim, beți dar nu de vin, erau extrem de înverșunați pe profetul Domnului, care îi tracasa cu solia lui stânenitoare, iar Isaia simte opoziția la fel de dureros ca și ceilalți soli pe care Dumnezeu i-a trimis la poporul Său.

„Ei zic: ‘Pe cine vrea el să învețe înțelepciunea? Cui vrea să dea învățături? Unor copii înțărcați de curând, luați de la sân? Căci dă învățătură peste învățătură, învățătură peste învățătură, poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă, puțin aici, puțin acolo’” (vers. 9, 10).

Nu aceasta a fost reacția mai marilor noștri în toate timpurile? Nu așa au reacționat aleșii noștri și la Minneapolis, atunci când Domnul a trimis „o foarte prețioasă solie” prin frații Waggoner și Jones? Nu se întâmplă astăzi exact la fel când Domnul trimite prețioase raze de lumină despre caracterul Său, ca să fie pregătită calea îngerului din Apocalips 18?

În fața unei astfel de reacții, Isaia își varsă năduful:

„Ei bine! Prin niște oameni cu buze bâlbâitoare și cu vorbirea străină va vorbi poporului acestuia Domnul” (vers. 11).

Ce dezastru va fi când oameni „cu vorbirea străină” vor începe să mustre Israelul spiritual de azi că a întors spatele viului Dumnezeu și se închină lui Baal! Ce rușine insuportabilă va fi când oameni cu „buze bâlbâitoare” vor începe să propovăduiască solia îngerului al treilea, în timp ce teologii poporului lui Dumnezeu se ocupă de programe de partid, proiecte parlamentare, strategii de creștere, alianțe evanghelice și implementări de sistem.

„Ei bine,” spunem și noi ca Isaia, dacă acestea sunt prioritățile Miresei lui Hristos, ar fi înțelept să ne pregătim pentru „lucrarea Lui ciudată,” singura reacție posibilă în situația aceasta de nesfârșit dispreț față de ultima solie de har care trebuie să fie dată lumii. Dacă umblăm după ajutor prin alianțe cu ficele Babilonului, pe la organizațiile internaționale și în teologia evului mediu, ar fi bine să ne pregătim de „lucrul Lui nemaiauzit.”

„STRĂJERUL” EVITĂ ASUMAREA RESPONSABILITĂȚII

Într-un articol publicat în Curierul Adventist (octombrie 2004), intitulat „Străjerule, cât mai este din noapte?”, autorul încearcă să explice motivele amânării revenirii lui Hristos.

El recunoaște – o surpriză foarte plăcută pentru noi – că Hristos ar fi putut să revină oricând, de la înălțarea Sa la cer, dacă ar fi fost îndeplinite anumite condiții care, evident, nu au fost îndeplinite. El identifică, foarte corect, condiția primordială a revenirii ca fiind pregătirea unui popor care să posede caracterul lui Dumnezeu. Este citat paragraful din Parabole: „Când caracterul lui Hristos va fi în mod desăvârșit reprodus în poporul Său, atunci El va veni să-i ia la Sine, ca fiind ai Săi” (pag. 46, 47).

Ne bucură să vedem cum unul dintre străjerii de pe zidurile Sionului recunoaște public nevinovăția lui Dumnezeu în amânarea revenirii lui Hristos. Prea mult timp a fost învățat acest popor că Dumnezeu a stabilit în mod arbitrar o zi a revenirii, care nu va putea fi nici grăbită, nici amânată de vreo acțiune a bisericii Sale. Principiul secerișului a fost negat destul de mult în poporul nostru.

Absolut uluitor este faptul că autorul acestui articol participă cu un zel debordant la distorsionarea caracterului lui Dumnezeu, exact acel caracter despre care se plânge că nu este reprodus în poporul Său. El este cel mai înfocat apărător al teologiei evului întunecat despre caracterul lui Dumnezeu. În numărul din februarie 2002 al aceleiași publicații, autorul face eforturi disperate de a convinge biserica despre caracterul violent și crud al lui Dumnezeu. În articolul „Este Dumnezeu în stare să pedepsească?” el face o afirmație uluitoare, care este emblematică pentru teologia bisericii: „Dumnezeu are dreptul să pedepsească, a pedepsit și va pedepsi până la exterminare pe

cei care nu acceptă oferta mântuitoare prin Isus Hristos.” Cu alte cuvinte, „Iubește-Mă sau te extermin!”

Acesta este caracterul lui Hristos care trebuie „să fie reprodus în poporul Său,” ca a doua venire să nu mai fie amânată?

„Veniți la noi sau vă așteaptă iadul!” este ultima solie de har pe care Biserica Adventistă trebuie să o ducă lumii?

Dacă așa stau lucrurile, trebuie să spunem autorului că poporul nostru are demult acest caracter „în mod desăvârșit reprodus” în el și, prin urmare, trebuie să găsească alt motiv pentru amânarea revenirii lui Hristos.

Străjerul de pe zidurile Sionului este convins că Dumnezeu a omorât miliarde de oameni în trecut, iar la sfârșit, după cei o mie de ani, El va chema la viață pe toți locuitorii planetei spre a-i mai pedepsi încă o dată cu moartea. De data aceasta nu orice fel de moarte, ci una chinuitoare, proporțională cu ticăloșia lor din viață, fiind împiedicați să se consume în focul final doar pentru a fi chinuiți după standardele dreptății divine.

Aceste „standarde” da, sunt ale unui Dumnezeu, Dumnezeu al acestei lumi, dar în nici un caz ale Tatălui nostru ceresc:

„Efortul permanent al lui Satana este acela de a reprezenta greșit caracterul lui Dumnezeu, natura păcatului și adevăratele puncte în dispută din marea controversă. Sofisticările lui slăbesc obligațiile legii divine și dau oamenilor libertatea de a păcătui. În același timp, el îi face să cultive concepții false despre Dumnezeu, ca ei să Îl privească cu teamă și ură în loc de iubire. Cruzimea inherentă caracterului lui, el o atribuie Creatorului; această cruzime este întrupată în sistemele de religie și exprimată în moduri de închinare. Astfel, mințile oamenilor sunt orbite, iar Satana îi angajează ca agenți în războiul lui contra lui Dumnezeu. Prin concepții pervertite despre atributele divine, națiunile păgâne au fost făcute să creadă că este nevoie de sacrificii umane pentru a obține favoarea Divinității; cruzimi oribile au fost practicate în diversele forme ale idolatriei.

„Biserica Romano-Catolică, unind formele păgânismului cu creștinismul și, la fel ca păgânismul, reprezentând greșit caracterul lui Dumnezeu, a recurs la practici la fel de crude și revoltătoare. În

zilele supremației Romei se foloseau instrumente de tortură spre a se obține conformarea la doctrinele ei. Pentru cei care nu cedau pretențiilor ei exista rugul. Au avut loc masacre de o amploare care nu va fi descoperită decât în ziua judecării. Demnitarii bisericii studiau, sub călăuzirea lui Satana, instructorul lor, metode de tortură care să cauzeze cea mai mare suferință fără ca victima să-și piardă viața. În multe cazuri procesul acesta infernal era repetat până la limita suportabilității umane, până când organismul ceda, iar victima saluta moarte ca pe o dulce eliberare” (Tragedia veacurilor, pag. 569).

Noi condamnăm astfel de practici astăzi, dar nu erau ele făcute în credința că Dumnezeu „va pedepsi până la exterminare pe cei care nu acceptă oferta mântuitoare prin Isus Hristos”? Demnitarii bisericii catolice se bazau pe o concepție despre caracterul lui Dumnezeu pe care o apără și demnitarii bisericii noastre. Dacă despre acest fel de caracter este vorba, atunci Hristos putea reveni în timpul supremației papale, căci condițiile erau îndeplinite, caracterul era „desăvârșit reprodus” în poporul Său.

Străjerul-autor al articolului despre care vorbeam ieri incriminează poporul, sau pe Dumnezeu, pentru amânarea revenirii lui Hristos, deoarece caracterul lui Hristos nu este încă reprodus în biserică. Dacă scrierea caracterului lui Dumnezeu în suflet este lucrarea Duhului Sfânt, atunci de ce nu o realizează mai repede? Dacă poporul nu colaborează eficient, ce șanse sunt ca în viitor să se supună mai bine acestui proces?

Apoi se ridică o altă întrebare incomodă: Ce au făcut străjerii pentru a convinge poporul rămășiței că în inima lor caracterul lui Dumnezeu trebuie „reprodus desăvârșit”?

În primul rând, ei insinuează că nu este posibilă o reproducere desăvârșită a caracterului divin în sufletul omenesc, că acest lucru va fi realizat la apariția lui Hristos pe nori, când vom fi „transformați” în nemurire. Dacă nu va fi reprodus decât la înălțare, de ce nu vine Hristos, ca să poată avea loc „reproducerea desăvârșită”?

În al doilea rând, ei au făcut și continuă să facă eforturi serioase de a discredita adevărul că noi trebuie să devenim părtași de natură

divină, că Duhul Sfânt trebuie să locuiască în templul inimii, unde să scrie legea, caracterul lui Dumnezeu. Corpul pastoral din țara noastră a primit o lucrare, intitulată sugestiv „Calea yoga și Păcatul Cetății” scrisă de autori anonimi, în care erau avertizați că părtășia de natură divină ar fi misticism oriental. Străjerii de la nivel înalt nu au luat poziție împotriva acestei lucrări – deci o susțin tacit – pe când împotriva cărții „Păcatul Cetății,” care milita pentru taina evlaviei, Hristos în voi, s-au exprimat radical și fără ezitări. Acum se plâng de faptul că a doua venire este amânată deoarece caracterul lui Dumnezeu nu este încă „reprodus desăvârșit” în poporul Său.

În al treilea rând, la nivelul bisericii mondiale, ne aflăm într-o stare de permanentă opoziție față de ceea ce Spiritul Profetiei numea „ultimele raze de lumină, ultima solie de har.” Solii neprihănirii lui Hristos sunt discreditați fără încetare, iar cărțile lor tratate cu dispreț, acolo unde nu sunt chiar interzise. În „Calea consacrată către desăvârșirea creștină,” A.T. Jones vorbește lămurit și insistent despre scopul lui Dumnezeu de a locui în templul inimii în vederea reproducerii caracterului divin în el. Predicarea adventistă însă a coborât tonul la subiectul sanctuarului; nu trebuie să deranjăm pe vecinii noștri evanghelici cu doctrine obținute din „surse extra-biblice.”

Autorul articolului din Curierul Adventist rezolvă toate aceste probleme grave cu o frază cât se poate de nevinovată: „Și mișcarea adventistă de ziua a șaptea a avut experiențele ei triste.”

Nu, frate-străjer, acestea nu sunt doar niște „experiențe triste.” Acestea sunt motivele principale pentru care poporul bisericii rămășiței nu are în suflet caracterul lui Dumnezeu „reprodus desăvârșit” la această oră târzie a istoriei. Ani de zile le-am spus membrilor că locuirea lui Hristos în suflet este panteism, iar acum îi acuzăm indirect că ei sunt de vină pentru întârzierea revenirii lui Hristos. Permiteți-mi să vă parafralez:

„Așadar, Cât mai este din noapte?’ Răspuns: Până când străjerii de pe zidurile Sionului se vor trezi, vor primi cu bucurie solia neprihănirii lui Hristos, își vor cere scuze în fața juriului ceresc pentru nebunia de a numi panteism părtășia de natură divină, sau

se vor da la o parte din drum, lăsând ca lumina cerească să ajungă la popor în toată splendoarea ei.”

Aceasta este în total acord cu declarația Martorului Credincios și Adevărat, pe care Biserica Adventistă declară că dorește să-L onoreze.

Articolul se încheie cu o altă mare confuzie. Autorul pune o întrebare, pe care o identifică, pe bună dreptate, ca fiind esențială: „Cât timp ar fi necesar pentru pregătirea lumii pentru a doua venire?” Răspunsul dat este experiența Domnului Hristos, a cărui viață exemplară era în total dezacord cu spiritul vremii, și „pe care lumea nu L-a mai putut tolera” mai mult de trei ani și jumătate.

Dorim să atragem atenția autorului, cât și colectivului de redacție, că aici se face o confuzie monstruoasă. Nu „lumea” a fost cea care L-a respins pe Mântuitorul.

Nu „lumea” L-a declarat demonizat și făcător de rele.

Nu „lumea” L-a urmărit cu invidie și ură, stricându-I reputația, deformându-I cuvintele și acuzându-L că strică legea. Cei care au făcut toate aceste rele erau chiar conducătorii bisericii, speranța lui Israel, păzitorii luminii, cei mai privilegiați oameni de pe pământ, urmașii lui Moise în cel mai real sens.

Nu, stimați frați, nu „lumea” dorea să-L persecute pe Hristos. Reprezentantul Romei a declarat că inculpatul adus de ei spre condamnare este nevinovat. Soția lui Pilat avea urechi și o inimă sensibilă pentru glasul Duhului, dar demnitarii împietriți ai lui Israel nu. Generalii romani erau plini de admirație pentru Isus și apelau la El cu mare încredere pentru tămăduire. Nu șiau ei prea multe despre religia lui Israel, dar recunoșteau destul de ușor dragostea dezinteresată, în contrast marcant cu liderii poporului ales, îngroziți că Hristos ar putea să le fure scaunele cu succesul Lui printre membrii bisericii. În ziua răstignirii poporul ales a fost cel care a strigat „Răstignește-L!” deși „lumea” căuta orice soluție posibilă pentru a evita maltratarea unui nevinovat. Ca să-și atingă scopurile criminale, mai marii poporului ales au recurs la cea mai ticăloasă politică spre a suci mâna la spate acelei „lumi” care dorea să stea la litera și spiritul legii imperiului.

Pe această premisă falsă autorul clădește ilustrația finală: „Cât timp i-ar trebui lumii de astăzi să ajungă la aceeași hotărâre, dacă poporul lui Dumnezeu de astăzi ar reflecta pe deplin chipul lui Isus... Nu mă gândesc la toți cei 14 milioane de adventiști botezați... poate la 140 de mii, ceea ce înseamnă 1% din total... Cât timp ar putea fi tolerați aceștia de către o lume îngâmfată, dedată plăcerilor și înrobite de bunuri materiale?”

Dacă străjerii noștri ar fi dispuși să „recupereze memoria” și să-și „asume responsabilitățile” pentru greșelile trecutului, ar putea constata repede că cei 1% despre care vorbește autorul nostru sunt spulberați de biserică, nu de lume. În biserică li se pune pumnul în gură, li se mistifică afirmațiile, li se strică reputația, sunt ridiculizați, marginalizați, până când vocea lor nu se mai poate ridica peste tumultul de infamie și mediocritate care ne sufocă. Iar autorul articolului nu este străin de toate acestea.

Deocamdată, Hristos are o problemă cu biserica, mai precis cu îngerul ei, nicidecum cu lumea. El nu reproșează lumii că este ticăloasă, nenorocită, săracă, oarbă și goală.

Chiar paragraful cheie al articolului contrazice concluzia autorului. Dumnezeu spune că a doua venire este amânată de lipsa reproducerii caracterului divin „în poporul Său.” Aceasta este problema catastrofală care lovește biserica rămășiței, nicidecum opoziția lumii, răutatea ei sau decretul pe care le-ar putea emite contra noastră. Opoziția internă este cea care nu permite caracterului divin să fie reprodus în popor.

Cum să scrie Duhul Sfânt caracterul lui Hristos în inimile membrilor, când ei aud pe teologii bisericii că așa ceva este panteism? Cum să devină inimile lor temple ale Duhului Sfânt, când acest fundament al guvernării divine este batjocorit la amvonul nostru? Cum să aprecieze ei un caracter care, în situații de urgență, calcă legea dar rămâne sfânt? Ce valoare are scrierea în inimă a unui caracter care este prezentat membrilor a fi un amestec de neprihănire cu nelegiuire? Nu aceasta este esența laodiceanismului?

Dacă cei 1% sunt tratați cu violență acum, când doar vorbesc despre neprihănirea lui Hristos și cheamă la o reconsiderare a doctrinei

sanctuarului, ce va face biserica noastră cu ei dacă ar ajunge să „reflecte pe deplin chipul lui Isus,” așa cum spune autorul articolului? Slavă Domnului că ei n-au ajuns încă să reflecte chipul lui Isus; slavă Domnului că ei n-au fost făcuți încă părtași de natură divină. Nu cred că rezistau nici trei săptămâni și jumătate până îi declaram bolnavi de personalitate multiplă și îi duceam la vreun exorcist ortodox.

Când amvoanele și media adventistă se vor întoarce la adevărul care ne-a făcut o biserică a vremii sfârșitului, când solia neprihănirii lui Hristos va deveni „singurul subiect” de pe agenda bisericii, iar poporul nostru va descoperi că a trimis și păstrează în boxa acuzațiilor pe Cel Nevinovat, atunci am putea avea o șansă ca magnificul 1% să lumineze pământul cu slava lui Dumnezeu.

Până atunci, vom continua să scriem articole despre revenirea lui Hristos, vom deplânge starea jalnică din biserică și vom evita cu grijă să inițiem procesul vital de „recuperare a memoriei” și de „asumare a responsabilităților.” Iar raportul ceresc despre generația prezentă a liderilor bisericii va rămâne neschimbat: „Nedemni de încredere când sunt în joc interese majore.”

O PERSPECTIVĂ MAI LARGĂ A MARII CONTROVERSE

Controversa care a început în cer și care a produs pe pământ o guvernare alternativă, condusă de rebelii refugiați, a avut ca obiect central capacitatea neprihănirii de a produce o guvernare stabilă, care să ofere cetățenilor universului pacea, siguranța și libertatea necesare dezvoltării normale. Deși în Scriptură nu avem prea multe detalii asupra confruntării, înțelegem totuși că cea mai severă parte a bătăliei s-a desfășurat în cer, mult timp înainte de crearea Planetei Pământ.

Știm, de asemenea, că una din consecințele majore ale controversei a fost despărțirea de natura divină, de „izvorul vieții,” a unui grup foarte mare al îngerilor de pe planeta reședință. Cei mai mulți dintre ei au luat decizia supremă fără să înțeleagă foarte clar că despărțirea de izvorul vieții înseamnă moarte. Ei au fost luați de valul sugestiilor lui Lucifer, care promiteau dezvoltare neîngrădită, până la atingerea divinității, pentru cei care se dovedeau destul de bravi spre a face pasul decisiv în izgonirea lui Dumnezeu din templul inimii lor. Mai știm că guvernarea divină se sprijinea pe locuirea Creatorului „în fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om” (DA 161).

Lucifer deja lansase printre îngeri zvonul că s-ar putea ca Dumnezeu să folosească forța împotriva celor revoltați, lucru care ar putea duce la uciderea lui și altora aliați cu el. Aceasta a fost o gravă deformare a legilor neprihănirii, care s-a propagat cu mare forță și pe planeta noastră. Dumnezeu nu avea nevoie să folosească forța împotriva celor care își întrebuințau greșit libertatea, alegând să se despartă de natura divină, căci simpla deconectare de la izvorul vieții producea instantaneu moartea. Din contră, Dumnezeu era pregătit să facă față unei asemenea situații dramatice pe calea strictă

a neprihănirii. El pregătise „de la întemeierea lumii” un Mântuitor pentru ziua când unul dintre copiii Săi ar fi ales calea despărțirii de izvorul vieții. Înainte ca păcatul, deci moartea, să-și facă efectul, locuitorii universului aveau la dispoziție un antidot, un Salvator. Îngerii nu au fost tratați cu mai puțin interes decât oamenii. Ei s-au bucurat de șanse egale în a aprecia, înțelege, primi și onora efectele binefăcătoare ale harului salvator, fără să înțeleagă prețul cu care a fost posibilă o asemenea suspendare a exploziei morții a doua. Au crezut că este o șmecherie ieftină din arsenalul imens al puterii făcătoare de minuni a lui Dumnezeu.

În acest moment se ridică o întrebare răscolitoare, pe care noi de obicei o evităm: Ce se întâmpla cu planul de mântuire dacă Dumnezeu nu crea familia omenească? Mai mult, ce se întâmpla dacă Adam și Eva, ca administratorii multor alte planete care au refuzat să se alăture revoltei lui Lucifer, rămâneau devotați lui Dumnezeu și păstrau Terra în zona neprihănirii? În aceste două situații, foarte probabile, ce se întâmpla cu crucea lui Hristos? Cine mai făcea ispășire pentru păcat, care intrase deja în univers, și încă masiv și violent, prin chiar locuitorii devotați ai planetei reședință?

Aceste întrebări par nepotrivite, deoarece noi am fost obișnuiți să privim planul de mântuire și marea controversă doar din perspectiva limitată a mântuirii personale. Nu ne interesa situația în care este pus Dumnezeu, nici salvarea milioanelor de îngeri amăgiți de Satana, nici serioasa segregare a împărăției luminii și apariției timpului, nici motivele pentru care oameni despărțiți de Dumnezeu continuă să trăiască.

Ce putea menține în viață ființe despărțite de izvorul vieții, în afara unui Mântuitor care S-a așezat între cei vii și cei morți, astfel ca urgia să înceteze? Există în dialogul adventist o expresie foarte potrivită în acest subiect. Ea spune că în clipa când a apărut păcatul, în aceeași clipă a apărut un Mântuitor. Evident Mântuitorul era prezent pe scenă încă de la început, dar misiunea Lui a devenit activă exact în clipa în care a apărut păcatul.

Păcatul a apărut cu mult înainte de apariția lumii noastre. Aceasta ne face să înțelegem că Mântuitorul lumilor intrase în acțiune

și Își împlinise menirea chiar de la apariția păcatului în curțile lumii. Crucea lui Hristos își făcuse brutal efectul asupra lui Dumnezeu, fiind necesară o asemenea intervenție indiferent de ce se întâmpla cu Planeta Pământ sau cu locuitorii ei, păcatul putând lovi orice altă planetă din vasta creație a lui Dumnezeu. Mielul lui Dumnezeu fusese junghiat de neghiobia heruvimului acoperitor, iar sângele Lui a devenit pavăza și scutul pentru orice ființă creată, heruvim sau om. Doar așa era posibilă suspendarea efectelor despărțirii de izvorul vieții, lucru care a oferit o a doua șansă infractorilor legii divine.

Așa se face că în Eden, în clipa în care părinții noștri au acceptat să treacă de partea nelegiurii, deasupra lor se afla deja harul protector al crucii pe care Mielul lui Dumnezeu fusese străpuns de copiii Săi însingurați.

În această situație, putem afirma oare că Golgota a fost o oglindă pentru familia omenească a unui eveniment universal anterior, astfel ca omul să poată vedea sacrificiul nespus de mare pe care l-a făcut Dumnezeu, dând pentru totdeauna pe Fiul Său ca răscumpărare pentru cei păcătoși?

SE LASĂ „ÎNDURAREA” ALUNGATĂ AȘA UȘOR?

Unul dintre motivele principale pentru care mulți resping solia 1888 este imposibilitatea de a accepta că Dumnezeu ar permite vreodată ca un eșec de asemenea proporții să afecteze biserica Sa. Dacă este adevărat că atunci era timpul divin pentru încheierea lucrării, ea s-ar fi realizat indiferent ce ar fi făcut conducătorii bisericii.

Ei citesc despre poziția liderilor noștri din 1888, care L-ar fi răstignit pe Hristos dacă era acolo personal; despre batjocorirea Duhului Sfânt, în încercarea Lui de a oferi bisericii începutul Marii Strigări; despre refuzul de a accepta sfaturile sorei White, pe care o ridiculizau la fel ca și pe Jones și Waggoner; despre complotul prin care sora White a fost alungată în Australia, astfel ca solia să nu mai tulbure pe frații „din inima lucrării.”

Citesc, și nu le vine să creadă. Nu este posibil ca Dumnezeu să renunțe la intențiile și planurile Sale cu biserica, din cauza câtorva oameni care doresc altceva! Cum să abandoneze El planurile cele înțelepte, și să permită unor descreierați să conducă lucrarea după bunul lor plac? Nu, așa ceva nu este posibil. Este absurd ca Dumnezeu să Se dea la o parte și să amâne revenirea lui Hristos pentru mai bine de 120 de ani, doar pentru că așa au vrut câțiva oameni cu influență de acum un secol.

Așa ceva nefiind posibil după opinia lor, singura variantă plauzibilă rămâne aceea că solia 1888 nu este ceea ce se pretinde. Da, este posibil să fi fost o mare dezbatere teologică, dar fără implicații pentru timpul nostru.

Dacă citim cu atenție Scriptura, descoperim repede și în multe cazuri această trăsătură de caracter a Tatălui nostru ceresc: El Se retrage atunci când copiii Săi se impun să meargă pe căile alese de

ei. El respectă voința liberă a indivizilor și națiunilor, chiar dacă asta va însemna mereu răstignirea Sa.

Iată un exemplu în acest sens.

Ezechia a fost unul dintre cei mai buni împărați ai poporului ales. Reformele aduse de el au produs mare bucurie în cer. Și tocmai când ajunsese să se bucure și el de rezultatele muncii lui, este lovit de o boală necruțătoare.

Domnul trimite pe profetul Isaia la prietenul Său Ezechia cu vestea tristă că suferința lui nu are vindecare, și că este timpul să se pregătească de odihnă. Dar Ezechia nu este dispus să accepte realitatea. Nu este posibil să iasă din scenă tocmai acum, când a reușit să aducă poporul atât de aproape de Dumnezeu și de închinarea autentică. Și Ezechia a vărsat multe lacrimi, spune raportul biblic.

Ce înseamnă aceasta nu este greu să bănuim. Ezechia îi reproșă lui Dumnezeu că îl părăsește tocmai când avea nevoie de El cel mai mult. Mentalitatea acelei vremi era că boala este o pedeapsă de la Dumnezeu, iar împăratul nu înțelegea unde a greșit. Știa sigur că tot ce făcuse pentru Iuda purtase semnătura divină. El înfruntase imperiul asirian doar prin credință în puterea protectoare a lui Dumnezeu, și avusese o mare izbândă. Profetul Isaia era alături de el, iar colaborarea lor fusese impecabilă. De ce ar dori Dumnezeu să scape de el?

Cu fața la perete vărsând multe lacrimi, Ezechia spunea că el refuză să se conformeze realității așa cum o descria Dumnezeu, cerând astfel ca evenimentele să fie stopate printr-o intervenție creatoare a cerului. Dumnezeu a cedat în fața hotărârii lui Ezechia, acceptând ca lucrurile să se desfășoare după voința împăratului.

Consecințele au fost teribile. În această parte a vieții lui, Ezechia a născut pe Manase, unul dintre cei mai răi împărați care au ajuns vreodată pe tronul lui Iuda. A umplut țara cu altarele lui Baal și stâlpii Astarteei, pe care le ridicase chiar în incinta sanctuarului. Și-a trecut fiul prin foc, în cinstea lui Moloh; se îndeletnicea cu ghicirea și vrăjitoria; întreținea la curte oameni care chemau duhurile și ghiceau viitorul. Iată cum vedea cerul domnia lui Manase:

„Pentru că Manase, împăratul lui Iuda, a săvârșit aceste urâciuni, pentru că a făcut mai rău decât tot ce făcuseră înaintea lui amoriții, și pentru că a făcut și pe Iuda să păcătuiască prin idolii lui, iată ce zice Domnul, Dumnezeuul lui Israel: «Voi aduce peste Ierusalim și peste Iuda nenorociri care vor asurzi urechile oricui va auzi vorbindu-se de ele»” (2 Regi 21:11-12).

Fiul acela trecut prin foc în cinstea lui Moloh era Amon, succesorul la tron, iar Moloh a avut grijă să-l conducă pe calea tatălui său.

Toate aceste nenorociri care s-au abătut asupra lui Iuda puteau fi evitate, dacă Ezechia ar fi fost dispus să accepte situația, și să-și încredințeze soarta, a lui și a națiunii, în mâna lui Dumnezeu.

Acest caz ne ajută să înțelegem mai bine modul în care acționează Dumnezeu și reacția Sa față de voința clar exprimată a copiilor Săi, în opoziție cu voința Sa.

Dumnezeu știa foarte bine ce urma să se întâmple în cazul în care Ezechia ar fi fost vindecat. Chiar El ne spune că nenorocirile au venit deoarece Manase a dus poporul în idolatrie. Atunci de ce a fost de acord cu cererea lui Ezechia, știind bine că de aici va rezulta atâta suferință și moarte?

La fel se întâmplă în cazul 1888. Știind că revenirea lui Hristos va fi amânată cu mai bine de un secol, timp în care omenirea va fi zguduită de două războaie mondiale, plus sutele de conflicte regionale, de ce a permis Dumnezeu opoziția din 1888 să câștige supremație, să batjocorească pe Duhul Sfânt și astfel să împiedice ca începutul Marii Strigări să dea roade? De ce să Se lase alungat de aberațiile câtorva oameni firești, care n-aveau nicio legătură cu scopurile și planurile lui Dumnezeu pentru poporul Său?

Răspunsul este simplu:

„Dumnezeu nu forțează voința sau judecata nimănui. El nu găsește plăcere într-o ascultare din constrângere. El dorește ca faptele Sale să-L iubească deoarece El este vrednic de dragoste. El acceptă ascultarea lor atunci când aceasta vine dintr-o apreciere inteligentă a înțelepciunii, dreptății și bunăvoinței Sale. Toți cei care au o corectă

apreciere a acestor calități Îl vor iubi deoarece se simt atrași de aceste attribute ale Sale” (GC 541 - cap. Prima mare amăgire).

„În planul Său de guvernare nu se folosește forța brutală spre a forța conștiința. Iudeii așteptau ca împărăția lui Dumnezeu să fie întemeiată pe aceleași principii ca împărățiile lumii. Ei recurgeau la măsuri exterioare pentru a promova neprihănirea. Ei născocseau metode și planuri. Dar Hristos plantează un principiu. Implantând adevărul și neprihănirea, El contracarează eroarea și păcatul” (COL 77 - cap. Ca sămânța de muștar).

„Pământul era întunecat din cauza înțelegerii greșite a caracterului lui Dumnezeu. Pentru ca umbrele acestea întunecoase să poată fi luminate, pentru ca lumea să poată fi adusă înapoi la Dumnezeu, puterea înșelătoare a lui Satana trebuia să fie sfărâmată. Acest lucru nu se putea face prin forță. Exercițarea forței este contrară principiilor de guvernare ale lui Dumnezeu; El nu dorește decât servire din dragoste, iar dragostea nu poate fi impusă; ea nu poate fi câștigată prin forță sau autoritate. Numai prin dragoste se trezește dragostea. A cunoaște pe Dumnezeu înseamnă a-L iubi; caracterul Său trebuie să fie arătat în contrast cu caracterul lui Satana” (DA 22 - cap. Dumnezeu cu noi).

„Misiunea lui Hristos nu este aceea de a-i constrânge pe oameni să-L primească. Numai Satana și oamenii stăpâniți de duhul lui caută să forțeze conștiința. Sub pretenția râvnei pentru dreptate, oamenii asociați cu îngerii răi aduc suferință asupra semenilor lor pentru a-i converti la ideile lor religioase; dar Hristos Se arată totdeauna plin de îndurare, căutând să câștige inimile oamenilor prin descoperirea dragostei Sale...

„Nu poate exista dovadă mai clară că avem spiritul lui Satana decât dispoziția de a răni și distruge pe aceia care nu apreciază lucrarea noastră, sau acționează contrar ideilor noastre” (DA 487 - cap. Ultima călătorie din Galilea).

Când vom avea o înțelegere corectă a caracterului lui Dumnezeu, atunci ne va fi simplu să acceptăm că El nu se va impune niciodată în fața unei voințe libere, și mai ales când acea voință reprezintă conducerea colectivă a poporului Său. Când oamenii din poziții de

răspundere „se alipesc de idoli deșerti,” îndurarea se retrage (Iona 2:8), deoarece ea respectă libertatea în cel mai înalt grad. Da, ea muștră, avertizează, rabdă, speră, dar când idolii sunt preferați în locul neprihănirii, îndurarea trebuie să se retragă. Aceasta este dreptate divină.

Conducătorii iudei n-au putut crede că Dumnezeu va permite vreodată poporului Său să alunece atât de departe în beznă încât să omoare chiar pe Mesia, Salvatorul națiunii. Au trecut două mii de ani, și ei nici acum nu cred că așa ceva este posibil.

Au trecut 120 de ani de când Dumnezeu a oferit începutul Ploii Târzii, dar poporul nostru nici acum nu crede că ea a fost respinsă, „și prin acțiunea propriilor noștri frați ea a fost ținută departe de lume.”

Și totuși, aceasta este singura explicație pentru prezența noastră aici, la această oră târzie a istoriei.

NEPRIHĂNIREA LUI HRISTOS ȘI DATINA OMENEASCĂ

Domnul zice: „Când se apropie de Mine, poporul acesta Mă cinstește cu gura și cu buzele, dar inima lui este departe de Mine, și frica pe care o are de Mine nu este decât o învățătură de datină omenească” (Is 29:13).

„Domnul zice,” dar noi nu credem. Poporul acela – ca și „poporul acesta” – se declara a fi poporul lui Dumnezeu, împlineau ceremoniile, țineau sărbătorile, păzeau sabatul, onorau legea și cântau săptămânal laudele Domnului lor. Dar acel popor nu își cunoștea inima. Inimile lor erau „departe” de Domnul, deoarece Domnul nu era lăsat să locuiască în acele inimi. Ei cinsteau cu buzele pe Dumnezeu legământului cel veșnic, dar cu inima iubeau cu ardoare vechiul legământ. Vechiul legământ le putea oferi plăcerile de o clipă ale păcatului sub poala protectoare a neprihănirii lui Hristos, care le garanta moștenirea noului pământ. Deși visau Ierusalimul ceresc, țineau cu dinții de cel pământesc, sperând să facă din el „ciocanul întregului pământ.”

Cum a ajuns frica de Dumnezeu, care este „o învățătură de datină omenească,” să aibă o asemenea putere înrobitoare asupra inimilor poporului lui Dumnezeu din toate timpurile? Cum a ajuns datina omenească să se impună cu așa violență, acoperind planeta cu un nor atât de gros de întuneric? Mai interesant de știut, cum au ajuns școlile de teologie să formeze generații succesive de pastori și profesori care să predice și să practice frica de Dumnezeu? Cum a ajuns urâciunea pustiirii să aibă o așa putere asupra poporului sfânt încât să arunce în desuetudine taina evlaviei? De la închinătorii lui Moloh, care de frica zeului își sacrificau copiii în foc, până la teologii bisericii rămășiței, care slăvesc puterea nimicitoare „până la exterminare” a unui Dumnezeu mânios, omenirea a fost afectată fatal de această învățătură de datină omenească.

Acestui popor i se repetă obsedant că Dumnezeu va pedepsi până la exterminare pe dușmanii Săi, dar nu i se spune decât rareori despre forța devastatoare a păcatului. BRI (Bible Research Institute), un fel de minister pentru protecția doctrinei, a publicat numeroase articole spre a menține învățătura de datină omenească a fricii de un Dumnezeu violent, dar nu a făcut nimic să dezvăluie natura păcatului, capacitatea lui de a arunca în gheenă și sufletul și trupul. Minciuna primordială – „hotărât că nu veți muri” – încă nu a fost demonstrată, iar poporul acesta se lasă dus în necurmăte rătăcirii despre intervenția lui Dumnezeu pentru aducerea păcatului la perfecțiune. Nu, păcatul nu are nevoie de intervenția lui Dumnezeu pentru a deveni mortal. El debranșează sufletul de la sursa vieții fără nici un ajutor din afară. Păcatul și moartea sunt elemente străine de ființa lui Dumnezeu, ele gonesc neprihănirea și invită haosul. Nebunia păcatului distorsionează realitatea, iar bolnavii încep să se teamă de doctor. Acesta este privit ca vrăjmaș, în timp ce vânzătorul de droguri este aplaudat ca salvator.

Isaia nici nu visa ce problemă serioasă va fi în vremea sfârșitului frica pe care el o demasca a fi „o învățătură de datină omenească.” Omenirea onorează un Dumnezeu „bun și iubitor” care spulberă fără milă orice urmă de opoziție, care declanșează forțe naturale, în care pier sute de mii de oameni, doar pentru a avertiza pe cei rămași în viață că așa ceva îi așteaptă dacă nu se supun. Ei cinstesc pe Isus Hristos cu buzele, numindu-L Mântuitorul lumii, deși în inima lor Îl consideră un făcător de rele, identificându-L cu Nimicitorul din vechime. El, Mântuitorul lumii, este prezentat a fi Nimicitorul din apa potopului, din focul Sodomei, din furtuna El Niño, din cutremurul Asiei de sud.

Când ochii acestui popor se vor deschide la atenționarea din Isaia, datina omenească va fi aruncată pentru totdeauna la lada de gunoi, iar neprihănirea lui Hristos va străluci prin negura globală până în străfundul inimii alienate a omului modern. Atunci vor vedea toți că „În dragoste nu este frică; ci dragostea desăvârșită izgonește frica; pentru că frica are cu ea pedeapsa; și cine se teme, n-a ajuns desăvârșit în dragoste” (1 Ioan 4:18).

„ULTIMUL MIJLOC AL HARULUI DIVIN”

Toți ne-am întrebat cândva de ce Spiritul Profetiei, ca și Biblia, folosește atât de mult limbajul violenței, prezentând episoadele sângeroase din vechime ca fiind produse sau încurajate de Dumnezeu. Omul Isus Hristos a încercat, fără prea mare succes, să ne învețe că așa „s-a zis în vechime” din cauza împietririi inimii noastre, închise la limbajul prieteniei și care nu suporta decât limbajul pildelor și calea constrângerii. Dar Duhul Sfânt nu a lăsat calea comunicării blocată definitiv. El a plantat ici colo, peste tot în Scriptură sau în Spiritul Profetiei, câte o perlă pentru oamenii obișnuiți cu „cuvântul despre neprihănire,” a căror minte „s-a deprins, prin întrebuintare, să deosebească binele și răul.”

Așa este citatul de astăzi, plasat chiar la sfârșitul capitolului „Răscoala lui Core” din Patriarhi și Profeti. După ce, pe parcursul întregului capitol, Dumnezeu este prezentat ca fiind executorul celor răzvrățiți, în final, în două paragrafe, ni se oferă o altă perspectivă pentru cauzele morții violente care s-a abătut asupra batjocoritorilor harului divin.

Core și colegii lui, din invidie, au respins sistematic demonstrațiile copleșitoare ale puterii lui Dumnezeu în călăuzirea lor prin pustie, atribuind acea putere manevrelor omenești sau satanice. Insistând pe acest drum, refuzând sistematic lumina, ei au ajuns „atât de orbiți încât nici cele mai evidente manifestări ale puterii divine nu au reușit să-i convingă.” Ei erau „poporul sfânt,” iar Moise și Aron se foloseau de puterea lui Beelzebub ca să amăgească pe sfinți și să-i ducă la nimicire în pustia mortală a Sinaiului. Să nu uităm că episodul se petrece după eșecul lamentabil de la Cadeș-Barnea, unde au refuzat să intre prin credință în Canaan, și care este descris astfel: „În rebeliunea de

la Cadeș, ei L-au lepădat pe Dumnezeu, iar Dumnezeu i-a lepădat și El... Dorința lor de a se întoarce în țara sclaviei a arătat că nu sunt vrednici de libertate, așa că sărbătoarea Paștelui, instituită să comemoreze eliberarea lor din sclavie, nu mai trebuia păzită” (PK 406). În loc să recunoască eșecul de la Cadeș în raportul celor zece spioni necredincioși, care a produs răzmerița și prăpădul, Core și elita lui Israel acuzau pe Moise, pe Aron și, implicit, pe Dumnezeu.

Și acum urmează explicația a tot ceea ce s-a întâmplat în rebeleliunea lui Core:

„Dumnezeu comunică cu omul prin agenția Duhului Sfânt; cei care în mod deliberat resping această agenție ca fiind satanică, închid canalul de comunicație dintre sufletul lor și Dumnezeu.

Dumnezeu lucrează prin manifestarea Duhului Său ca să-l mustre și să-l convingă pe păcătos; și dacă lucrarea Duhului este refuzată, în cele din urmă Dumnezeu nu mai poate face nimic pentru acel suflet. Ultimul mijloc al harului divin a fost folosit. Păcătosul s-a despărțit singur de Dumnezeu, iar păcatul nu conține în el însuși un leac ca să se vindece singur. Nu mai există nici o rezervă de putere, prin care Dumnezeu să poată lucra pentru a-l convinge și converti pe păcătos. ‘Lăsați-l în pace’ (Osea 4,17) — este porunca divină. Atunci ‘nu mai rămâne nici o jertfă pentru păcate, ci doar o așteptare înfricoșată a judecării și văpaia unui foc care va mistui pe cei răzvrățiți’ — Evr.10:26-27” (PP 405).

Acolo unde porunca divină zice „Lăsați-l în pace!” oamenii au citit un decret de moarte gen „Executați-l!”

Este adevărat, în momentele când Dumnezeu a epuizat orice cale de avertizare pentru sufletele care au închis canalul de comunicare, uneori se dă un decret de condamnare la moarte, dar acesta vine de la un alt cartier general:

„El îi avertizează, îi pedepsește, îi muștră și le arată singura cale pe care pot merge în siguranță, apoi, dacă aceia care au fost obiectul grijii Sale deosebite își vor urma cursul lor, independenți de Duhul lui Dumnezeu, după repetate avertismente, dacă ei își aleg singuri calea, El nu mai împuternicește pe îngerii Săi să împiedice atacurile hotărâte de Satana asupra lor” (14 MR 3).

Când „ultimul mijloc al harului divin” a fost epuizat, Dumnezeu nu trece la mijloacele nelegiurii spre a forța conștiința, ci oferă libertate completă celor care nu doresc să aibă de-a face cu El. Protecția oferită de îngeri devine inefficientă, iar Satana are completă libertate de mișcare. Acolo unde poate acuza pe Dumnezeu, el va lovi fără milă, ca în cazul lui Core. De cele mai multe ori, el își protejează agenții prin care își va realiza Planul cu familia omenească, chiar dacă ei sunt demult în afara protecției speciale a îngerilor lui Dumnezeu.

PĂCATUL NU SE VINDECĂ SINGUR

Aș dori astăzi să vă atrag atenția asupra unui alt element important aflat în citatul din Patriarhi și Profeți despre care discutăm ieri. Sora White spunea că oamenii închid canalul de comunicație cu cerul atunci când, deliberat, resping lucrarea Duhului Sfânt și o numesc o lucrare satanică.

Citatul continua așa:

„Dumnezeu lucrează prin manifestarea Duhului Său ca să-l mustre și să-l convingă pe păcătos; și dacă lucrarea Duhului este refuzată, în cele din urmă Dumnezeu nu mai poate face nimic pentru acel suflet. Ultimul mijloc al harului divin a fost folosit. Păcătosul s-a despărțit singur de Dumnezeu, iar păcatul nu conține în el însuși un leac ca să se vindece singur. Nu mai există nici o rezervă de putere, prin care Dumnezeu să poată lucra pentru a-l convinge și converti pe păcătos. ‘Lăsați-l în pace’ (Osea 4,17) – este porunca divină. Atunci ‘nu mai rămâne nici o jertfă pentru păcate, ci doar o așteptare înfricoșată a judecății și văpaia unui foc care va mistui pe cei răzvrătiți’ – Evr.10:26-27” (PP 405).

Aici este un lucru demn de remarcat. Dumnezeu folosește o multitudine de procedee pentru a-l ajuta pe păcătos să înțeleagă drumul periculos pe care s-a angajat. Dar există un moment în care nici chiar Dumnezeu nostru atotputernic nu mai poate face nimic. Acel moment este stabilit chiar de omul păcătos, atunci când decide, în cunoștință de cauză, să întrerupă canalul de comunicație cu cerul. El dorește să fie lăsat în pace, iar Dumnezeu respectă alegerea lui. Lucrarea de convingere a Duhului Sfânt este numită „ultimul mijloc al harului divin.” Cerul nu mai are o „rezervă de putere” spre a-l convinge și converti pe păcătos.

Din acest moment intră în scenă pervertirea adevărului despre caracterul lui Dumnezeu. Se crede că, deoarece Dumnezeu a făcut toate eforturile pentru salvarea păcătosului, este normal acum să-i

aplice pedeapsa capitală pentru încăpățânarea de a persista în rebeliune față de guvernarea divină. Acum este corect să fie omorât, căci viața lui nu mai valorează nimic în ochii cerului, iar pentru cel în cauză ar urma o viață de mizerie care l-ar scârbi chiar pe el. Așa am ajuns în situația neplăcută în care un lucru rău devine un lucru bun, dacă motivele sunt pertinente. Dacă scopurile sunt nobile, mijloacele pot fi cât se poate de perverse. Cum au căzut creștinii într-o asemenea capcană?

Când Dumnezeu a epuizat și ultima „rezervă de putere” pentru convingerea celui greșit, misiunea și acțiunile Sale se opresc aici. Puterea Sa mântuitoare este blocată de o voință liberă, iar decretul divin, singurul conform cu neprihănirea, este: „Lăsați-l în pace!”

Acum, ce se întâmplă cu păcătosul atunci când se dă porunca înfricoșătoare „Lăsați-l în pace”? Aici drumurile se despart din nou. Cei mai mulți din biserică sunt convinși că urmează o incursiune de pedepsire din partea îngerilor lui Dumnezeu, care nu poate lăsa nelegiuirea nepedepsită.

Citatul oferă însă o altă explicație, iar impactul ei ar trebui să fie devastator pentru credința noastră despre pedeapsa lui Dumnezeu.

Închizând deliberat gura lui Dumnezeu, dorind să fie lăsat în pace, păcătosul nici nu visează că drumul pe care a pornit este cu sens unic. El nu a dorit să creadă – și exact aceasta este poziția bisericii astăzi, nici ea nu dorește să creadă – că „păcatul nu conține în el însuși un leac ca să se vindece singur.” Păcatul este încă văzut a fi un afront moral adus autorității, afront care trebuie pedepsit prin lege.

Nu, păcatul nu este un afront moral, el este o aberație a creierului uman produsă de despărțirea de natura divină. Despărțirea aceasta nu conține „un leac,” un sistem de autocorecție, de vindecare automată. Virusul morții nu se devirusează singur, iar stăpânitorul acestei lumi nu a găsit încă o soluție, cu toate laboratoarele lui de inginerie genetică. Ca să-și ascundă neputința, ne amăgește cu paleative spirituale gen karma, nemurirea sufletului și alte feluri de transmigrări mistice. Dar realitatea sfidează oferta lui. Moartea a

îmbrățișat cât se poate de strâns planeta aceasta și nu se va găsi niciodată o soluție alternativă la dezastrul în care ne găsim. În Eden, Dumnezeu a rostit adevărul veșnic, la fel de real astăzi ca și atunci: Odată despărțirea de natura divină produsă, nu rămân decât două alternative: Reconectarea la izvorul vieții, ori moartea veșnică.

Minciuna șarpelui în Eden a afectat profund acest adevăr. El a propus că păcatul în sine nu produce moartea, dar dacă se va întâmpla, va fi o pedeapsă din partea lui Dumnezeu pentru nesupunere. Astăzi religia susține cu înverșunare această doctrină.

Evenimentele care se vor desfășura curând pe pământ vor aduce dovezi zdrobitoare că, atunci când harul protector al lui Dumnezeu este gonit de pe pământ, „păcatul nu conține în el însuși un leac ca să se vindece singur.” Se apropie ziua când cerul va fi obligat să anunțe o situație sfâșietoare pentru inima lui Dumnezeu:

„Se pare că ei s-au lipit de idoli lor, iar Dumnezeu va spune curând îngerilor Săi: Lăsați-i în pace!” (1 T 486).

MILA ȘI DREPTATEA LUI DUMNEZEU

În dialogul contemporan despre caracterul lui Dumnezeu există opinii puternice că Dumnezeu este drept, că dreptatea Sa nu este mai puțin importantă decât mila Sa, că puterea și dreptatea Sa nu pot fi anulate de răbdarea și iertarea Sa.

Corect.

Numai că prin „dreptatea” lui Dumnezeu cei mai mulți înțeleg obligația Lui de a pedepsi cu moartea pe nelegiuiții nevindecabili. Acest concept este fals, iar noi ne împotrivim lui fără nici o ezitare.

Noi întrebăm: Există criterii pentru stabilirea dreptății sau nedreptății lui Dumnezeu? Da, pentru dreptatea sau nedreptatea oamenilor există legea.

Există o lege care să descrie neprihănirea lui Dumnezeu? Recunoaștem noi că legea celor zece porunci, scrisă cu degetul lui Dumnezeu, este corect numită „Legea lui Dumnezeu”?

Toți cei care susțin că Dumnezeu este drept vor fi obligați să definească dreptatea, și vor constata că fără lege așa ceva este imposibil. Afirmatia simplă – că Dumnezeu este drept – fără recunoașterea unui cadru pentru dreptate, duce direct la arbitrarie. Exact ceea ce și-a dorit Adversarul. Acel Adversar care și-ar dori să fie privit ca mântuitor, deși el este Nimicitorul.

Pentru Nimicitorul nu există lege, căci el operează în nelegiuire, în dispreț total față de lege. El este esența arbitrarului, care nu are restricții morale. În afara legii, răul este bine și binele rău ori de câte ori este plăcut, avantajos sau necesar.

Din nefericire, exact așa este văzută dreptatea lui Dumnezeu. Indiferent ce ar face El, este corect și trebuie acceptat ca atare. Minte, amăgește, fură, ucide? Nu are importanță, căci El o face pentru binele prezent sau viitor al copiilor Săi. Dacă scopurile sunt nobile,

orice nelegiuire devine legală; ba chiar devine sfințenie, bunătate și milă.

Nu este de mirare că o asemenea pervertire fină a zăpăcit mințile milioanelor de îngeri care au ales să se despartă de izvorul vieții.

Marea controversă continuă deoarece pe planeta noastră nu s-a clarificat încă standardul după care funcționează dreptatea divină. Atâta timp cât nu există un standard pentru măsurarea neprihănirii, orice discuție despre dreptate sau nedreptate devine inutilă, poate chiar imorală. Dar dacă privim legea divină ca fiind standardul pentru neprihănirea lui Hristos, pentru sfințenia acelui Dumnezeu care „era în Hristos împăcând lumea cu Sine,” atunci avem o temelie sigură de analiză pentru dreptate și milă. Abia atunci va avea sens afirmația că dreptatea și mila se unesc în caracterul lui Dumnezeu. Din păcate, biserica nu este pregătită pentru pasul istoric, acela de a recunoaște că legea nu este nimic altceva decât o transcriere a caracterului divin.

Pentru cei puțini care apreciază descoperirea lui Dumnezeu în Isus Hristos, inspirația oferă o rază de lumină despre dinamica nimicirii și alungarea harului protector. Vorbind despre vremea când Dumnezeu va fi alungat din treburile oamenilor, Spiritul Profeției spune:

„În acest timp va fi manifestat față de Dumnezeu un dispreț ieșit din comun. Oamenii au atins un punct al impertinenței și neascultării care arată că acea cupă a nelegiuirii lor este aproape plină. Mulți aproape au trecut dincolo de limita harului. Curând, Dumnezeu va arăta că El este cu adevărat Dumnezeul Cel viu. El va spune îngerilor: „Nu mai combateți pe Satana în eforturile lui de a nimici. Lăsați-l să-și aducă la îndeplinire ura lui de moarte împotriva copiilor neascultării; căci cupa nelegiuirilor lor este plină. Ei au avansat de la o treaptă a răutății la alta, adăugând zilnic la fărădelegile lor. Nu Mă voi mai amesteca să-l împiedic pe nimicitor să-și facă lucrarea” (RH, 17 septembrie 1901).

Aceasta este dreptate în cel mai pur sens, dreptate care îl obligă pe Dumnezeu să ofere libertate absolută celor care nu apreciază principiile neprihănirii. Dincolo de această frontieră este domeniul

Nimicitorului, iar el are propria lui dreptate, definită de ură, capriciu și arbitrar.

„Pentru ce dar poporul acesta al Ierusalimului se lasă dus în necurmate rătăciră, stăruiesc în înșelătorie, și nu vor să se întoarcă la Dumnezeu?” (Ier 8:5).

SLAVA LUI DUMNEZEU NIMICEȘTE

Deși majoritatea membrilor noștri sunt convinși că Dumnezeu „a pedepsit, pedepsește și va pedepsi până la exterminare” pe opozanții guvernării Sale, unii cred că Dumnezeu nu ucide voit, direct, ci doar ca o consecință a manifestării slavei Sale, care pentru păcat – și implicit pentru păcătoși – este foc mistuitor.

Ei folosesc pasajul din DA 763 spre a justifica această credință:

„Printr-o viață de răzvrătire, Satana și toți cei care se unesc cu el ajung în așa măsură să nu mai fie în armonie cu Dumnezeu, încât chiar prezența Lui ajunge să fie pentru ei un foc mistuitor. Slava Lui, care este iubire, îi va nimici” (DA 763).

Concluzia lor este că această slavă este un fel de armă letală, un fel de aruncător de flăcări în fața căruia păcătoșii ard ca paiete și devin cenușă. Ei nu sunt deranjați de explicația autoarei, că slava Lui „este iubire.”

Când căutăm să înțelegem cum poate iubirea să devină un foc mistuitor, și în ce fel mistuiește ea, descoperim pasaje în Biblie unde se vorbește despre slava lui Dumnezeu și descrierea ei ca fiind un foc mistuitor.

Aflăm astfel că păcătoșii nu pot rezista lângă un foc mistuitor și în mijlocul flăcărilor veșnice, așa cum credem noi că este iadul, și că în acest „iad” vor locui chiar sfinții, cei neprihăniți:

„Păcătoșii sunt îngroziți, în Sion un tremur a apucat pe cei nelegiuți, care zic: «Cine din noi va putea să rămână lângă un foc mistuitor?» «Cine din noi va putea să rămână lângă niște flăcări veșnice?» Cel ce umblă în neprihănire, și vorbește fără vicleșug, cel ce nesocotește un câștig scos prin stoarcere, cel ce își trage mâinile înapoi ca să nu primească mită, cel ce își astupă urechea să n-audă cuvinte setoase de sânge, și își leagă ochii ca să nu vadă răul, acela

va locui în locurile înalte; stânci întărite vor fi locul lui de scăpare; i se va da pâine, și apa nu-i va lipsi” (Isa 33:14-16).

Descoperim apoi că slava lui Dumnezeu nu dă foc materiei create, creaturilor. Rugul lui Moise ardea, dar nu se mistuia (Exod 2, 2-3). Acea „vedenie minunată” avea ceva de spus despre slava lui Dumnezeu, pe care Moise urma să o investigheze mai târziu. Când a fost chemat pe munte, la o întâlnire personală cu Dumnezeu, Moise era păcătos la fel ca toți ceilalți frați ai lui, adică despărțit de Dumnezeu, lipsit de slava Lui. Când slava lui Dumnezeu s-a arătat, nici muntele și nici Moise nu s-au topit, nu au luat foc și nu au intrat în combustie spontană. Din contră, acea slavă a început să radieze pe fața lui Moise, iar păcătoșii din tabără fugeau de ea îngroziți. Slava fusese o descoperire a caracterului lui Dumnezeu pe care păcătoșii o urăsc de moarte, fără să știe.

Deși Domnul este „un foc mistuitor” (Deut 4:24, Evr 12:29), slava Lui nu mistuiește, în acest sens literal, nici chiar pe păcătoșii cei mai depravați și obraznici. Da, această slavă este un foc mistuitor pentru conștiințele lor, dar ea nu îi arde literal, material, așa cum presupun unii. Un astfel de caz este focul străin adus de fiii lui Aron, Nadab și Abihu, despre care se spune că au fost mistuiți de un foc provenind de la Domnul. Când citim întreg pasajul observăm că focul respectiv nu i-a mistuit, și nu au ars nici chiar hainele lor preoțești, făcute dintr-un material fin și ușor inflamabil. Ei au fost scoși din templu, „în tunicile lor,” și îngropați afară din tabără (Lev 10:1-5).

Materia sau ființele create nu ard nici chiar acolo unde slava lui Dumnezeu se manifestă în toată puterea ei. Lucifer „umbla” prin mijlocul pietrelor scânteietoare, chiar și atunci când urzea planurile lui criminale (Eze 28:14).

Cei 24 de bătrâni, răscumpărați de pe pământ, stau alături de oștile cerești în prezența directă a lui Dumnezeu, din al cărui tron curge un râu de foc (Dan 7: 9-10).

Muntele Sinai nu a devenit un morman de cenușă fumegândă, deși slava Domnului s-a manifestat acolo cu mare putere. Moise spune că „înfățișarea slavei Domnului era ca un foc mistuitor pe vârful muntelui,” deși muntele nu se mistuia (Exod 24:17).

Pe muntele schimbării la față, slava lui Dumnezeu a strălucit „ca soarele,” dar Domnul Hristos, deși avea corpul nostru supus putrezirii, muritor, așa cum s-a văzut pe cruce, nu a fost afectat de nicio arsură pe față (Mat 17:1-2).

Slava lui Dumnezeu este iubire, așa cum spune sora White, iar eu aș adăuga că ea este și dreptate, corectitudine, neprihănire, și în aceste situații ea devine mortală pentru păcătoși, fără să aibă vreo influență nefastă asupra materiei.

Când s-a despărțit de natura divină, creierul omenesc a fost preluat de „legea păcatului și a morții,” a cărei prerogativă majoră este instinctul de conservare în fața pericolului pe care îl reprezintă Dumnezeu pentru ea. Ca și Adam și Eva, păcătoșii fug și se ascund de Dumnezeu. Pentru ei, Dumnezeu este vrăjmașul, pe care trebuie să Îl evite cu orice preț.

Pentru protecția noastră, Dumnezeu a așezat o perdea care să ne protejeze de realitatea, adânc îngropată în subconștientul nostru, că suntem capabili să Îl omorâm chiar și pe Dumnezeu spre a supraviețui. Cât timp slava lui Dumnezeu se ține departe, totul este bine. Conștiința nu este tulburată de intenția criminală de a-L ucide pe Dumnezeu. „Dar când a venit legea, păcatul a înviat, iar eu am murit” (Rom 7:9).

Când legea, caracterul lui Dumnezeu, pătrunde dincolo de perdea, „păcătoșii sunt îngroziți, în Sion un tremur a apucat pe cei nelegiuiți,” deoarece ea dezvăluie natura criminală a creierului despărțit de Dumnezeu. Această descoperire produce agonie mentală și sfâșiere de inimă, exact cauzele care L-au omorât pe Domnul Hristos pe cruce. Când natura divină L-a părăsit, perdeaua s-a rupt și Hristos a fost expus naturii criminale a creierului uman. El a fost pus față în față cu rana de moarte a omenirii, maladie care provoacă agonie mentală și sfâșiere de inimă atunci când este descoperită de lege, de neprihănire, de caracterul lui Dumnezeu. Despre așa ceva vorbea, metaforic, perdeaua din templu, sfâșiată de sus până jos atunci când omenirea murea în Hristos.

Remediul oferit prin Hristos este singura noastră salvare. Privind slava lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos, Duhul Sfânt ne

convinge de păcat, neprihănire și judecată, și astfel pune în noi „un duh nou și statornic,” „scrie” legea Duhului de viață peste legea păcatului și a morții, și astfel ne pregătește pentru descoperirea totală a slavei lui Dumnezeu, care pentru păcătoși este un foc mistuitor.

Atâta timp cât respingem soluția lui Dumnezeu, singura noastră reacție va fi aceea descrisă în Isaia: „Păcătoșii sunt îngroziți, în Sion un tremur a apucat pe cei nelegiuiți, care zic: ‚Cine din noi va putea să rămână lângă un foc mistuitor?’

În astfel de condiții, Dumnezeu nu Se poate descoperi poporului Său pentru încheierea legământului, iar izbăvirea, mântuirea, se țin departe, împiedicate de „adevăr,” care s-a poticnit în piața de obște. În starea prezentă în care ne găsim, acel adevăr ne-ar ucide. Când caracterul lui Dumnezeu, slava Lui, începe să strălucească în biserică, păcătoșii din Sion sunt îngroziți, și cred că soluția se află în alungarea slavei, în prigonirea mesagerilor speranței.

Îmbrăcați cu haina neprihănirii lui Hristos, nu este plăcere mai mare decât să stăm în prezența focului mistuitor al slavei lui Dumnezeu. Aceasta este dragostea mistuitoare după care însetează sufletul nostru, și pe care, din păcate, o suplinim cu tot felul de expediente ieftine. Slava aceasta așteaptă să lumineze întreg pământul. Nu vom putea să ne împotrivim ei la infinit.

LEGEA DESĂVÂRȘITĂ A LIBERTĂȚII

Orice închinător crede că Dumnezeu are dreptul, în poziția Lui de Creator, să distrugă pe oamenii care nu se supun ordinelor Sale. Fiind deasupra legii, și liber de orice control ierarhic, Dumnezeu poate face orice dorește fără să intre sub incidența vreunei legi.

Majoritatea zdrobitoare a locuitorilor planetei cred că Dumnezeu are niște coduri etice secrete, în virtutea cărora este justificată orice acțiune a Sa, indiferent cât de crudă sau ticăloasă ar părea ea din punct de vedere uman. Administrarea dreptății divine are legile ei tainice, pe care omul de rând nu le pătrunde. Ea are reguli oculte care sfințesc orice faptă a unui Dumnezeu drept. Aceasta este credința populară. Evident, bazată pe Biblie. Evident, bazată pe bunul simț.

Are Dumnezeul nostru iubitor și sensibil coduri etice secrete prin care guvernează universul după bunul plac? Este justiția divină o mașină de spălat fapte reprobabile, contrare legii date pe Sinai? Este dreptatea divină un sistem de sfințit nelegiuirea? Există în univers coduri duble de aplicat dreptatea?

Dar, mai important pentru noi, biserica rămășiței: Este legea o transcriere a caracterului lui Dumnezeu, sau un mijloc de control prin care ființele create sunt ținute departe de muntele adunării dumnezeilor?

Dumnezeu a văzut că vasta Sa creațiune a fost otrăvită la acest subiect. „Un vrăjmaș a făcut lucrul acesta.” Un vrăjmaș care ținea cu orice preț să-L prezinte pe Creatorul lui ca fiind arbitrar, sever, pretențios, imprezvizibil, viclean, capricios și violent. A reușit atât de bine.

Cum?

Insinuând că dreptatea divină are în spate forța constrângătoare. Biserica lui Hristos este victima unei duble bătăi de joc. Mai întâi Adversarul ne-a învățat că frica este cea mai bună închinare.

Prin frica de moarte – moarte administrată de Dumnezeu – am fost supuși robiei toată viața. Apoi el a expus biserica deriziunii publice, o gloată jalnică de sclavi la dispoziția unui Dumnezeu mândru, capricios, intransigent, violent. Cine ar dori să trăiască veșnic într-o asemenea lume?

Dacă Dumnezeu ar fi avut coduri etice duble, universul nu ar fi auzit în veci de vreo rebeliune, căci l-ar fi spulberat pe Lucifer din memoria colectivă a familiei Sale într-o secundă.

Guvernarea divină este morală, deoarece se conduce după legi clare, sigure, indestructibile, legi care izvorăsc din caracterul lui Dumnezeu, principii care nu se schimbă indiferent câte situații de urgență ar apărea în Univers.

De-a lungul istoriei, Tatăl nostru a reușit să descopere adevărul despre Sine câtorva copii ai Săi de pe pământ, adevăr care a pus în dificultate chiar inteligențele superioare ale cerului, atunci când au fost confruntate cu minciunile lui Satana.

Totuși, cea mai elocventă demonstrație cu privire la caracterul lui Dumnezeu a fost făcută prin Hristos. Plasând caracterul divin în omenescul căzut, Tatăl a produs o breșă devastatoare în argumentația lui Satana. El a demonstrat că legea celor zece porunci este desăvârșită, fiind chiar o copie a caracterului lui Dumnezeu, iar acea lege este SINGURUL cod moral care guvernează acțiunile divine.

Hristos a spulberat orice insinuare cu privire la anumite coduri etice secrete. El a trăit viața lui Dumnezeu în mijlocul nelegiurii. „Și noi am privit slava Lui,” anume că nu există neprihănire sau sfințenie în afara legii lui Dumnezeu, singura lege care definește neprihănirea. Am văzut cum Dumnezeu trăiește viața Sa în mijlocul păcatului, și nu ocolește legea deoarece au apărut situații de urgență.

Profeții lui Baal vor să ne convingă că Dumnezeu nu Se supune regulilor pe care El Însuși le-a stabilit pentru funcționarea vieții. Ei spun că Dumnezeu a pus deoparte, doar pentru Sine, anumite libertăți care altora le sunt interzise.

Baal a creat chiar situații extrem de viclene, prin care a dat de înțeles că Dumnezeu folosește arme ale nelegiurii în „situații de urgență,” situații care, spune el, ar scăpa de sub control și ar pune în

pericol suveranitatea lui Dumnezeu, fiind astfel necesară o intervenție în forță, justificată de drepturile speciale ale lui Dumnezeu.

Dar Hristos a stricat lucrătura diavolului, arătând că Dumnezeu Se supune regulilor, nu doar în condiții obișnuite sau favorabile, ci în condițiile cele mai neprielnice, în situațiile cele mai urgente, chiar până la moarte.

El a ancorat pe firmamentul universului, pe vecie, principiul de nezguduit care va lumina viitorul, anume că LEGEA este singurul cod pentru administrarea dreptății divine, iar slujitorul ei cel mai devotat este chiar dăătorul ei, Creatorul. Printre prieteni El chiar este numit un Serv al servilor.

Copiii Lui de astăzi o numesc legea desăvârșită a libertății, și sunt gata să semneze cu sânge că ea este singurul cod etic ce guvernează frumoasa lume a neprihănirii.

DECLARAȚII OFICIALE IRESPONSABILE

Dacă se va dovedi că Dumnezeu este un criminal, un terorist, un dictator care acționează cu maximă violență atunci când interesele Lui sunt amenințate, v-ați bucura de oferta Lui de a vă dăruia viață veșnică?

Aflat în vizită într-un oraș european important, invitat la o întâlnire cu membrii comitetului uneia dintre marile noastre comunități de acolo, un profesor de la seminarul nostru a fost întrebat ce crede el despre discuțiile recente privitoare la caracterul lui Dumnezeu. Cu destul năduf în voce, el a declarat în auzul tuturor celor prezenți: „Ce mă interesează pe mine caracterul lui Dumnezeu? El poate fi un criminal, un terorist, dar atâta timp cât îmi oferă mântuire, viață veșnică, eu sunt mulțumit.”

Fratele nostru a fost destul de curajos să exprime public ceea ce o mare parte a poporului nostru crede și practică fără să declare verbal. Pe ei nu-i interesează cum Își rezolvă Dumnezeu problemele, atâta timp cât le garantează mântuirea.

Aceasta este o mentalitate mafiotă. Atâta timp cât ești în grațiile nașului, primești salariul și ești protejat, nici nu-ți trece prin cap să te întrebi cu ce bani ești plătit și cât de corecte sunt afacerile lui.

Dacă suntem dispuși să slujim un criminal în schimbul vieții veșnice, de ce ne ofensăm atunci când suntem acuzați că ne închinăm lui Baal? Declarația teologului nostru este definitorie pentru toți preoții lui Baal. Ea a motivat clasa preotească a lui Israel să aducă jertfe umane lui Moloh, a motivat pe membrii Sinedriului să omoare pe Hristos și a justificat crimele Inchiziției, prin care distrugerea trupului era preferabilă pierderii sufletului.

Nu poate exista decădere morală mai adâncă decât să fii dispus să slujești un criminal, un terorist, doar ca să-ți salvezi prețioasa piele.

Acesta este ultimul nivel de degradare morală, și mai jos decât atât nu se mai poate coborî. Aceasta este categoria de oameni care, de-a lungul timpului, a colaborat cu toate regimurile dictatoriale – fasciste, comuniste – fără remușcări, fără scuze, fără dureri de cap.

O astfel de declarație odioasă face pereche bună cu o altă declarație făcută pe paginile Curierului Adventist de un alt teolog român proeminent: „Dumnezeu are dreptul să pedepsească, a pedepsit și va pedepsi până la exterminare pe cei care nu acceptă oferta mântuirii prin Isus Hristos.”

Frații noștri nu s-au gândit niciodată că slujind un Dumnezeu criminal devin părtași prin asociere la crimele Lui; și exact aceste este motivul pentru care ei se consideră încă slujitori ai neprihănirii. Se apropie însă repede ziua confruntării de pe muntele Carmel, când masca de pe fețele lor va fi smulsă sub privirile consternate ale poporului, care crezuse că ei sunt slujitorii Dumnezeului Celui Viu.

Împăratul lui Israel de pe vremea lui Ilie ne va arăta obrazul în ziua judecății, căci el a fost zguduit doar de câțiva ani de secetă, pe când noi nu ne dezmeticim din cursele Satanei nici după 120 de ani de secetă cumplită. Ploaia târzie promisă în 1888 a fost stopată, lumina despre neprihănirea lui Hristos – și implicit despre caracterul lui Dumnezeu – a fost interceptată, iar profesorii noștri educă generațiile de seminariști să predice poporului că orice criminal care le oferă mântuire trebuie iubit, respectat și slujit.

O astfel de viziune schimbă radical profeția adventistă atât de dragă acestui popor, și care, în lumina acestor concepte despre caracterul lui Dumnezeu, ar trebui să sune astfel: „Când caracterul criminal al lui Hristos va fi reprodus în mod desăvârșit în poporul Său, atunci El va veni spre a-i pretinde ca fiind ai Săi.”

„Ce mă interesează pe mine caracterul lui Dumnezeu?” Această declarație iresponsabilă aruncă pe oricine într-una dintre cele două mari categorii în care se va împărți curând omenirea:

„În lume există numai două categorii de oameni, cei care Îl cunosc pe Dumnezeu și cei care nu Îl cunosc. Omul spiritual aparține primei categorii, omul firesc aparține celei de-a doua, iar categoria de care aparținem este determinată de concepția noastră despre

caracterul Tatălui și al Fiului. Pentru omul al cărui suflet este inundat de dragostea lui Isus este normal să vadă în Dumnezeu pe tatăl și prietenul lui. El poate și va învăța pe alții în armonie cu lumina care strălucește în camerele inimii lui. El va arăta oamenilor singura cale de la păcat la neprihănire, descoperind lumii caracterul Celui care este calea, adevărul și viața” (RH 10 februarie 1891).

Declarând că el este gata să slujească un criminal și un terorist în schimbul vieții veșnice, poporul nostru nu este pregătit să apară ca martor în procesul lui Dumnezeu, și acesta este exact motivul pentru care marea controversă nu se poate încheia.

Noi protestăm cu toată fermitatea împotriva unor asemenea declarații iresponsabile, care implică pe toți membrii acestui popor, și ne exprimăm regretul în fața inteligențelor cerești, consternate de atitudinea indiferentă a responsabililor bisericii față de asemenea acte de înaltă trădare.

DE CE CONTINUĂ REBELIUNEA LUI SATANA?

Când credem că Dumnezeu trebuie să pedepsească cu moartea pe călcătorii legii divine, automat susținem că păcatul nu omoară pe nimeni.

Când a fost prezentată tinerei perechi în Eden, marea controversă, în varianta ei prescurtată, a fost o confruntare cu privire la natura păcatului.

Dumnezeu a spus: „Vei muri negreșit.”

Diavolul a spus: „Hotărât că nu veți muri.”

De atunci omenirea este sfâșiată între aceste două păreri, cu infinitele lor variante.

Dacă admitem că păcatul înseamnă despărțirea voluntară de izvorul vieții (DA 764), avertizarea lui Dumnezeu se traduce astfel:

„Alegând să te desparți de izvorul vieții, Eu sunt obligat să te părăsesc, în virtutea dreptului inalienabil la liberă alegere. Fără Dumnezeu locuind în minte, aceasta nu mai poate împiedica degradarea morală a sufletului și degradarea fizică a organismului, chiar dacă eu vă asigur pentru o vreme supraviețuirea. Finalul acestei decizii este moartea veșnică, fără niciun fel de intervenție de pedepsire din partea Mea.”

Făgăduința diavolului suna așa:

„Dumnezeu vă minte. Vă amenință cu moartea spre a vă ține în robie. El știe bine că unirea cu natura divină, prezența legii în inimă, este un sistem de control care vă împiedică să evoluati. Fiecare ființă creată este destinată să ajungă ca Dumnezeu, dar El nu dorește să piardă privilegiile de care Se bucură, și nici nu dorește să le împartă cu voi. Refuzați sistemul de control implantat în voi, și aveți cale liberă către muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei.”

Adam și Eva au ales varianta diavolului despre marea controversă, dar promisiunea lui s-a dovedit mincinoasă. Evoluția spre dumnezeire nu a demarat. Din contră, primul copil al perechii amăgite s-a dovedit un criminal, iar omenirea s-a prăvălit în mizerie.

Oamenii au dorit răspunsuri de la noua administrație a planetei: De ce murim? De ce nu ne dezvoltăm, așa cum ni s-a promis? De ce am pierdut haina de lumină, dacă urmează să ajungem ca Dumnezeu?

Răspunsul cinic al diavolului a fost că Dumnezeu, enervat de rebeliunea lor, a luat decizia „ciudată” de a-i pedepsi, persecutându-i până la exterminare. Propaganda aceasta mincinoasă avea nevoie de susținere practică, de „dovezi” pe care populația să-și clădească imaginea despre Dumnezeu. Așa că, folosindu-se de capacitățile lui supranaturale, el a declanșat o vastă campanie de operațiuni secrete prin care propaganda lui să capete credibilitate. A început munca de educație, bazată pe dovezi măsluite, evenimente „naturale” și martori corupți.

Așa cum am spus și altădată, dacă Dumnezeu ar fi folosit violența împotriva opozanților Lui, la ora asta universul nici n-ar mai fi știut sigur dacă a existat vreodată cineva cu numele de Lucifer. Dacă folosirea forței în situații de urgență – ca o ultimă soluție, cum spunea un teolog adventist – era o opțiune viabilă în legislația divină, niciodată nu s-ar fi ajuns în situația prezentă, căci corecția ar fi fost aplicată mai înainte ca infecția păcatului să se răspândească la nivel global. Dacă împărăția lui Dumnezeu ar fi fondată pe folosirea forței constrângătoare, cine ar mai dori să trăiască veșnic în ea?

Vă amintiți situația de după potop? Unii credeau că există Dumnezeu, și că El este acela care a produs potopul. Care a fost rezultatul acelei credințe? „Inima lor, ca și a lui Cain, s-a răsculat împotriva Lui” (PP 119).

Propaganda diavolului, însoțită de tot felul de semne și minuni, a căpătat proporții uluitoare în timpul nostru, deoarece el trebuie să neutralizeze „chiar pe cei aleși.” El acționează încă din spatele cortinei, ca și în trecut, spre a ne convinge că devastările globale sunt produse de Dumnezeu, sau de cei în slujba lui Dumnezeu. Iar cei mai eficienți susținători ai lui s-au dovedit tocmai oamenii care declară

că sunt slujitorii lui Dumnezeu. Insistând că Dumnezeu trebuie să-i pedepsească pe păcătoși cu moartea, ca să poată pune capăt istoriei păcatului, ei spun de fapt că păcatul nu omoară pe nimeni, și astfel devin ecoul minciunii din Eden: „Hotărât că nu veți muri!”

Acesta este motivul principal pentru care rebeliunea continuă.

FOC DIN CER: UN STUDIU ASUPRA ORIGINII ȘI CAUZELOR LUI

Cum poate fi susținută ideea că Dumnezeu nu omoară pe nimeni, când Ioan vede foc din cer coborând spre a-i nimici pe păcătoși? Sora White dezvoltă descrierea lui Ioan, adăugând că fiecare păcătos arde în foc mai mult sau mai puțin, pe măsura vinovăției lui. Iată pasajul:

„Foc coboară de la Dumnezeu din cer. Pământul se crapă... Unii sunt nimiciți într-o clipă, iar alții suferă multe zile. Fiecare este pedepsit „după faptele sale” (GC 672-673).

Sora White a participat la aceste evenimente în viziune profetică, și a relatat ceea ce a văzut în limbajul vremii ei, pentru ca cititorii să nu se poticnească de expresii sau explicații străine de experiența și cunoștințele lor.

Pavel a fost și el într-o călătorie stelară, dar s-a abținut să povestească ceva de acolo deoarece în limbajul vremii nu existau expresii și concepte pentru ceea ce văzuse el. Ellen White oferă foarte multe detalii despre ultima scenă a mării controversate, dar evită să intre în amănunte ce țineau clar de situații pentru care nu avea expresii. Pentru mine, acesta este un argument puternic despre autenticitatea viziunilor ei.

Acum haideți să punem laolaltă elementele pe care ni le oferă ea, actualizându-le cu expresii și concepte contemporane, și să vedem dacă în final imaginea obținută rămâne credincioasă scopului viziunii primite de ea.

Mai întâi, să urmărim înlănțuirea evenimentelor, începând cu revenirea lui Hristos și plecarea la cer a credincioșilor.

Populația planetei este sever decimată de evenimentele precedente revenirii lui Hristos. Plăgile produc mari distrugerii omenești și materiale, iar locuitorii rămași în viață se măcelăresc unii pe alții:

„După ce sfinții sunt eliberați de vocea lui Dumnezeu, mulțimile celor răi își revarsă furia unii asupra celorlalți. Pământul pare a fi un potop de sânge, iar trupurile lor moarte se întind de la un capăt la altul al pământului” (EW 289).

Acum pământul este pustiu și gol pentru o mie de ani, iar Satana și oștirile lui urmează să-și admire performanțele guvernării, fără să poată părăsi pământul. Se întâmplă un lucru despre care nu prea s-a vorbit, dar el este interesant, și are locul lui în evenimentele viitoare:

„Limitat doar la Pământ, el nu mai are privilegiul să meargă pe alte planete, să-i ispitească și să-i tulbure pe cei care nu au căzut în păcat. În acest timp, Satana suferă cumplit. De la căderea lui, el a fost mereu în activitate. Acum este însă deposedat de puterea lui, și lăsat să mediteze asupra rolului pe care l-a jucat de la căderea lui, așteptând cu groază și cutremur viitorul teribil, când va trebui să sufere pentru tot răul pe care l-a făcut, și să fie pedepsit pentru toate păcatele pe care le-a provocat” (EW 290).

Notați vă rog expresia „deposedat de puterea lui,” deoarece ea este importantă în desfășurarea ulterioară a evenimentelor.

Ce înseamnă „deposedat de puterea lui”? Pot exista multe sensuri, dar eu cred că unul dintre ele este pierderea invizibilității și a capacității de a se prezenta sub altă formă. Va trebui să dea ochii cu supușii lui și să ofere explicații pentru eșecul răsunător al administrației lui. Cum se face că se va vedea cu supușii lui? Au evoluat aceștia în timpul morții de o mie de ani? Mult mai credibil este că Satana și-a pierdut puterile de invizibilitate, datorită cărora amăgise cu atât succes omenirea.

La sfârșitul celor o mie de ani, Domnul Hristos, însoțit de îngeri și de oștirea celor răscumpărați, coboară pe pământ. Locul este Muntele Măslinilor, care se despică la mijloc și creează astfel o vastă câmpie. Curând coboară din cer, ca o uriașă navă spațială, cetatea sfântă, Noul Ierusalim, și se așează pe spațiul deja pregătit pentru ea, iar Domnul Hristos și însoțitorii Săi pătrund în cetate (GC 662-663).

Aici descrierea din Marea Luptă diferă puțin de aceea din Experiențe și Viziuni. În prima se spune că Hristos cheamă la viață pe păcătoși înainte ca Noul Ierusalim să se coboare din cer, pe când în a doua învierea nelegiuitorilor are loc după venirea cetății sfinte (EW 292). Oricum, evenimentul este uluitor și spectaculos. În acest moment, pe suprafața planetei se află în viață toți participanții la marea controversă, îngeri sau oameni, pentru o ultimă clarificare, iar universul spectator privește cu mare interes fiecare detaliu al finalului marii controverse.

Din acest moment, tot ce se întâmplă trebuie privit cu mare atenție, deoarece detaliile care ni s-au oferit au rolul de a clarifica în special felul în care Dumnezeu procedează cu păcatul și păcătoșii.

Văzându-se înconjurat de o așa armată de supuși, speranțele lui Satana reînvie. Crede că poate schimba situația în favoarea lui. Deși este diferit de ființele omenești, el nu mai posedă capacitatea de a se face nevăzut, dar nici nu este dispus să-și asume identitatea și isprăvile:

„Dar, consecvent șireteniei lui de la început, nu vrea să fie recunoscut ca fiind Satana. Pretinde a fi prințul care este proprietarul de drept al lumii, și a cărui moștenire i-a fost răpită pe nedrept. Se prezintă supușilor lui amăgiți ca fiind salvator, asigurându-i că puterea lui i-a scos din morminte și că este pe punctul de a-i scăpa de cea mai crudă tiranie... Cu bucurie diabolică arată spre milioanele nenumărate de oameni care au fost înviați din mormintele lor și declară că, în calitate de conducător al lor, este în stare să cucerească cetatea ca să-și recâștige tronul și împărăția” (GC 663).

Diavolul are acum la picioarele sale o masă de oameni care, în timpul vieții, au fost păgâni sau idolatri. Chiar dacă religia lor s-a numit creștinism, ei au fost închinători la idoli, au crezut în evoluția darwinistă, iar cei din ultima generație au fost programați să aștepte o eventuală invazie extraterestră. Acum este momentul de aur, iar diavolul le activează sentimentul patriotic după o rețetă à la Independence Day. Extratereștrii au nevoie de resursele planetei Pământ și au venit să distrugă civilizația umană.

Diavolul organizează o consfătuire globală, unde sunt invitați îngerii lui de elită și marii conducători ai popoarelor. Planeta este în pericol mortal, sugerează el, și trebuie luate decizii vitale.

Se află acolo uriașii antediluvieni, cu mințile lor strălucite, potențații sângeroși ai antichității, generalii și savanții atomiști ai perioadei războiului rece, marii producători de tehnologie modernă ai secolului 21, alături de conducătorii bisericilor unite. Este un fel de Consiliu de Securitate lărgit, ca să folosesc o expresie contemporană, sau ultimul guvern mondial, la care se adaugă marii conducători din celelalte timpuri. Napoleon, Hanibal, Cezar, Hitler, Alexandru cel Mare, Stalin, stau alături de îngerii răi care i-au călăuzit și inspirat toată viața lor.

La tribună, prințul acestei lumi își folosește la maxim toate calitățile de programare neuro-lingvistică spre a-i convinge că entitatea care tocmai a aterizat în Orientul Mijlociu este vulnerabilă, poate fi cucerită și trebuie cucerită, dacă vor să salveze planeta, civilizația și rasa umană. La aceasta se adaugă acum și argumentul copleșitor că s-a descoperit secretul nemuririi, dovadă fiind învierea generală pe care toți o constată cu uimire. Iar meritul, evident, este al prințului, marele salvator al omenirii, așa cum i-a plăcut să se creadă mereu.

Participanții la conferință sunt cuprinși de entuziasm și determinare. Sala pare electrizată de noua viziune prezentată de prinț alianței planetare. Nu este greu să ne imaginăm cum Napoleon se repede înfipt la tribună și cere noului și ciudatului Directorat comanda a zece batalioane și cinci mii de tunuri spre a rezolva problema. Savanții atomiști zâmbesc cu îngăduință și cer prințului să facă un expozeu cu ultimele cuceriri ale tehnicii de luptă. Comandanții secolilor trecute privesc muți de uimire prezentarea multimedia din domeniul militar. Pe deasupra lor defilează tridimensional avioane de luptă fără pilot, invizibile pentru radar, tancuri de ultimă generație, rachete intercontinentale purtătoare de ogive nucleare, submarine nucleare, portavioane și grupurile lor de susținere, cu o putere de foc nimicitoare. La final, este simulată o explozie nucleară care trimite pe sub scaune pe cei mai mulți dintre participanți.

Reacția este unanimă și entuziastă, toți sunt acum convinși că atacul va avea sorți de izbândă.

Rezultatul acestei conferințe este descris pe scurt: „Toți încep de îndată să se pregătească de luptă. Meșteri pricepuți făuresc echipament de război. Conducătorii militari, renumiți pentru succesele lor, organizează gloatele de luptători în companii și divizii” (GC 663).

Eu personal am crezut că evenimentele de după mileniu vor fi scurte și rapide. Ce se prezintă aici însă este o acțiune colosală, și care cere timp. Este adevărat, o parte a armamentelor sau materialelor este posibil să se fi păstrat, dar a trecut totuși un mileniu peste ele și este greu de crezut că mai pot fi folosite. Oricât de zeloși ar fi oamenii, și oricât de geniali îngerii răi, este nevoie de ceva timp să construiești rachete cu încărcături nucleare, termonucleare sau arme cu neutroni. Sau, mă rog, așa gândim noi acum. Poate demonii cunosc secretul unor arme nimicitoare care să nu necesite infrastructura din zilele noastre, ceea ce, evident, elimină necesitatea unor perioade mai lungi de timp. Oricum ar fi, este sigur că oamenii se pregătesc de război, că încep să fabrice arme – cu siguranță nu va fi vorba de arbalete și securi – și că vor reuși. Adică, vor fi lăsați să reușească, să ducă la bun sfârșit acest proiect. De ce oare?

De ce le permite Dumnezeu o asemenea organizare militară, când El știe bine că totul este deșertăciune și goană după vânt? De ce Hristos și sfinții nu intervin spre a pune capăt acestui proiect uriaș de inginerie socială care se desfășoară pe pământ? La ce bun să lași pe acei nenorociți să viseze, când visul lor nu are nicio șansă de reușită? Există un motiv serios pentru aceasta?

Cu siguranță. Dumnezeu este serios, El nu Se joacă de-a șoarecele și pisica cu opozanții Săi. Iar acum este mai zdrobit emoțional ca niciodată, căci va trebui să Se despartă de o mare parte a copiilor Săi pentru totdeauna. Se apropie ceasul pentru „lucrarea Lui ciudată,” aceea de a le permite copiilor Săi rebeli să suporte consecința despărțirii de izvorul vieții și să dispară în moartea a doua.

Deci, care este motivul acestei lipse de intervenție?

Principalul motiv este acela că El trebuie să ofere libertate, ca fiecare să-și poată exprima opțiunea neîngrădit. Dintr-odată apar

pe pământ miliarde de ființe, iar Dumnezeu Se dovedește din nou consecvent cu principiile neprihănirii. În fața universului spectator, oamenii și demonii au din nou libertatea să arate care sunt principiile din inima lor și ce doresc să facă. Ei au acum în fața ochilor o navă extraterestră plină de ființe glorioase, unele dintre ele chiar foști pământenii. Au șansa să inițieze un dialog, să ceară lămuriri, să caute soluții, să clarifice neînțelegeri; da, chiar să ceară iertare și vindecare.

Da, cât au fost în viață au fost amăgiți de conducătorii religioși, fără să înțeleagă ce se întâmplă cu adevărat pe pământ. Au fost făcuți să creadă că slujesc pe adevăratul Dumnezeu, iar ei s-au dovedit zeloși pentru numele Domnului și au făcut multe minuni în numele lui Isus.

Bun, au fost amăgiți. Dar acum totul este la vedere. Nu mai au niciun motiv să respingă adevărul, neprihănirea și dreptatea. Hristos este vizibil în mijlocul lor, într-o slavă cu totul cerească. Frați de-ai lor se află alături de El și de îngerii lui Dumnezeu. Iar aceștia, se poate constata ușor, nu au absolut niciun fel de intenții dușmănoase. Cetatea Sfântă nu are mitraliere montate la ferestre, nici lansatoare de rachete pe turnuri, și nici lasere mascate prin pereți. Este chiar cerul coborât pe pământ – armonia și pacea atât de dorite de inima omenească de-a lungul timpului. Porțile cetății sfinte sunt larg deschise – o invitație clară la dialog.

De ce aleg ei din nou varianta distrugerii, războiului și morții? De ce nici măcar un suflet nu se apropie, cel puțin pe furiș, de magnifica arcă? Ne-am fi așteptat ca măcar un fost adventist, dintre cei care au citit Marea Luptă, să arunce prin porțile deschise un bilețel, o scrisorică acolo, prin care să-și exprime regretul și să ceară puțin ajutor.

Dar nu se întâmplă. Stelele multe, pe care le-am admirat pe firmamentul academiei adventiste „pentru strălucirea lor,” vor fi atunci ocupate cu munca de partid, ajutând gloatele urât mirositoare să înțeleagă că singura lor șansă este să se pregătească de luptă și să se înroleze în milițiile populare. Speră ei să refacă civilizația umană

sub conducerea lui Satana? Ah, câtă nebunie... Dar dacă ei cu așa ceva s-au ocupat toată viața lor, ce să ne așteptăm acum?

În acest moment este expusă în toată forța ei declarația lui Dumnezeu că păcatul ucide. Oricine poate privi efectele devastatoare ale păcatului asupra minții omenești. Alegând fărădelegea, oamenii vor recurge la nimicire și război oricâte ocazii li se vor oferi și oricâtă libertate ar avea. Generații întregi au negat că ele ar putea ucide pe Fiul lui Dumnezeu, deși câteva au avut ocazia, și au făcut-o. (Mă refer la Sinedriu și la sesiunea din 1888). Acum se dovedește fără nicio umbră de îndoială că despărțirea de izvorul vieții transformă pe oricine – înger sau om – într-un criminal. Despărțit de Dumnezeu, cel mai puternic înger, și cel mai prăpădit pământean, se transformă într-un ucigaș. Acest lucru nu a putut fi înțeles de îngeri la începutul marii controversă. Acum este ocazia să înțeleagă toți acest lucru.

Există însă ceva și mai important de demonstrat, și anume cum reacționează Dumnezeu atunci când oamenii doresc să-L omoare. Pe parcursul timpului, cei mai mulți au crezut că El răspunde cu violență, și că nu lasă nepedepsiți pe turbații care vor să le facă rău, Lui sau urmașilor Lui. Ani de zile a crezut Biserica Creștină că Dumnezeu a trimis pe romani să distrugă Ierusalimul, din cauza respingerii Fiului Său. Ani de zile a crezut lumea că Dumnezeu a adus potopul spre a pedepsi nelegiuirile acelei generații. Ani de zile a crezut omenirea că Dumnezeu a turnat foc din cer peste Sodoma și Gomora, ca răspuns la destrăbălarea umană.

Acela este timpul ideal să se clarifice aceste neînțelegeri. Se află în viață toată suflarea omenirii, sfinți sau păcătoși, toată suflarea îngerească, sfinți sau păcătoși, plus lumile necăzute care mult timp nu au știut ce să creadă, deși au rămas loiale lui Dumnezeu. Dumnezeu invită pe toată lumea să privească în direct procedura Sa cu păcatul și păcătoșii.

În timp ce sfinții stau împreună cu Împăratul Păcii în cetatea sfântă, iar porțile acesteia sunt încă larg deschise, omenirea coalizată de vraja lui Satana a terminat pregătirile de război. Rachetele cu rază medie și lungă de acțiune sunt armate și gata de lansare în diferite puncte strategice de pe glob. În plus, fiecare divizie a fost înzestrată

cu armament nuclear tactic, în situația în care războiul se va întinde în noi teritorii iar invadatorii vor primi întăriri neprevăzute. De la comandamentul central se dă ordinul de luptă. Totul este pregătit și nu există cale de întoarcere.

Abia în acest moment porțile cetății sfinte se închid. Deodată firmamentul se animă, devenind un ecran uriaș. Degetele înțepenesce pe butoanele declanșatoarelor. Deasupra navei extraterestre a apărut un tron înalt, strălucitor, iar pe el stă o Persoană glorioasă, ce pare a fi încoronată chiar sub privirile lor. Zeci de mii de îngeri se pleacă înaintea Lui, iar oamenii răscumpărați izbucnesc în cântece de laudă. Ceremonia de încoronare se termină subit, iar Mielul lui Dumnezeu deschide cărțile. Inimile păcătoșilor încremenesc. Sub privirile universului întreg se proiectează filmul planului de mântuire, acum în toate detaliile lui și fără perdeaua care masca lumea invizibilă. Satana și îngerii lui sunt îngroziți. În fața omenirii se prezintă toate crimele lor, toate operațiunile sub acoperire, executate spre a-L acuza pe Dumnezeu. Sunt demascate manipulările lor spre a împinge omenirea în războaie, crimele oribile făcute în numele lui Dumnezeu, armele chimice și bacteriologice fabricate spre a distruge populația la scară globală. Sunt deconspirate atacurile teroriste din toate veacurile, și cine sunt adevărații lor autori.

„[Satana] a lucrat în mod premeditat, sistematic, și cu un succes uimitor, conducând mulțimi uriașe să primească versiunea lui despre marea controversă care a durat atâta vreme. Timp de mii de ani, acest șef al conspirației a așezat minciuna în locul adevărului... Cei care s-au unit cu el văd înfrângerea totală a cauzei lui. Urmașii lui Hristos și îngerii credincioși constată întinderea vastă a intrigilor lui împotriva guvernării lui Dumnezeu. El devine obiectul repulsiei generale” (GC 669).

Simultan este prezentată activitatea neobosită a îngerilor lui Dumnezeu de a repara, vindeca, preveni și proteja pe locuitorii pământului. Filmul descoperă nenumăratele ocazii în care omenirea a fost salvată de la distrugere totală, și prezintă în amănunt rolul celor patru îngeri din Apocalips 7 în protejarea pământului în ultimele secole.

Păcătoșii sunt înmărmuriți, nevenindu-le să creadă că ei au trăit permanent sub o conspirație odioasă, criminală, care n-avea niciun fel de respect pentru ființa umană, deși vorbea atât de frumos despre libertate, democrație și drepturile omului. Reacția lor este perfect descrisă de profetul Isaia:

„Cei ce te văd se uită țință mirați la tine, te privesc cu luare aminte și zic: ‘Acesta este omul care făcea să se cutremure pământul, și zguduia împărățiile, care prefăcea lumea în pustie, nimicea cetățile și nu dădea drumul prinșilor săi de război?’” (Isa 14:16-17).

Ei descoperă acum cu groază cine este cel pe care l-au considerat a fi Dumnezeu și l-au tratat ca atare. De ce nu au știut toate aceste lucruri cât erau în viață? Unde sunt slujitorii lui Dumnezeu care aveau datoria să vegheze asupra sufletelor lor și să-i avertizeze despre realitatea crudă în care trăiesc?

Constrâns de demonstrația la care tocmai a asistat, Satana se pleacă înaintea lui Hristos și recunoaște că cele prezentate sunt conforme cu realitatea. Recunoaște, de asemenea, că Dumnezeu a procedat conform cu neprihănirea, și că lui nu i s-a făcut nicio nedreptate de-a lungul întregii controversă. Toți recunosc acum justetea căilor divine. „Universul întreg, atât cei credincioși cât și cei răsculați, declară cu o singură voce: ‘Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al neamurilor’” (GC 670).

Exact pentru această declarație au fost înviați păcătoșii. Ei trebuiau să vadă, să înțeleagă și să recunoască faptul că Dumnezeu nu este vinovat pentru moartea lor, și că El a făcut tot ce era cu putință spre a-i salva. Nimeni nu va fi lăsat să se scufunde în moartea a doua fără să înțeleagă principiile nimicirii și care este cauza pentru care ei vor pieri. Fără minciunile lui Satana, Dumnezeu ar fi putut explica de la început care este efectul despărțirii de izvorul vieții și rostul acelui mecanism în administrația cerului. Dar mulți dintre locuitorii cerului au considerat că varianta diavolului este mai credibilă, ceea ce a dus la un asemenea final.

Ajungem la punctul fierbinte al mării controversă. S-a dovedit fără umbră de îndoială că nu Dumnezeu se află la originea devastărilor planetare, ci diavolul. Acum însă, după ce lucrurile s-au clarificat,

cum va reacționa Dumnezeu? Pământul este plin de miliarde de păcătoși irecuperabili. Ce se poate face cu ei?

În acest moment final, mulți oameni cred că Dumnezeu este îndreptățit să-i omoare pe păcătoși, că procedura este conformă cu cerințele legii și obligatorie pentru curmarea rebeliunii. Fără intervenția lui Dumnezeu, spun ei, păcătoșii ar continua să trăiască în mizerie, iar distrugerea lor este un act de bunătate și milă din partea lui Dumnezeu. Să revenim în mijlocul evenimentelor.

Deși a recunoscut că el este vinovatul, Satana nu este dispus să cedeze lupta. Are la dispoziție o armată formidabilă. Ce ar mai avea de pierdut?

„Se aruncă în mijlocul supușilor lui și încearcă să-i inspire cu propria lui furie, ridicându-i la luptă. Dar dintre toate milioanele pe care le-a amăgit la răscoală, nu este niciunul care să-i recunoască supremația. Puterea lui este sfârșită. Cei nelegiuïți sunt plini de aceeași ură față de Dumnezeu, pe care o inspiră Satana; dar ei văd că situația este deznădăjduită, că nu pot birui împotriva lui Iehova. Mânia lor se aprinde împotriva Satanei și acelor care au fost agenții lui în amăgire și, cu o furie demonică, se întorc împotriva lor” (GC 671).

Această frază scurtă: „Cu o furie demonică, se întorc împotriva lor” ar putea fi explicația pentru tot ceea ce urmează, chiar dacă explicația se limitează la atât. Este cheia întregului pasaj. Cred că aici este descrisă cea mai sângeroasă confruntare a tuturor timpurilor.

Miliarde de oameni, înarmați până în dinți cu tehnică militară de ultimă generație, se năpustesc unii asupra altora „cu o furie demonică,” fără să le mai pese de consecințe. Păcatul își arată acum adevărata lui față, în pofta dementă de ucidere și setea de răzbunare inutilă. Măcelul nuclear declanșat pe toată suprafața pământului este un spectacol cutremurător, pe care nici autorii de ficțiune nu l-au descris vreodată. Satana, ajuns „obiectul repulsiei generale,” devine ținta celor mai distrugătoare atacuri, la care răspunde cu aceeași violență; este hăituit ca o fiară, așa cum declara Isaia: „Cel ce în urgia lui lovea popoarele cu lovituri fără răgaz, cel ce în mânia lui supunea neamurile, este prigonit fără cruțare” (Isa 14:6).

Pentru un spectator din secolul 19, scena este inexplicabilă, deoarece focul chiar pare venind din cer. Mingi uriașe de foc lovesc pământul pe toată suprafața lui cu o forță nemaivăzută. Cei aflați în epicentrul exploziilor pier instantaneu, pe când alții trăiesc zile multe, suferind cumplit din cauza efectelor radioactivității. „Dar iată urgia cu care va lovi Domnul pe toate popoarele care vor lupta împotriva Ierusalimului: Le va putrezi carnea stând încă în picioare, le vor putrezi ochii în găurile lor, și le va putrezi limba în gură” (Zah 14:12).

În nebunia colectivă nu se mai ține seama de niciun principiu militar, fiecare ucide acum din instinct și fără noimă. Mai bine ascunși și protejați decât alții, Satana și „agenții lui” sunt încă la adăpost de cataclismul atomic ce a aprins pământul. Planeta este prinsă de nebunia uciderii cu orice preț.

Acest efect odios al păcatului asupra minții omenești neprotejate de harul lui Hristos este descris foarte corect în Scriptură, și el ne ajută să înțelegem ce se întâmplă în marea conflagrație.

Moabiții, amoniții și niște moaniți din muntele Seir au făcut o alianță și au decis să alunge pe Israel din țara lui. Era „o mare mulțime,” iar Iosafat și-a dat seama că nu are nicio șansă. A adunat repede poporul, iar el s-a plecat înaintea Domnului, predând în mâna Sa conducerea țării și recunoscând că el este neputincios – un gest rarism la împărații poporului sfânt. Pe când se ruga el, glasul Domnului s-a auzit prin gura unui prooroc din mulțime:

„Ascultați, tot Iuda și locuitorii din Ierusalim, și tu, împărate Iosafat! Așa vă vorbește Domnul: ‘Nu vă temeți și nu vă înspăimântați dinaintea acestei mari mulțimi, căci nu voi veți lupta, ci Dumnezeu. Mâine pogorâți-vă împotriva lor. Ei se vor sui pe dealul Țiț, și-i veți găsi la capătul văii, în fața pustiei Ieruel. Nu veți avea de luptat în lupta aceasta: așezați-vă, stați acolo, și veți vedea izbăvirea pe care v-o va da Domnul. Iuda și Ierusalim, nu vă temeți și nu vă înspăimântați; mâine, ieșiți-le înainte, și Domnul va fi cu voi!’” (2 Cron 20:15-17).

Tot astfel se întâmplă la final. O foarte mare mulțime, toți nelegiuții veacurilor, îngeri sau oameni, au tăbărât în jurul Noului Ierusalim și vor să distrugă pe locuitorii lui. Dar Împăratul împăraților

nu ordonă pregătirea de luptă, ci spune poporului Său: „Nu veți avea de luptat în lupta aceasta: așezați-vă, stați acolo și veți vedea izbăvirea pe care v-o va da Domnul.” Iar sfinții exact așa fac. Se așează liniștiți și urmăresc ce se întâmplă dincolo de zidurile Noului Ierusalim. Neprihănirea și nelegiuirea stau față în față.

Ce s-a întâmplat în valea pustiei lui Ieruel, faimoasa vale a lui Iosafat? S-a întâmplat că nimeni nu a ridicat mâna împotriva oștirii cotohotoare. Ascultați:

„În clipa când au început cântările și laudele, Domnul a pus o pândă împotriva fiilor lui Amon și ai lui Moab și împotriva celor din muntele Seir, care veniseră împotriva lui Iuda. Și au fost bătuți. Fiii lui Amon și ai lui Moab s-au aruncat asupra locuitorilor din muntele Seir ca să-i nimicească cu desăvârșire și să-i prăpădească. Și, după ce au isprăvit cu locuitorii din Seir, s-au ajutat unii pe alții să se nimicească. Când a ajuns Iuda pe înălțimea de unde se zărește pustia, s-au uitat înspre mulțime, și iată că ei erau niște trupuri moarte întinse pe pământ, și nimeni nu scăpase” (2 Cron 20:22-24).

Cine i-a ucis? Nimeni altcineva decât ei înșiși: „S-au ajutat unii pe alții să se nimicească.”

Bun, dar aici se spune că Domnul a pus „o pândă” împotriva lor, nu?

Ce este o pândă, concret? Sau mai bine spus, ce a fost acea „pândă” din valea lui Iosafat? Textul din Cronici nu spune nimic despre așa ceva, dar, după felul în care s-au desfășurat evenimentele, nu este greu să aflăm. Deoarece n-au căutat să păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor, au fost lăsați „în voia minții lor blestamate” (Rom 1:28). Iar mintea omenească, lipsită de harul lui Dumnezeu, se autodistruge.

În cazul bătăliei finale ne este mai ușor să înțelegem în ce a constat „pânda” respectivă, deoarece avem detalii importante.

Înainte ca marea oștire a păcătoșilor să pornească atacul asupra Noului Ierusalim, Domnul Și-a arătat slava. Adică a făcut o descriere amănunțită a felului în care a procedat El în cursul timpului, o prezentare a caracterului Său, plin de bunătate, de îndurare, de credincioșie, de milă. Slava Sa – caracterul Său – a strălucit sub

ochii tuturor în toată splendoarea ei, pătrunzând adânc în inimile păcătoșilor.

Ei văd acum că Dumnezeu a fost tratat mereu ca un miel pe care-l duci la tăiere; n-a deschis gura când a fost atacat, lovit, acuzat pe nedrept, n-a protestat când I S-a furat identitatea, când a fost numit făcător de rele, criminal, nimicitor sau demonizat. El a răspuns cu binecuvântări la toate blestemele lumii. Aceasta este „pânda” pusă de Dumnezeu înaintea atacatorilor, iar ei „au fost prinși.” Adevărul descoperă eroarea la cel mai fundamental nivel al ei. Mintea lor blestemată nu-și mai poate controla instinctele criminale, iar setea de răzbunare contra celor care i-au înșelat devine supremă. Se ajută unii pe alții să se nimicească. Doar așa se poate explica expresia: „Slava Celui care este dragoste îi va nimici” (DA 764).

De ce nu a descris sora White în detaliu marea conflagrație, mama tuturor bătăliilor? De ce s-a limitat ea la o singură expresie enigmatică, precum „Mânia lor se aprinde împotriva Satanei și acestora care au fost agenții lui în amăgire și, cu o furie demonică, se întorc împotriva lor,” în loc să intre în amănunte, așa cum face de obicei la acest subiect?

Motivul este acela că nu putea explica ceea ce vede, iar dacă un înger i-ar fi dictat ce trebuie să spună, cititorii ei ar fi avut mari rezerve. Ce erau acelea „rachete balistice,” „focoase termonucleare,” „explozii nucleare” sau „portavioane”? Nimeni nu ar fi înțeles nimic, considerând că autoarea bate câmpii. A fost suficient să ne spună că ei au realizat un proiect ambițios de înarmare, pe care l-au dus la bun sfârșit, iar apoi, nereușind să atace Noul Ierusalim, s-au năpustit unii împotriva altora, ajutându-se să se nimicească unii pe alții.

Acest mod de transmitere a informațiilor nu este singular, Scriptura folosindu-l permanent. Ioan vede o bătălie între împărații pământului și oștile cerului, iar acestea erau călări pe cai (Apoc 19:14). A fost nevoie să i se prezinte scena pe înțelesul lui, ca să o poată reda coerent; noi n-avem astăzi nicio problemă cu acel limbaj, înțelegând perfect despre ce este vorba.

Așa ar trebui să fie și în acest caz. Dacă s-au înarmat (ceea ce nu poate fi pus la îndoială), au făcut-o cu tehnologia ultimei generații,

iar când au angajat lupta între ei, au folosit acest arsenal. Ar fi naiv să credem că și-au lăsat focurile nucleare și au angajat o luptă la baionetă, sau cu pumnii.

Persoana care observă o explozie nucleară fără să știe despre ce este vorba nu poate defini fenomenul decât ca fiind foc din cer. Supraviețuitorii de la Hiroshima și Nagasaki au descris exploziile nucleare exact în acești termeni, „foc din cer,” iar titluri din ziarele vremii sunau așa: „Nagasaki a căzut victimă focului din cer,” deoarece bombele au fost detonate în atmosferă, deasupra localităților respective.

Armele nucleare pot fi detonate în medii diferite, în funcție de scopul care se urmărește. Unele sunt detonate în atmosferă, la altitudini mai mari sau mai mici. Altele sunt detonate la sol, sau în subteran, pentru a distruge buncăre și alte instalații ascunse adânc sub suprafața terestră.

O explozie nucleară de o megatonă produce o minge de foc al cărei diametru atinge, la strălucire maximă, aproape doi kilometri, după care continuă să se extindă. Imaginați-vă cum trebuie să arate atmosfera terestră plină de sute de astfel de mingi de foc, și efectul lor devastator asupra populației.

Iată o descriere a exploziei nucleare de la Hiroshima, și vă rog să notați din nou expresia „minge de foc,” pe care autorii o folosesc spre a descrie ceea ce s-a observat în acel moment:

„În prima milionime de secundă după 8:16, o suliță de lumină roșie-purpurie s-a întins pe o lățime de sute de picioare, transformându-se apoi într-o strălucitoare minge de foc. Temperatura din centrul ei era de 50 de milioane de grade. În epicentru, la clinica Shima, care se afla chiar sub detonație, temperatura atinsese câteva mii de grade... Cei dinăuntru s-au evaporat” („Enola Gay” de Gordon Thomas și Max Morgan Witts, ediția 1983, traducere Dumitru Constantin, pagina 281).

Savanții atomiști declară că la ora actuală în silozurile marilor puteri există arme nucleare capabile să distrugă complet planeta de câteva ori la rând. Nici Ioan și nici sora White nu puteau spune, la vremea când au scris, despre ce este vorba aici. S-au mulțumit să

descrie ceea ce au văzut, iar ceea ce au văzut era foarte corect definit ca fiind „foc din cer.”

Descrierea sorei White este la fel de concisă ca și aceea despre declanșarea ostilităților dintre cei răi: „A căzut foc de la Dumnezeu din cer” (EW 294), iar în Marea Luptă spune „Flăcări cad de la Dumnezeu din cer” (GC 672). Ea nu intră în amănunte nici aici, mulțumindu-se să relateze evenimentul. Ea spune că tot pământul este cuprins de un mare incendiu, și curând marea, pământul și atmosfera se transformă într-o masă topită. În ambele locuri ea ține să precizeze că focul care a nimicit pe păcătoși curăță acum și pământul, ideea fiind că nu este nevoie de o intervenție specială pentru curățirea planetei. „Apoi am privit, și am văzut că focul care a nimicit pe cei răi arde gunoaiile și curăță pământul” (EW 285).

Faptul că Satana și agenții lui sunt nimiciți chiar de mâna oamenilor întorși acum împotriva lor este în de acord și cu profeția din Ezechiel: „Pentru că îți dai ifose ca și când ai fi Dumnezeu, iată că voi aduce împotriva ta niște străini, pe cele mai asupritoare dintre popoare, care vor scoate sabia împotriva înțelepciunii tale strălucitoare, și-ți vor pângări frumusețea. Te vor arunca în groapă, și vei muri ca cei ce cad străpunși de lovituri, în mijlocul mărilor” (Eze 28:6-8). Aceasta este o dovadă că nu Dumnezeu îl omoară, ci oamenii înfuriați că au fost păcăliți de el.

Urmăriți și ideea din Isaia: „Toți împărații neamurilor, da, toți, se odihnesc cu cinste, fiecare în mormântul lui. Dar tu ai fost aruncat departe de mormântul tău, ca o ramură disprețuită, ca o pradă luată de la niște oameni uciși cu lovituri de sabie, și aruncată pe pietrele unei gropi, ca un hoit călcat în picioare. Tu nu ești unit cu ei în mormânt, căci ți-ai nimicit țara și ți-ai prăpădit poporul. Nu se va mai vorbi niciodată de neamul celor răi” (Isa 14:18-20).

Acest pasaj descrie fără îndoială evenimentul pe care îl analizăm noi aici. Dacă ar fi luptat cel puțin pentru binele planetei lui, poate își merita un loc în cimitirul eroilor. Dar el și-a nimicit propria țară, și și-a prăpădit propriul popor. El nici în moarte nu este unit cu aliații lui, deoarece pieirea i se trage dintr-un conflict cu propriul lui popor, neamul omenesc amăgit. Marele conducător, marele arhitect,

salvatorul planetei, sfârșește ca un hoit călcat în picioare, nimicit chiar de oamenii lui. Dacă Dumnezeu ar fi Cel care îl nimicește pe Satana, acest pasaj din Isaia își pierde sensul.

Nu. În această luptă cei sfinți nu au nicio parte. Ei privesc îngroziți cum semenii lor, frații lor, se măcelăresc în afara zidurilor Noului Ierusalim. În urechile lor răsună obsedant ecoul minciunii lui Satana: „Hotărât că nu veți muri!”

Pentru cei din ultima generație, un alt ecou vibrează insistent: „Păcătosul aduce el însuși pedeapsa asupra lui. Propriile lui acțiuni declanșează o suită de circumstanțe care produc un rezultat sigur. Fiecare călcare a Legii se întoarce împotriva păcătosului, lucrează în el o schimbare a caracterului și-l determină să păcătuiască din nou cu mai multă ușurință. Alegând să păcătuiască, oamenii se despart de Dumnezeu, se desprind de sursa binecuvântării, și rezultatul sigur este ruina și moartea” (The 1888 EGW Mat., 1574).

Acum se face dovada finală a acestui adevăr prea puțin apreciat astăzi. A fost nevoie doar ca Dumnezeu să permită timp dezvoltării păcatului, ca să se vadă cum „o suită de circumstanțe” duc la rezultatul sigur al distrugerii finale.

De la început până la sfârșit nu a fost nevoie de nicio intervenție din partea lui Dumnezeu ca păcătosul să aducă el însuși pedeapsa asupra lui. Acum oricine poate observa cum păcătoșii se pedepsesc singuri, fără intervenția lui Dumnezeu. Se ajută unii pe alții să se nimicească, fără niciun ajutor din afară. Se vor „evapora,” ca și sărmăniile din clinica Shima, și nu va mai rămâne din ei nici rădăcină, nici ramură. „Te vor căuta, și nu te vor mai găsi niciodată, zice Domnul Dumnezeu” (Eze 26:21).

Forța teribilă a sute de explozii nucleare declanșate aproape simultan produce falii adânci în scoarță, de unde izbucnesc jeturi puternice de lavă. Atmosfera și oceanul planetar sunt antrenate în lanțul atomic al fisiunii nucleare, ceea ce transformă planeta într-un lac de foc:

„Pământul s-a crăpat. Armele ascunse în adâncul lui ies afară. Flăcări mistuitoare izbucnesc din fiecare prăpastie deschisă. Chiar și stâncile ard. A venit ziua care va arde ca un cuptor. Elementele se

topesc de mare căldură și pământul, cu tot ce este pe el, arde (Mal 4:1; 2 Petru 3:10). Suprafața pământului pare o masă topită – un lac de foc uriaș” (GC 672).

Nu există nicio referire la plecarea de pe pământ a Cetății Sfinte înainte de acest moment, ceea ce ne face să credem că ea a rămas la locul ei, ca arca lui Noe, plutind pe lacul de foc uriaș, neafectată de forța distrugerii care a prăpădit planeta. Locuitorii Noului Ierusalim nu mai sunt „din această zidire,” și nu mai sunt afectați de elementele distrugătoare dezlănțuite. Ei stau la adăpostul Celui Prea Înalt, în mijlocul focului nimicitor, la fel ca și tinerii din cuptorul de foc de pe câmpia Dura.

Aceasta este ultima scenă a mării controverse; urmează lucrarea de creație, în care Dumnezeu construiește „un cer nou și un pământ nou” (Apoc 21:1), în care va domni neprihănirea.

Acum urmează întrebările importante, cărora va trebui să le dăm răspuns fiecare:

- Este o astfel de desfășurare a evenimentelor conformă cu caracterul lui Dumnezeu?
- Este astfel menținută onoarea lui Dumnezeu? (Unii sugerează că Dumnezeu trebuie să Se răzbune pe vrăjmașii Săi, iar dacă aceștia se nimicesc singuri, El a pierdut ocazia, iar onoarea Lui este afectată. Pentru o astfel de poziție însă nu există niciun fel de susținere în Spiritul Profetic. Acolo se spune că onoarea lui Dumnezeu stă în desăvârșirea de caracter a poporului Său, nicidecum în nimicirea păcătoșilor).
- Se realizează, în acest fel, încheierea corectă a mării controverse? Se răspunde corect confuziei de la începutul luptei referitoare la desprinderea de izvorul vieții, moartea a doua, și cauzele ei?
- Este o astfel de desfășurare a evenimentelor conformă cu exemplul lui Hristos ca Miel al lui Dumnezeu, ca un Serv al Servilor, în timp ce pentru oștile mântuiților El este Împăratul Împăraților și Domnul Domnilor? Cere o astfel de imagine a lui Hristos ca focul nimicitor să fie declanșat de mâna Lui?

ZAHARIA, ELLEN WHITE ȘI URGIA DIN JURUL NOULUI IERUSALIM

Pentru câteva zile vă invit să revenim asupra unor elemente punctuale, pe care nu le-am tratat suficient în descrierea ultimei conflagrații din marea controversă.

De ce a spus sora White că fiecare trebuie să sufere în focul final pe măsura vinovăției lui? Ea a văzut că, în marea încăierare finală dintre păcătoși, unii mor repede iar alții rezistă multe zile. Concluzia ei a fost că fiecare este pedepsit, adică torturat, după măsura păcătoșeniei lui stabilită la judecată.

O întrebare și mai importantă urmează după ea: Dacă nu acesta este motivul real pentru ceea ce a văzut ea, de ce i-a permis Dumnezeu să scrie așa? Nu avea El puterea să o corecteze pe parcurs, să-i explice adevăratul motiv pentru care unii mor mai greu? Prima ei viziune despre acest moment a avut loc de timpuriu, și a fost publicată în *Experiențe și viziuni*. Dar în *Marea Luptă*, ediția din 1901, ea păstrează aceeași explicație, deși avea timp destul să o corecteze, pe baza luminii care venise despre neprihănirea lui Hristos în 1888, lumină care i-a schimbat ei radical perspectiva despre caracterul lui Dumnezeu și cauzele nimicirii.

Sora White este pusă aici exact în situația în care s-a aflat Zaharia. Acesta are o viziune despre evenimentele de la sfârșitul mileniului, dar este constrâns de limbajul și mentalitățile vremii să prezinte scena folosind expresii uzuale, care să nu producă reacții de respingere cititorilor cărții. Pentru acea audiență, nu interpretarea faptelor și motivațiile lor erau importante, ci descrierea evenimentului. Iar descrierea trebuia făcută doar în limbajul vremii, dacă dorea să fie credibilă, și astfel menținută printre scrierile inspirate.

Zaharia vede perfect scena de la sfârșitul mileniului, deși unele explicații ale lui nu se potrivesc deloc cu viziunea lui Ioan din

Apocalips, sau a sorei White din Experiențe și Viziuni. Iată cum redă el faptele, în capitolul 14:

„Picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalimului, spre răsărit; muntele Măslinilor se va despica la mijloc, spre răsărit și spre apus, și se va face o vale foarte mare: jumătate din munte se va trage înapoi spre miazănoapte, iar jumătate spre miazăzi. Veți fugi atunci în valea munților Mei, căci valea dintre munți se va întinde până la Ațel; și veți fugi cum ați fugit de cutremurul de pământ pe vremea lui Ozia, împăratul lui Iuda. Și atunci va veni Domnul, Dumnezeuul meu, și toți sfinții împreună cu El!”

Descrierea este confirmată de Spiritul Profeției, iar groaza oamenilor de aici este dovada că învierea păcătoșilor are loc înainte de coborârea Noului Ierusalim.

„În ziua aceea, nu va mai fi lumină; stelele strălucitoare se vor ascunde. Va fi o zi deosebită, cunoscută de Domnul, nu va fi nici zi, nici noapte; dar spre seară se va arăta lumina. În ziua aceea, vor izvorî ape vii din Ierusalim, și vor curge jumătate spre marea de răsărit, jumătate spre marea de apus; așa va fi și vara și iarna. Și Domnul va fi împărat peste tot pământul. În ziua aceea, Domnul va fi singurul Domn, și Numele Lui va fi singurul Nume. Toată țara va ajunge ca șesul Iordanului, de la Gheba până la Rimon, la miazăzi de Ierusalim; iar Ierusalimul va fi înălțat, și va rămâne liniștit la locul lui, de la poarta lui Benjamin până la locul porții dintâi, până la poarta unghiurilor, și de la turnul lui Hananeel până la teascurile împăratului. Ei vor locui în el, și nu va mai fi niciun blestem în el; Ierusalimul va fi liniștit.”

Aici descrierea pare a viza momentele de după sfârșitul luptei, cronologia suferind puternic în descrierea lui Zaharia. Acum el se întoarce și prezintă scene din timpul bătăliei pentru Noul Ierusalim:

„Dar iată urgia cu care va lovi Domnul pe toate popoarele, care vor lupta împotriva Ierusalimului: Le va putrezi carnea stând încă în picioare, le vor putrezi ochii în găurile lor, și le va putrezi limba în gură.”

Aceasta este cea mai clară descriere a efectelor conflictului nuclear angajat de cei păcătoși, când descoperă din cauza cui sunt ei acum în situația disperată de a pieri pentru totdeauna. Ce rost avea să-l pună Duhul pe Zaharia să scrie despre explozii termonucleare, bombe cu hidrogen și alte asemenea invenții recente? În buna tradiție a concepțiilor populare, Zaharia spune că urgia aceea venea de la Domnul, căci altfel de unde putea el să spună că vine? Iar Domnul acceptă să fie făcut răspunzător pentru „urgie” radioactivității din acea luptă, așa cum a fost făcut răspunzător pentru toate calamitățile veacurilor. Știa că va veni odată ziua clarificărilor finale.

Dar, pentru cei perceptivi, Zaharia oferă și el un argument că ultima bătălie nu se va da între nelegiuiți și Dumnezeu, ci doar între nelegiuiți și atât:

„În ziua aceea, Domnul va trimite o mare învălmășeală în ei; unul va apuca mâna altuia, și vor ridica mâna unii asupra altora.”

Aceasta se potrivește perfect cu descrierea sorei White despre ura cu care oamenii se întorc împotriva oștilor demonice și împotriva controlorilor globali care au adus omenirea într-o asemenea situație fără ieșire. Este aceeași învălmășeală care a cuprins și oștirea atacatorilor Ierusalimului de pe vremea lui Iosafat, unde avem o oglindă perfectă despre ultima conflagrație de după mileniu.

Acum Zaharia revine cu un element important privitor la cauza urgiei. El spune că urgia va lovi fără discriminare orice ființă vie care se va afla pe pământ, ceea ce ne face să înțelegem că nu este o acțiune de pedepsire a atacatorilor Noului Ierusalim. Ascultați:

„Aceași urgie va lovi și caii, catârii, cămilele, măgarii, și toate vitele care vor fi în taberele acelea.”

De unde apar toate acele animale după mileniu? Sunt și ele înviate odată cu păcătoșii? Posibil, ca o sursă de hrană pentru miliardele de locuitori aduși la viață atunci, deși mult mai plauzibilă ar fi ipoteza că intenția aici este de a arăta că urgia are alte cauze. Catârii, cămilele și măgarii nu au nevoie să fie pedepsiți, și nici torturați zile la rând, putrezindu-le organele mai sensibile în timp ce se află pe picioare. Aici este creată o stare de lucruri în care orice ființă vie este lovită mortal, iar situația este descrisă în toate cele trei surse – Zaharia,

Experiențe și Viziuni, Marea Luptă – ca fiind produsă de încăierarea păcătoșilor, fără nicio intervenție din partea lui Dumnezeu.

Există două elemente de care va trebui să ținem seama atunci când încercăm să înțelegem de ce a fost Dumnezeu de acord ca sora White să explice suferința prelungită a unora ca urmărind pedepsirea unei păcătoșenii mai mari.

Primul este acela că societatea umană de sub călăuzirea lui Satana este construită pe teamă și amenințarea cu moartea. Orice sistem juridic se bazează pe violență, iar legile nu au nicio putere dacă nu prevăd pedepse severe. Ordinea se sprijină pe frica de pedeapsă. Elimină pedeapsa din sistemul juridic și se ajunge imediat la anarhie generală. Unei astfel de societăți este obligatoriu să-i vorbești pe limba ei, altfel vorbești în vânt.

Al doilea element important este acela că sora White venea dintr-un mediu în care pedeapsa veșnică și frica de iad erau stimulente puternice pentru ascultarea de Dumnezeu. Ea povestește că mama ei susținea că Dumnezeu nu va arde pe nimeni în foc, și că iadul nu este o pedeapsă de la Dumnezeu. Frumoasă înțelegere, spunem noi, pentru cineva îndrăgostit de perspectiva întâlnirii iminente cu Hristos și farmecul Lui inegalabil, așa cum era familia Harmon în acele zile. Dar micuța Ellen a fost profund revoltată de o asemenea credință, socotind că fără această doctrină păcătoșii nu pot fi nicidecum aduși la picioarele lui Hristos. Ea avea dreptate, într-un fel, căci păcătoșii nu știu decât de frică. Iar Biserica a profitat din plin de această situație spre a deforma caracterul lui Dumnezeu.

Calea lui Dumnezeu era însă alta, și El a dorit să o descopere bisericii Sale prin solia neprihănirii lui Hristos. El a dorit să corecteze imaginea lor greșită despre cauzele focului și urgiei de la sfârșit. A dorit să le ofere o explicație superioară despre cauzele nimicirii. Dar ei s-au împotrivit. Lipsiți de o corectă înțelegere a caracterului lui Dumnezeu, se impunea continuarea limbajului amenințării, altfel biserica se prăbușea repede sub asalturile viclene ale diavolului. Așa se face că reeditarea din 1901 a volumului Marea Luptă păstrează limbajul amenințător din Experiențe și Viziuni, deși lumina venise, iar ea urmărea să schimbe chiar esența fundamentală a societății

umane – inclusiv a bisericii – adică ascultarea de frica pedepsei.

Întrebarea următoare, care așteaptă un răspuns, este: Are nevoie Dumnezeu să pedepsească pe păcătoși folosind tortura fizică, împiedicându-i să moară de urgia care a lovit pământul până când se adună suficient chin care să compenseze păcătoșenia lor din viață?

O JUDECATĂ PRIPITĂ

Cum să calce legea fără să suporte consecințele a fost, și este încă, visul oricărui criminal. Elitele fărădelegii s-au simțit mereu provocate de arta supremă a crimei perfecte. Analele istoriei înregistrează cazuri celebre de crime cu autor necunoscut, pe care anchetatori pasionați le cercetează cu mare interes.

Tema marii controversă dintre Hristos și Satana descoperă și ea un câmp de analiză extrem de vast despre cauzele marilor nimiciri planetare. Din păcate, biserica rămașiței nu este interesată de acest subiect, deoarece ea socotește că vinovații au fost corect identificați, iar dosarele au fost închise.

- Potopul? Vinovat Dumnezeu, caz închis.
- Sodoma și Gomora? Vinovat Dumnezeu, caz închis.
- Uza? Vinovat Dumnezeu, caz închis.
- Armata siriană de 180.000 de oameni? Vinovat Dumnezeu, caz închis.
- Măcelurile provocate de Israel sau împotriva lui? Vinovat Dumnezeu, caz închis.
- Nadab și Abihu? Vinovat Dumnezeu, caz închis.
- David și numărătoarea poporului? Vinovat Dumnezeu, caz închis.
- Moartea lui Irod? Vinovat Dumnezeu, caz închis.
- Anania și Safira? Vinovat Dumnezeu, caz închis.
- Distrugerea Ierusalimului? Vinovat Dumnezeu, caz închis.

În contextul acestei discuții, eu aș defini altfel misiunea lui Mesia: Omul Isus Hristos a venit să redeschidă dosarele în procesul lui Dumnezeu, să pună în lumină concordanța perfectă dintre cerințele legii și faptele lui Dumnezeu. În acest context ar trebui văzute afirmațiile Sale, precum: „Eu am venit în lumea aceasta pentru judecată” (Ioan 9:39), sau „Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea” (Ioan 3:17).

Dacă El a venit în lume „pentru judecată,” dar nu „ca să judece lumea,” atunci singura explicație acceptabilă rămâne aceea că misiunea Lui a fost să depună mărturie în cazurile asupra cărora poporul lui Dumnezeu, fără nicio anchetă serioasă, acceptând o judecată pripită, a găsit pe Dumnezeu vinovat în marile nimiceri planetare.

„Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului” (1 Ioan 3:8). Care erau acele lucrări pe care Fiul le-a nimicit? „Efortul permanent al lui Satana este acela de a reprezenta greșit caracterul lui Dumnezeu, natura păcatului și adevăratele puncte în dispută din marea controversă” (GC 569).

Nu este greu să observăm astăzi care au fost roadele acelui „efort permanent” al diavolului: Întreaga omenire crede că Dumnezeu este deasupra legii, și că El are libertatea, în situații de urgență, să calce legea fără să devină nelegiuit. Aceasta este viziunea multora despre dreptatea divină.

Recent, un prieten care socotește că Dumnezeu este deasupra legii încerca să mă convingă că Dumnezeu are la dispoziție infinite variante de a rezolva o problemă, și că El nu este legat de viziunea noastră limitată despre lege.

Cu siguranță, așa este. Dar dacă El are infinite variante, cum se face că suntem dispuși să credem că El va folosi variante ce țin de nelegiuire, de călcarea legii, dar nu suntem dispuși să acceptăm că El are infinite variante în spectrul larg al neprihănirii?

Prin comportamentul șocant și învățătura absurdă pentru teologia vremii, Fiul Omului a declarat că omenirea a acceptat o judecată pripită în cazul Tatălui Său, și astfel ne-a provocat să redeschidem dosarele istoriei.

„Neprihănitule Tată, lumea nu Te-a cunoscut; dar Eu Te-am cunoscut, și aceștia au cunoscut că Tu M-ai trimis” (Ioan 17:25).

Oh, ce agonie ar trebui să producă acest singur verset în biserică... Ce „amarnic” ar trebui să plângem pe Cel pe care L-am străpuns (Zah 12:10-11) prin acuzațiile noastre prostești. În timp ce neprihănitul nostru Tată este încătușat și condamnat pentru toate crimele istoriei, diavolul este în libertate, îmbarcând întreaga omenire în

trenul groazei, perfecționându-și arta prin care poate călca legea fără să suporte consecințele.

„De ce oare poporul acesta al Ierusalimului se lasă dus în necurmăte rătăcirii, stăruiesc în înșelătorie, și nu vor să se întoarcă la Dumnezeu?” (Ier 8:5).

CUPRINS

5	Introducere
7	Cine este deasupra legii morale?
11	Caracterul lui Dumnezeu: Subiect important la Minneapolis
14	O scrisoare „pierdută” și un redactor necredincios
16	„Să-i facă și să-i păstreze neprihăniți”
18	Pedeapsă divină în patria fărădelegii
20	Zile de luptă – Noi variante ale marii controversă
23	Semnele timpului și pocăința prin teroare
26	Marea controversă – un model deformat
29	„Aici odihnește un păcătos de înger turbat”
31	Calea de la păcat la neprihănire
33	Cauză și efect în dinamica nimicirii
38	Ultima verigă de simpatie
43	Dumnezeu și soluția finală
45	„Inima lor... s-a răsculat împotriva Lui”
49	Misiunea lui Hristos și ultima generație
52	„Blestemă pe Dumnezeu și mori”
54	„Să-i măcelăresc, să-i măcelăresc, părinte?”
57	Autorul păcatului și falsurile lui celebre
60	Natura păcatului
63	Poarta către „calea veșniciei”
65	Un idol ascuns
69	„V-am condamnat pe toți la viață veșnică”
73	Două modele în conflict – o singură premisă greșită
79	Dreptatea și mila lui Dumnezeu sunt unite
86	Contrar caracterului Său?

89	Caracterul lui Dumnezeu descoperit în Hristos
92	Fără compromis: Folosirea forței sau dragostea jertfitoare?
94	Un spectacol de prost gust pentru naivii ultimei generații
96	Ce este mânia lui Dumnezeu?
98	„Acuzații nebunești” – ultima redută a fărădelegii
100	O izbăvire fără sabie, arc sau călăreți
102	Operațiunea „Denigrarea” și efectele ei pe termen lung
108	Mânia lui Dumnezeu și libertatea de alegere
111	Operațiunea „Denigrarea” – Cazul Uza –
113	Audiență maximă pentru spectacolul veacurilor
118	Caracterul lui Dumnezeu în instanță
121	„Lucrarea Lui ciudată”
127	„Străjerul” evită asumarea responsabilității
134	O perspectivă mai largă a Marii Controverse
137	Se lasă „îndurarea” alungată așa ușor?
142	Neprihănirea lui Hristos și datina omenească
144	„Ultimul mijloc al harului divin”
147	Păcatul nu se vindecă singur
150	Mila și dreptatea lui Dumnezeu
153	Slava lui Dumnezeu nimicește
157	Legea desăvârșită a libertății
160	Declarații oficiale iresponsabile
163	De ce continuă rebeliunea lui Satana?
166	Foc din cer: Un studiu asupra originii și cauzelor lui
183	Zaharia, Ellen White și urgia din jurul Noului Ierusalim
188	O judecată pripită